

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на "Монетата"

ДЖЕЙМС ТУАЙНИНГ

ЧЕРНОТО СЛЪНЦЕ

Том Кърк - най-добрият крадец в света на изкуството!

ДЖЕЙМС ТУАЙНИНГ ЧЕРНОТО СЛЪНЦЕ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Оцелял затворник от Аушвиц е убит в болничното си легло в Лондон. Убийците му изчезват със зловещ трофей — отрязаната му лява ръка.

От другата страна на Атлантическия океан жестока банда нахлува с взлом в музея на АНС и отмъква машина „Енигма“ от Втората световна война.

От синагога в Прага е открадната картина без никаква стойност.

Минава една година, откакто Том Кърк, най-добрият крадец в света на произведения на изкуството, решава да загърби престъпното си минало. След това са извършени три големи обира и Том неочаквано се изправя пред смъртоносна загадка и злокобно лице от миналото.

Три града, три големи престъпления. Възможно ли е да има връзка?

Бързо развиващ се приключенски трилър на прекрасни места по света и неразкрита загадка.

Интриги, убийства и легендарно съкровище — всичките съставни части на увлекателно четиво.

*Ако виждам малко по-надалеч, това е,
защото съм стъпил на раменете на великани.*

Сър Исак Нютон,
писмо до Хук — 1676
година

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново благодаря на моите литературни агенти Джонатан Лойд и Юън Торникрофт от „Къртис Браун“ за неуморната им работа и далновидност.

Благодаря и на Уейн Брукс, който заедно с целия си екип по продажбите, редактори, маркетинг и предпечатна подготовка в „Харпър Колинс“ продължи да прави чудеса за мен. Този роман е доказателство за вашите умения и ентузиазъм и се чувствам привилегирован, че работя с вас.

В проучванията на информация за романа дължа огромна благодарност на две превъзходни книги: „Военни трофеи“ от Кенет Д. Алфорд и „Орденът на мъртвешката глава“ от Хайнц Хьохне. Бих желал да изкажа признателността си и на музея „Ермитаж“ в Санкт Петербург, Крайсмuseum, Вевелсбург, Германия, Националния музей по криптология във Форд Мийд, Мериленд, и синагогата „Пинкас“ в Прага.

Много хора вярваха в издаването на тази книга и ме подкрепяха през месеците на усамотение, докато я пишех, но искам да изкажа специална благодарност на Ан, Боб и Джоана Туайнинг, Рой, Клеър и Сара Тофт, Джереми Грийн, Кейт Гилмор, Джереми Уолтън, Нико Шварц и както винаги, на Род Джилет.

Благодаря на Виктория и Амелия, че ме изтърпяха. Обичам ви. Вие придавате смисъл на всичко.

Лондон, 2005 година

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

Романът се основава на невероятната история на унгарския Златен влак и на отчаяното му пътуване в опустошената Европа през последните дни на Втората световна война и случайното му откриване от американски войници.

Всички описания и историческа информация за произведенията на изкуството, художници, кражби, архитектура, нацистки униформи, ритуали и предмети са достоверни. Описанията на механизма и начина на действие на машината „Енигма“ са опростени.

За повече информация за автора и интригуващата история, хората, местата и артефактите в „Черното слънце“ моля, посетете: www.jamestwining.com

ОТКЪС ОТ „ФОЛКИШЕР БЕОБАХТЕР“, ОФИЦИАЛНИЯ ПЕЧАТЕН ОРГАН НА
НАЦИСТКАТА ПАРТИЯ (БРОЙ 270 ОТ 27 СЕПТЕМВРИ 1934 ГОДИНА)

Днес гордият стар замък Вевелсбург, който се намира в историческа местност в древните земи на саксонците, беше предаден на грижите на Националсоциалистическата работническа партия на Германия и в бъдеще ще служи за школа на СС за водачи на Райха. В резултат на това замъкът Вевелсбург, играл дълга и славна роля в историята на Германия, е определен и като място с изключително важно значение за Третия райх. Там хората, чието призвание е да станат лидери в СС и които ще бъдат пример за ядрото на нашата здравомислеща германска младеж, ще бъдат обучавани във философия и религия и ще получават физическо възпитание.

ЦИТАТ ОТ „ВОЕННИ ТРОФЕИ ОТ ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА“ ОТ КЕНЕТ Д. АЛФОРД

На 16 май 1945 година рота от Трета пехотна дивизия, Петнадесети полк, командвана от лейтенант Джоузеф А. Мърсър, влиза в тунела Тауерн на шестдесет мили южно от Залцбург. Войниците откриват влак, пълен със злато и други ценности... По курса през 1945 година стойността на намереното се оценява на двеста и шест милиона долара — няколко милиарда долара днес.

ПРОЛОГ

Широките народни маси... по-лесно стават жертва на по-голяма лъжа, отколкото на по-малка.

Адолф Хитлер,
„Моята борба“

1.

*Болница „Свети Тома“, Лондон
27-и декември — 02:59*

Пари за прах.

Така го наричат студентите по медицина. Всеки формуляр за кремация или изписване на починал пациент за погребение изисква подпис на лекар и всеки подпис носи малък хонорар. Смъртта може да е доходен бизнес за лекар, оказал се на подходящото място в неподходящия момент.

За доктор Джон Бенет обаче изгледите за няколко лири допълнително бяха малко обезщетение за повикването му в три след полунощ. Беше прегърбил рамене под ледения дъжд и бързаше към главната сграда на болницата. Сякаш за да наблегне на късния час, Бит Бен — циферблатът му бе увиснал във въздуха като луна от другата страна на реката — отмери часа. Всеки силен, почти оглушителен звън разтърсваше Бенет и той се разсъни.

Влезе и веднага почувства приятния полъх на въздушното отопление над входа. Стъклата на очилата му се изпотиха от рязката промяна в температурата и Бенет ги свали и ги избърса.

Натисна бутона за повикване и червеният дигитален екран на стената светна. Асансьорът тръгна надолу. Цифрите на екрана намаляваха ритмично. Чу се приглушено бръмчене — асансьорът забавяше.

— Докторе? — чу се женски глас от сумрака.

Джон Бенет си сложи очилата, позна жената и се усмихна.

— Добро утро, Лора. Не ми казвай, че си убила още някого от пациентите ми.

Тя сви безпомощно рамене.

— Седмицата беше лоша.

— Кой е този път?

— Господин Хамън.

— Хамън? Е, не мога да кажа, че съм изненадан. Той беше зле.

— Изглеждаше добре, когато поех дежурството, но...

— Всички остаряват — успокояващо каза Бенет, виждаше, че Лора е разстроена. — Няма да е какво да направиш. Ей сега ще го види. Пригответе ли документите?

— В кабинета са. — Тя му се усмихна благодарно.

Стаята без прозорци се намираше в средата на отделението. Единствената светлина беше от сиянието на двата монитора за наблюдение и дигиталния екран на видеото под тях. Единият монитор показваше коридора, в който току-що бяха стояли, а другият обхождаше стаите на пациентите, като спираше за няколко секунди на всяка. Помещенията изглеждаха еднакви — тясно легло, няколко стола, наредени до прозореца, и телевизор, монтиран високо на отсрещната стена. Различаваха се само по броя букети и картички с пожелания за бързо оздравяване от едната страна на леглото и техниката за наблюдение и поддържане на живота от другата. Не беше изненадващо, че между двете, изглежда, имаше пряка зависимост.

Лора започна да търси папката в бюрото. Синьото сияние на монитора оцвети лакираните ѝ в червено нокти в тъмнолилаво.

— Да запаля ли лампата?

— Да, ако обичаш — отговори тя, без да вдига глава.

Той протегна ръка да щракне копчето, но внезапно нещо привлече погледа му. Въртящата се камера се беше насочила за миг към една от стаите на пациентите. На входа се видяха два тъмни силуета — единият слаб мъж, а другият великан, висок колкото вратата и почти толкова широк.

— Кои са тези? — Бенет се намръщи. На монитора се появи следващата стая. — Бързо. Върни я.

Лора превключи системата на ръчно управление, изреди стаите една по една, намери мъжете и прошепна тихо и колебливо:

— Това е стаята на господин Вайсман.

Непознатите бяха застанали от двете страни на леглото и гледаха спящия пациент. Той изглеждаше изнемощял и крехък дори на монитора. Кожата му беше съсухрена, а бузите — хлътнали от старост. Изпод завивките излизаха различно оцветени жици и тръбички, свързани с монитор за следене на сърдечната дейност и системи за вливане на течности.

— Как може такава нещо? — възкликна Бенет раздражено. — В болницата не може да се влиза ей така. Има си часове за свиждане. Ей

сега ще се обадя на охраната.

В същия момент обаче великанът измъкна възглавницата изпод главата на Вайсман. Пациентът се събуди. Очите му се отвориха широко първо от изненада, после от страх. Двамата мъже се наведоха застрашително над него. Устните му се раздвижиха, може би искаше да извика, но те грубо натиснаха възглавницата върху лицето му. Вайсман размаха безпомощно ръце и крака, трепкаше като златна рибка, изскочила от аквариума.

— Господи! — възкликна Бенет и посегна към телефона. Бялата пластмаса се хлъзна в изпотените му пръсти. Той долепи слушалката до ухото си, но не чу нищо. Почука по вилката, после погледна Лора. — Линията е прекъсната.

На екрана единият мъж кимна на другия и той се наведе, сложи на леглото някакъв черен сак и бръкна вътре. На светлината блеснаха зъбците на трион за рязане на кости — Бенет го позна мигновено. Мъжът сръчно вдигна левия ръкав на пижамата на Вайсман и постави острието върху ръката, точно под лакътя. Вайсман се опита да дръпне ръката си, но напразно. Малкото енергия, която му беше останала, очевидно го напускаше, а и го държаха здраво.

Лора беше затиснала с ръка устата си, очите ѝ бяха приковани в монитора.

— Нито звук! — задавено прошепна Бенет. — Ако разберат, че ги виждаме... Нито звук!

Трионът преряза кожата и мускулите лесно ѝ стигна до костта. От артерията като гейзер бликна кръв и кръвното налягане на Вайсман спадна. След минута ръката му беше нещо ампутирана в ставата и съпротивата му внезапно спря.

Грамадният мъж избърса триона в завивките и го пусна в сака, взе отрязаната ръка, внимателно я уви в хавлия и също я сложи вътре. Лицето на жертвата все още беше закрито от възглавницата. Чаршафите се бяха усукали около краката на Вайсман като дебело въже, докато беше ритал. Мониторът за следене на сърдечната дейност показва права линия.

Двамата мъже тръгнаха да излизат от стаята. Но точно когато се готвеше да затвори вратата, едрият тип изведнъж погледна към камерата в отсрещния ъгъл, право в очите на Бенет, и се усмихна.

— Господи — промълви лекарят, внезапно осъзнал какви са намеренията му. — Те ще вземат записите от камерите.

Обърна се към другия монитор. Слабият мъж вървеше по коридора към тях. Държеше нож.

Лора изхлипа, после запищя. Писъкът ѝ ставаше все по-силен, докато образът на екрана се приближаваше.

ПЪРВА ЧАСТ

*Всичко, което е нужно за победата на
злото, е добрите хора да не правят нищо.*

Едмънд Бърк

2.

*Синагогата „Пинкас“, Прага, Чешка република
2-ри януари — 10:04*

Счупените стъкла скърцаха под обувките на Том Кърк като току-що наваял сняг. Той инстинктивно вдигна глава, за да види откъде са паднали. На назъбената рамка на прозореца високо над него беше залепен бял найлон — издуваше се като платно на лодка при всеки повей на пронизващия зимен вятър. Том погледна мъжа до себе си.

— Оттук ли са влезли?

— Не.

Равин Шпигел поклати глава и пейсовете му се люшнаха. Беше с елегантен черен костюм и бяла риза, но беше слаб и дрехите му висяха като на закачалка. Носеше избеляла черна копринена ярмулка, сякаш залепена за буйната му твърда прошарена коса. Гъстата му дълга брада скриваше чертите му, с изключение на малките очила със златни рамки и зелените воднисти очи, които горяха от гняв.

— Влезли са през задния вход. Разбили са ключалката. Счупили са прозореца... за развлечение.

Кърк кимна и се намръщи. Беше на тридесет и пет, метър и осемдесет. Имаше гъвкавото мускулесто тяло на играч на скуош или бегач на дълги разстояния, едър и силен. Беше гладко избръснат и облечен в тъмносиньо кашмирено палто с черна кадифена яка и сив вълнен костюм „Хънтсман“. Късата му, обикновено разрошена коса, сега беше грижливо сресана. Очите му бяха кораловосини, а лицето — красиво и скулесто.

— И после са направили това? — попита и посочи.

Равинът кимна и неочаквано по дясната му буза се стече единствена сълза.

Жертвите на холокоста в Бохемия и Моравия бяха осемдесет хиляди. Имената им старателно бяха написани с големи кръвавочервени букви на стените на синагогата през петдесетте години на миналия век. Гледката беше трогателна и внушаваше

страхопочитание, гоблен на безмилостната смърт, писмено свидетелство за изстребването на този народ.

Яркожълтите графити на стените засилваха неописуемите страдания на всеки записан там. Вляво беше нарисувана голяма звезда на Давид, закриваща имената под нея. Звездата беше пронизана от грубо надраскана кама, от която се стичаха големи капки жълта кръв.

Кърк се приближи — стъпките му отекнаха в смразяващата тишина в синагогата, — вгледа се и видя бледите очертания на скритите под боята имена. Вдигна малкия дигитален фотоапарат и направи снимка.

— Хората, които са извършили това, са зли — проговори Шпигел зад лявото му рамо и Кърк се обърна.

Равинът сочеше графитите на отсрещната стена, където беше написан измамно оптимистичният девиз на портите на Аушвиц. „Arbeit macht frei.“ Трудът те прави свободен.

— Защо ме повикахте? — предпазливо попита Том. Не искаше да изглежда безчувствен, но съзнаваше, че всичко полезно, което може да му каже Шпигел, скоро ще се размие в наситената с тъжни чувства атмосфера.

— Разбрах, че издирвате откраднати... произведения на изкуството, така да се каже.

— Да, опитваме се да помогнем, където можем.

— Картини?

— И други неща.

В гласа на равина все още се долавяше колебание, вероятно неосъзнато от самия него. Кърк работеше с Арчи Конъли само от година. Идеята беше елементарна. Двамата помагаха на музеи, колекционери и дори правителства да откриват откраднати или изчезнали произведения на изкуството. Партньорството им беше необикновено, защото след като бе напуснал ЦРУ, Том прекара десет години като крадец на творби на изкуството, според мнозина най-добрият в занаята. Арчи беше негов дългогодишен пласъор й съучастник. Намираще купувачи, определяше целите и проучваше охранителните системи. Ето защо и за двамата новият бизнес бе начало на порядъчен живот, изискващ съблюдаване на законите, и те все още не можеха да свикнат с него — особено Арчи.

— Елате горе. — Равинът посочи тясно вито стълбище. — Искам да ви покажа нещо.

Стълбите водеха към сводесто помещение. През прозорците, вградени високо в белите стени, струеше бледа утринна светлина. Тук нямаше графити, а дървени шкафове с витрини. По плочките на пода бяха разхвърляни рисунки с цветни моливи, маслени и водни бои. Някои бяха накъсани на парчета, други — смачкани на топки. Всички бяха покрити с мръсни черни отпечатащи от ботуши.

— Тук имаше постоянна изложба на рисунки на деца от „Терезин“, транзитен лагер близо до синагогата. Там са държали цели семейства, преди да ги закарат с кораби на изток — обясни Шпигел. — Във войната има някаква ужасяваща невинност, когато е видяна през очите на дете.

Кърк плавно пристъпи от крак на крак и не каза нищо. Знаеше, че каквото и да смотелеви, ще е неуместно. Равинът се усмихна тъжно и продължи:

— Ще го превъзмогнем така, както сме се съвземали от много по-лоши неща в миналото. Елате. Искам да видите това.

Приближи се до позлатена рамка, висока шестдесетина и широка тридесет сантиметра, закована на отсрещната стена. Измазаният с хоросан камък се виждаше там, където би трябвало да има картина.

— Изрязали са я — някак замислено каза равинът и прокара пръст по ръба на рамката. — Затова ви помолих да дойдете. — Шпигел за момент замълча. — Можели са да я оставят, ако са искали само да я повредят или унищожат. Защо им е, как мислите?

— Не зная — отвърна Том. — Хората обаче, които правят такива неща, не ме поразяват като почитатели на изкуството.

— Особено на творба от този художник — съгласи се равинът.

— От кого е?

— Малко известен художник, евреин. И все пак той е скъп за нас, защото е живял тук, в Прага, преди нацистите да го убият. Карел Белак.

— Белак?! — Кърк го погледна озадачено.

— Чували сте за него? — Шпигел като че ли се изненада.

— Да, името ми е познато. — Том кимна, опитваше се да си спомни къде го е чувал.

— Невероятно. — Равинът поклати глава. — Мислех, че никой не знае за Белак.

— Повечето хора не го знаят — съгласи се Кърк. — Имате ли снимка на картината?

— Да. Направихме я преди няколко години за застрахователната компания. Казаха, че картините му не се търсели от колекционерите.

— Така е, доколкото ми е известно. — Том разгледа снимката. Картината беше в относително лошо състояние и изобразяваше вътрешността на синагогата. Той пхна снимката в джоба си. — По-скоро е талантлив любител и... — И млъкна, защото в стаята влязоха двама чешки полицаи и заоглеждаха накъсаните рисунки.

— И?

— Може ли да отидем на по-уединено място?

— Защо?

Том кимна към ченгетата.

— А, да. — Шпигел въздъхна. — Елате с мен.

Поведе Кърк надолу по стълбите. Минаха през централната част на синагогата и стигнаха до дървена врата. Равинът я отключи и влязоха в малка градина. От всички страни се извисяваха стените на съседните къщи. Земята беше някак нагъната на хълмчета и падини и осеяна с тъмни силуети. Няколко дървета се издигаха към късчето синьо небе горе, голите им клони леко се поклащаха на ветреца и от време на време стържеха по стените като пръсти на скелет.

— Какво е това място? — шепнешком попита Том: неизвестно защо реши, че не бива да говори на висок глас.

— Старото еврейско гробище.

Кърк изведнъж осъзна, че тъмните силуети, разпръснати пред него и наклонени под всевъзможни ъгли като пияници, всъщност са надгробни плочи с най-различна форма и размери. Някои подпираха други, трети лежаха на земята. Изглеждаха така, сякаш са пуснати от голяма височина, дори хвърлени като семена. Бяха наблъскани толкова нагъсто, че калната влажна пръст между тях, където сутрешният скреж се бе разтопил, едва се виждаше. Том беше сигурен, че ако бутне някоя, всички ще паднат като огромни плочки от домино.

— Стотици години това е било единственото място, където градската управа ни е позволявала да погребваме мъртъвците си.

Затова всеки път, когато гробището се е напълвало, е полаган нов пласт пръст и се е започвало отново. Някои твърдят, че е на единадесет нива.

Кърк коленичи до най-близката плоча. Върху олющената повърхност на камъка беше надраскана свастика. Той вдигна глава и озадачено погледна равина. Шпигел примирено сви рамене.

— Войната свърши отдавна, но за някои борбата продължава. — Равинът поклати глава. — А сега, господин Кърк, кажете ми — какво знаете за Карел Белак?

3.

*Национален музей по криптология, Форт Мийд, щата Мериленд
2-ри януари — 02:26*

Беше си измислил нещо като игра, за да не скучае, докато прави обиколките си. Пред всеки експонат си задаваше въпроси за табелките с информация, за да провери колко е запомнил. Както би трябвало да се очаква, след двадесет години служба знаеше наизуст всяка дума.

Първа беше системата „Майър Флаг“, серия визуални комуникационни средства, използвани по време на Гражданската война и дати началото на Армейските свързочни войски. Във витрините бяха изложени автентичните флагове, окъсани в битки и осеяни с петна от годините.

Доволен, той продължи да върви. Гумените му подметки скърцаха ритмично при всяка стъпка по застлания с линолеум под като метроном, отмерващ времето. Старателно лъснатите му обувки блестяха с отразена бяла светлина от намалените почти до минимум лампи на тавана.

Ал Травис беше пазач в Националния музей по криптология от деня на откриването му. Работата му харесваше. Най-последно беше намерил място, където се чувстваше участник в нещо голямо и важно. В края на краищата той работеше за Агенцията за национална сигурност. Колко хора можеха да се похвалят с това? Работеше за агенцията, която отговаряше за информационните системи на Чичо Сам. АНС разбиваше кодовете на лошите типове. По дяволите, Агенцията имаше ключова роля в борбата срещу тероризма.

Травис се приближи до следващия експонат — „Цифровото колело“. Въртящите се дървени дискове бяха използвани от европейските правителства стотици години за разшифроване на чувствителни комуникации. Бяха изобретени от французите и бяха служили като международен език на дипломатията до края на Първата световна война.

Цилиндричното цифрово колело се беше настанило уютно във витрината. Дървото беше излъскано от поколения хора с чевръсти

пръсти. Ал спря и го погледна. Табелката с информация му напомни, че това се смята за най-старото декодиращо устройство на света.

По-нататък следваше любимият му експонат — машината „Енигма“. В музея бяха показани няколко разновидности и Травис винаги спираше и ги разглеждаше с възхищение. Трудно му беше да си представи, че разгадаването на механизма на нещо, което прилича на огромна пишеща машина, от поляците и после от англичаните, е спечелило войната за Съюзниците в Европа. Но така пишеше на табелката и кой беше той, че да го оспорва?

Някакъв шум го накара да замръзне. Травис извъртя глава и се втренчи в сумрака.

— Кой е? — извика и се запита дали някой от другите пазачи по погрешка не е навлязъл в неговата секция, но отговор не последва. Без Ал да забележи, от тавана се спусна стоманена примка и увисна над главата му — блестеше като сребърен ореол на светлината на лампите. И после, точно когато Травис се наклони да тръгне, примката се нахлузи на врата му, затегна се и го повдигна на метър над пода.

Ръцете му се стрелнаха към гърлото и се вкопчиха в жицата, краката му ритаха, от гърлото му излизаха нечовешки, клокоचेши звуци. От мрака до него се появиха два тъмни силуета, трети скочи от тавана.

Единият дръпна стол от редицата до стената и го натика под Травис, който размахваше ръце и крака. Той откри, че може да стъпи само на пръсти, но това поне отслабваше задушавания натиск около врата му. Белите му дробове се задъхваха за въздух. Яката на униформената му риза се обагри в кръв от впитата в гърлото му примка.

На пръсти, с пресъхнала от страх уста, Ал наблюдаваше тримата маскирани и облечени в черно натрапници. Те се приближиха до главния експонат, бързо отвинтиха капака на витрината, свалиха стъклото и го оставиха на пода. След това онзи в средата бръкна вътре, извади машината „Енигма“ и я сложи в раницата на единия от придружителите си.

Травис понечи да ги попита какви ги вършат, по дяволите, и да изтъкне, че няма начин да се измъкнат от военната база, но от устата му излезе само задавено хъркане и шептящи стенания.

Звуците обаче накараха мъжете да се обърнат и един от тях се приближи до пазача.

— Каза ли нещо, чернилко?

Гласът му беше тънък и подигравателен. Произнесе последната дума бавно и натъртено. Травис поклати глава, усещаше по тона му, че няма да успее да вразуми тези хора. Очите му все пак блеснаха от обидата.

Непознатият — очевидно не очакваше отговор — ритна стола под Ал. Пазачът увисна във въздуха. Металната жица се опъна от тежестта на тялото му и прекърши врата му.

Няколко секунди краката му ожесточено блъскаха невидима стена, потрепнаха и накрая се изпружиха неподвижно.

4.

Кларкънуел, Лондон

3-ти януари — 17:02

Писалището беше френско, от 1890 година, направено от солиден махагон и богато украсено с лозници и митологични същества. Отляво имаше четири чекмеджета, а отдясно шкафче. И двете се отваряха с изработени като лъвове железни дръжки. Лакираният плот се крепеше на женски и мъжки фигури — атланти и кариатиди.

Бюрото безспорно беше красиво, но истинската причина, поради която Том и Арчи го бяха купили, беше, че е еднакво от двете страни, символична демонстрация за равенството между двамата. Понякога Кърк имаше чувството, че са адвокати от роман на Дикенс, но писалището олицетворяваше новия му живот — почтено партньорство, съобразено със законите.

Обикновено беше очевидно коя е половината на Том и коя — на Арчи. Кърк разчистваше всичко, когато не работеше, докато Арчи оставяше на своята страна с месеци да се трупат книжа, преди да предприеме вяло и нерешително усилие да възстанови някакво подобие на ред. Том обаче се беше възползвал от отсъствието му и беше почистил работното му място — изхвърли почти всичко в кошчето, а останалото натъпка в едно от вече препълнените чекмеджета.

В момента писалището беше чисто и повърхността му блестеше. Отгоре имаше само „Лъндън Таймс“, прегънат на четири пред Кърк така, че да се вижда само кръстословицата.

В момента той гризеше химикалката и плюеше парченцата, преди да ги е глътнал. Челото му беше намръщено съсредоточено. За свое разочарование, Том все още не беше попълнил нито една дума. Колкото повече се напрягаше, толкова повече думите сякаш плуваха на страницата и той вече започваше да се съмнява, че обясненията са на английски. Почукването на вратата на кабинета дойде като желано облекчение.

— Да?

Вратата се отвори и в стаята влезе висока стройна жена с дълги руси разпуснати коси. Носеше куп вестници. Лицето ѝ притежаваше нещо от класическата, изваяна като от скулптор красота на кинозвезда от петдесетте години на двайсети век. Устните ѝ бяха сочни, а очите — сини и привлекателни.

— Здравей, Доминик — каза Том. — Видя ли нещо хубаво?

Преди да отговори, тя се наведе и го целуна по двете бузи. Косите ѝ погалиха лицето му.

— Два съда от порфир от времето на Луи XV и позлатени вази с две дръжки.

Английският ѝ беше отличен, продукт на международната гимназия в Лозана, макар и с лек френски акцент.

— Направени от Енемонд Александър Петито през 1760 година. — Том кимна с интерес. — Да, и аз ги видях в каталога. Какво ще кажеш?

— Мисля, че два милиона е доста за две копия от деветнадесети век, направени за тогавашния туристически пазар в Париж. — Доминик сви рамене. Струват най-много двадесет хиляди.

Кърк се усмихна. Понякога му беше трудно да повярва, че Доминик дьо Льокур е само на двадесет и шест. Тя имаше нюх към сделките, съчетан с гъвкавата способност да попива всичко, свързано с изкуството и пазара на антики, способност, на която можеха да съперничат само най-опитните професионалисти. Том обаче за пореден път си напомни, че бе имала добър учител. Беше работила пет години за баща му в Женева, преди той да почине предишната година. Кърк премести антикварния му магазин в Лондон и Доминик прие предложението му да живее тук и да помага в бизнеса.

Магазинът за антики се намираще в просторно помещение с големи сводести прозорци, изключително важни за привличане на минувачи, макар че повечето посещения в „Изящни изкуства и антики Кърк Дювал“ се уговаряха предварително.

В дъното имаше две врати и стълбище, водещо към горните етажи. На първия в момента нямаше нищо, на втория беше апартаментът на Доминик, а на третия живееше Том. Предполагаше се, че споразумението им е краткосрочно, но Доминик изненадващо не проявяваше никакво желание да се премести, когато Кърк повдигнеше

въпроса. Той не настояваше, защото чувстваше, че мисълта да остане сама я изнервя. Тя, изглежда, споделяше патологичната му неспособност да създава трайни приятелства. Освен това му харесваше да я вижда край себе си.

По спиралното стълбище зад вратата вляво се влизаше в склада, а през онази вдясно — в кабинета. Помещението не беше голямо, само четири-пет квадратни метра. Най-много пространство заемаше писалището на съдружниците. Имаше един-единствен голям прозорец, откъдето се виждаше складът долу, и ниска библиотека под него. Вляво бяха сложени две удобни кресла. Кафявата им кожа беше избеляла и омекнала от годините. По-голямата част от стената зад бюрото беше заета от колекцията на Том от лъскави, богато украсени железни и месингови плочки от сейфове с различни размери и форма. Като се имаше предвид предишният му занаят, беше напълно уместно да събира такива неща.

— Как върви кръстословицата? — Доминик се усмихна и се вторачи в незапълнените квадратчета пред него.

— Никак — призна Том. — Ето например, „Име на европейска столица, съставено от просветлен човек и вид огнище“. Осем букви. — Той безпомощно сви рамене. — Не мога да се сетя.

— Будапеща — веднага отговори тя.

— Будапеща — бавно повтори Том. — Защо?

— Просветленият е Буда — обясни Доминик и сложи вестниците на бюрото. — А видът огнище е пещ. Цялото прави Будапеща.

И закачливо докосна носа му с дългия си изящен пръст.

— Отказвам се — пораженски заяви Кърк и остави химикалката на писалището.

— Трябва да упорстваш и един ден всичко ще си дойде на мястото.

Той смени темата.

— Кога ще се върне Арчи?

— Мисля, че утре.

— За последните няколко седмици пътува вече два пъти до Щатите. — Том се намръщи. — За човек, който не обича да ходи в чужбина, определено се престаравя.

— Какво прави там?

— Един Господ знае. Познаваш го. Хрумне ли му някаква идея, хуква нанякъде. — Кърк сви рамене и погледна вестниците, които Доминик беше оставила на бюрото. — Това за мен ли е?

— Искам да ти покажа нещо.

Кърк я познаваше добре и по гласа ѝ разбра, че е развълнувана. Тя обаче не добави нищо повече и той реши, че е размислила.

— Продължавай — подкани я.

— Става дума за Хари.

— За Хари? — Том стана. Сърцето му заблъска в гърдите. Хари Ренуик. Споменаването на това име го караше да стисне зъби. Хари Ренуик, най-добрият приятел на баща му. Том го познаваше от дете — Хари Ренуик му беше повече от баща, но водеше двойствен живот. Второто му „аз“ — Касий — беше легендарният гений в безпощаден престъпен синдикат в света на изкуството и крадеше, убиваше и изнудваше във всички краища на земното кълбо. Предишната година Хари Ренуик дори се беше опитал да натопи Том за убийство и после да го убие. Последният шамар на предателството и коварството му все още пареше Кърк.

— Нали ми каза, че е изчезнал веднага след случилото се в Париж миналата година? След...

— Да — прекъсна я Том. Не искаше отново да преживява подробностите. — Сякаш потъна вдън земя.

— Където и да е отишъл, сега някой го търси. — Доминик разгърна най-горния вестник — „Хералд Трибюн“ от предния ден. Прелисти на страницата за лични обяви и посочи текст, който беше оградила с червено.

Кърк започна да го чете, усмихна се, после се изсмя.

— Това са пълни глупости! Някакви си лъвове, шимпанзета и хипопотами. Да не става дума за някакъв цирк?

— И аз така помислих отначало, но знаеш, че обичам ребусите.

— Да, знам. — Наред с останалите си положителни качества Доминик имаше изумителната дарба да решава игри с думи и други видове логически загадки. Том не искаше да остава по-назад от нея и всеки ден се опитваше да реши кръстословицата във вестника под зоркия ѝ поглед, но без особен успех.

— Отне ми само няколко минути. Това е прескачащ шифър.

— Какво?

— Прескачащ шифър. Еврейските учени от години го намират в Тората. Взимаш първата буква „Г“, която се появява в Битие, прескачаш четиридесет и девет до петдесетата и после още четиридесет и девет букви до следващата и така нататък. И накрая се оформя дума.

— Какво?

— Тората. Заглавието на книгата е кодирано в текста. Същото е и със следващите три книги. Според някои изследователи Старият завет е огромно шифровано послание, което предсказва бъдещето.

— И обявата е написана по този начин?

— Въпросът е да откриеш интервала. В случая се брой всяка осма буква.

— Като започнеш с първата?

Тя кимна.

— Първата буква е „П“. — Том преброи седем букви. — А после „О“. — Той грабна молив и започна да записва всяка осма буква. — Сетне „С“... След това „Л“... „Последно“! — възкликна победоносно.

— „Последно видян в Копенхаген. Чакай следващ контакт“. Вече го декодирах.

— И мислиш, че има и други такива съобщения?

— След като открих това, прегледах предишните броеве на „Хералд Трибюн“. На всеки няколко седмици от повече от половин година има шифровани съобщения, в които е използван същият метод. Записах ги тук.

Доминик му даде един лист и Том зачете на глас:

— „В Хонконг е студено. Опитай Токио“. „Съсредоточи издирването в Европа“. „ДНК пробата е на път“. „Забелязан във Виена“. — Погледна Доминик. — Съгласен съм, че някой търси някого или нещо, но никъде не се споменава, че е Хари.

Тя измъкна най-долния вестник.

— Това е първото — и най-дългото — съобщение. — И посочи една обява, която също беше оградена с червено.

— Какво пише?

— „Десет милиона долара в брой награда за информация, водеща до залавянето жив или мъртъв на Хенри Джулиъс Ренуик. Съобщете за интереса си на тези страници следващия четвъртък, като използвате същия метод“.

Том замълча, осмисляше новината. После попита:
— Отговорил ли е някой?
— Дотук двадесет и пет положителни отговора.
— Двадесет и пет?! — възкликна Кърк.
— Които и да са, имат цяла частна армия, която се опитва да
намери Хари. Въпросът е защо.
— Не. Въпросът е кой.

5.

Щабът на ФБР, клон Солт Лейк Сити, щата Юта

4-ти януари — 16:16

Къде се бяха объркали нещата?

Кога се беше превърнал от амбициозен човек с високи постижения в посредствен?

Кога някой от шефовете бе решил, че макар да е пробивен, енергичен и изпълнителен, не притежава необходимите качества, за да се издигне?

Кога оставането му достатъчно дълго на работа, за да получи максималната пенсия, стана единствената причина да се вдига от леглото сутрин?

Как хора на половината на годините му го изпревариха толкова бързо, че докато все още плюеше прахоляка зад тях, те отдавна бяха изчезнали зад хоризонта?

Четиридесет и една годишният специален агент Пол Виджиано слагаше по патрон в петте празни гнезда на своя лъскав „Еърлайт Тай модел 342.38 Смит и Уесън“ заедно с всеки въпрос, който се набиваше в съзнанието му.

Зареди оръжието, замисли се за момент, после бавно го вдигна. Пое дълбоко дъх, издиша бавно и бързо изпразни револвера в мишената в отсрещната страна на стрелбището. Всеки изстрел усилваше ехото на предишния и накрая цялото помещение заехтя.

— Май наистина искаш да убиеш някого — засмя се жената в съседната кабина.

Той ѝ отвърна с кисела гримаса, а тя се обърна и се прицели. Намесата ѝ му напомни, че поради някакъв необоснован стремеж към равенство между половете Бюрото правеше всичко възможно да издига жени, като например онази кучка Дженифър Браун, която повишиха, а той си остана на старото място.

Всичко се дължеше на едно малко неволно недоглеждане. Малка грешка в инак безупречната му кариера. И сега Виджиано бавно се давеше в морето на посредствеността.

Поклати глава и натисна бутона, за да приближи мишената. Черният силует забръмча и се понесе към него като отмъстителен призрак, после се разтресе и спря. Виджиано го огледа да види дупките.

За негова изненада нямаше нито едно попадение.

— Добра стрелба, каубой — подигравателно подметна оръжейникът на ФБР, беше се промъкнал зад гърба му и надничаше над рамото му. — По дяволите, ще си пръснеш топките, докато се мъчиш да улучиш бандита!

— Да ти го начукам, Маккой.

Характерният му провлечен говор, типичен за жителите на Ню Джърси, някак подхождаше на италианския му произход, загатнат от гъстите черни вежди и коса и тъмните сенки около очите. Мургавата му кожа се допълваше от волева решителна челюст, която стърчеше като броня на кола и създаваше представата, че ако хвърлиш нещо по него, то ще рикошира като камък, ударил бетонна стена.

Жената до него ритмично и спокойно изстреля куршумите, внимателно сложи оръжието пред себе си и приближи мишената. Виджиано не се съдържа и надзърна.

Единадесет дупки. Единадесет попадения! Как беше възможно... освен ако тя не бе направила шест, а той — пет. Тя го погледна и очите ѝ блеснаха, сякаш щеше да се разсмее. Виджиано хвърли шумозаглушителите си на пейката и излезе, преди тя да покаже мишената на някой друг.

— Надявах се, че ще сте тук, сър — чу се гласът на Байрън Бейли, млад агент, изпълнен със същия противен раболепен ентусиазъм, с какъвто бе пълен и Виджиано, когато постъпи на работа. Лицето му беше пъпчиво, черната му като абанос кожа бе пореста, носът му беше широк и плосък, а очите — големи и нетърпеливи. Виджиано обаче не му завиждаше за шанса. Бейли беше трето поколение афроамериканец от южната част на централен Лос Анджелис, умен младеж, който си пробиваше път нагоре по трудния начин и беше спечелил стипендия за Калифорнийския технологичен институт благодарение на високите си оценки и нощната си работа да зарежда лавиците на кварталния денонощен магазин.

— Е, намери ме. — Виджиано подчерта безразличието си, като капризно изтръска невидими люспи пърхот от реверите на безупречно

изгладения си костюм.

— Да, сър. — Бейли за миг се смути от раздразнения му тон. — Получихме анонимна информация за обира в комплекса на АНС във Форт Мийд. В Куонтико са бесни. Изглежда, е истина.

— За какво говориш, по дяволите? — Виджиано забеляза отражението си в остъклената врата и внимателно оправи възела на вратовръзката си така, че да е точно под брадичката му.

— Чували ли сте за Синове на американската свобода?

— Кои?

— Синове на американската свобода.

— Не.

— Това е маргинална групировка на привърженици на идеята за превъзходство на бялата раса. Загадъчният човек, който ни се обади, ги посочи като извършители на обира.

— Разполагаш ли с улики?

— Не. Обаждането беше от Солт Лейк Сити, но не знаем нищо повече. Той затвори, преди да засечем местонахождението му.

— Разбрахте ли нещо за него от анализа на гласа?

— Експертите все още работят по въпроса. Не смятат, че ще научат много. Единственото, което казват засега, е, че не е местен.

— Сериозно? — Виджиано отчаяно, сви рамене. — Това не стеснява много кръга, нали?

— Да, сър — съгласи се Бейли.

Виджиано въздъхна.

— Къде е централата на тия тъпащи?

— Малта, Айдахо.

— Малта, Айдахо! — възкликна Виджиано. — А бе тъкмо реша, че тия скапани градчета са се свършили, и се появява друго, където трябва да отида.

— Директор Картър каза, че иска вие да оглавите разследването, сър.

— Областният директор Картър? — В гласа на Виджиано прозвуча интерес.

— Да. Преди две години сте били работили по подобен случай. Каза, че в момента вие сте единственият свободен агент с подходящ опит да решите проблема. Предложи да ви помагам, ако нямате нищо против, сър.

Виджиано пхна револвера в кобура и гордо кимна. Досуц като уморен гуцер, стоплен от лъчите на утринното слънце, той почувства, че животът се връща в него.

— Е, поне този път Картър има право. — Виджиано се усмихна — нещо, което не беше правил отдавна, и внимателно прокара пръсти през косата си, за да провери дали прическата му не се е развалила. — Яхвай коня, Бейли. Идваш на надбягването. Пол Виджиано ще ти покаже как се побеждава.

6.

Пазарът „Бъро“, Саутуърк, Лондон

5-и януари — 14:34

Сергиите на пазара бяха наредени плътно една до друга под ръждясали зелени железни арки. Лавиците им скърцаха от тежестта на наскоро внесено от Франция бяло меко сирене, розова испанска шунка и италиански зехтин, блестящ на слънцето като течено злато.

Тълпи купувачи, облечени в дебели дрехи, си проправяха път в множеството. Движенията им сякаш се ръководеха от разнообразните съблазнителни ухания — сандвичи с щраусово месо и топъл, току-що изпечен хляб: вятърът ги разнасяше навсякъде. Над главите им скърцаха и стържеха влакове, пътуващи по релсите над земята. Непрестанният им грохот ту се усилваше, ту затихваше, бързо като пролетна буря.

— Какво правим тук, по дяволите? — раздразнено попита Арчи, докато се промъкваше между две ръчни колички със зеленчуци и заобикаляше опашката пред някаква сергия с цветя.

Беше на четиридесет и няколко, среден на ръст и нисък и набит като боксьор. Деформираните му уши и леко кривото небръснато лице засилваха тази представа. Арчи обаче носеше елегантно бежово палто и тъмносин раиран костюм. Косата му беше подстригана късо и образуваше пригладена руса стрела в средата на челото му.

А говорът му... Говореше ту изискано, ту като последен простак. Кърк подозираше, че истината е някъде между двете крайности и че вечният опортюнист Арчи е развил свой уникален говор, за да може безпроблемно да се движи между двата свята. Номерът беше хитър, но за съжаление, също като в случая с Том, нито единият, нито другият свят го приемаше безрезервно.

— Нали не си забравил, че с Доминик сте поканени на вечеря днес? Аз черпя.

— По дяволите! — Арчи се плесна по челото. — Съжалявам, приятел, тотално изключих.

— Арчи! — Том ядосано поклати глава. Предсказуемостта правеше непостоянството на Арчи особено дразнещо. — Нали миналата седмица се разбрахме. Обеща ми.

— Знам де, знам. — Арчи въздъхна. — Забравих бе... Апълс организира игра в дома си довечера. Много пари. Само с покани. Не мога да се измъкна.

— По-скоро не искаш — упрекна го Кърк разочаровано. — Хазартът те влече, нали?

— А, не, само се забавлявам. — Арчи поклати глава някак прекалено категорично, сякаш се опитваше да убеди и Том, и себе си. — Липсва ми вълнението. Издирването на произведения на изкуството не е като в добрите стари времена.

— Мислех, че се отказа, защото добрите стари времена ти омръзнаха.

— Е, да, но... от време на време ми липсват.

Понякога и на Том му беше трудно да повярва, че цели десет години бе имал работа с Арчи, без да се срещат. Такива бяха правилата на бизнеса на Арчи, когато му беше пласьор, и Кърк нямаше друг избор, освен да отстъпва. Пък и в това имаше логика. Ако арестуваха някого от двамата, той щеше да знае само някакво име и телефонен номер.

Всичко това обаче приключи, когато предишната година Арчи се разкри, за да убеди Том да извърши един удар — тогава и двамата все още бяха в играта. Проведоха преговори, за да отстранят недоразумението, и след като установиха контакт, неловките им отношения се развиха в бързо процъфтяващо приятелство. И Том, и Арчи отбягваха препирните и се опитваха да изградят взаимно доверие и откритост, като отлично съзнаваха, че и двамата са склонни към независимост и дори егоизъм, склонност, която ги беше опазила от затвора и неприятности през всичките изминали години.

— Знам какво имаш предвид. — Том кимна. — Понякога и на мен ми липсва. Е, значи довечера ще сме само двамата. Доминик ще се разстрои.

Арчи повдигна учудено вежди и отбеляза:

— Съмнявам се.

— Какво искаш да кажеш? — Том се намръщи.

— Няма значение. — Арчи сви рамене. — Между другото, тя ми каза за обявите във вестника.

— Да — Кърк за момент се намръщи. — Изглежда, ФБР не са единствените, които търсят Ренуик.

— Защо, проблем ли има?

— Никакъв. Хари заслужава всичко, което ще му се стовари на главата.

Вече бяха излезли от пазара и вървяха по Парк Стрийт към колата на Арчи. Пивницата на ъгъла беше пълна, но тълпите оредяваха и Том изпита облекчение, че вече не се налага да крещи, та Арчи да го чуе. Минаха покрай редица малки складове с избелели имена, отдавна забравени търговски обекти, които едва се виждаха под натрупалата се мръсотия.

Арчи бръкна в джоба си, извади цигари и запали. Беше пропушил относително отскоро. Приписваше го на стреса от факта, че е станал порядъчен.

— Намери ли каквото търсеше в Щатите?

— Аха. — Арчи кимна, но очите му се стрелнаха встрани и Кърк усети, че съдружникът му не иска да говори за пътуването си. — Как беше в Прага? Заслужаваше ли си да ходиш там?

— Може би. Чувал ли си за един художник — Белак?

— Карел Белак?

— Да.

Том отдавна беше престанал да се учудва на задълбочените познания на Арчи за пазара на творби на изкуството, особено изобразителното изкуство. Ерудицията го правеше един от най-добрите пласъори в занаята.

— Разбира се, че съм чувал — продължи Арчи. — Какво искаш да знаеш?

— Името ми е познато, но не мога да се сетя откъде. Тази картина негова ли е?

И бръкна в джоба си, и извади снимката от синагогата. Арчи я разгледа.

— Не е в много добро състояние. — Върна му я и кимна. — Може да е негова. Мрачна палитра, тежък стил, леко замъглена перспектива. Но не съм виждал негова картина и ми е трудно да преценя със сигурност.

— Как така не си виждал?

След кратко мълчание Арчи каза:

— Белак е бил, така да се каже, пътуващ художник. Способен, но както виждащ, не особено талантлив. Рисувал е портрети и пейзажи, за да си плати наема. И после, през 1939 година, един амбициозен офицер от СС му поръчва да нарисува Гудрун, дъщерята на Химлер, като подарък за шефа му.

— Но Белак не е ли бил евреин?

— Точно така. Благодарният Химлер окачва портрета в кабинета си на улица „Принц Албрехт“ в Берлин. Когато разбира истината, заповядва да разстрелят офицера от СС и да арестуват Белак и да го изпратят в Аушвиц. След това наредил да издирят всичките му картини и да ги унищожат.

— Някои очевидно са оцелели — отбеляза Том — Тази е била открадната преди няколко дни от една синагога.

— Защо ще я свиват? Рамката изглежда доста по-скъпа от картината.

— Не знам. Може би защото Белак е бил евреин.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях в синагогата. — Кърк сам се изненада от гнева в гласа си. — Цялата беше изподраскана с графити. Свастики и други нацистки символи. Рисунките на децата от местния лагер на смъртта бяха накъсани на парчета.

— Хм. — Арчи хвърли фаса си в канала. — А картината?

— Изрязана от рамката и открадната.

— Но какво ще правят с някаква тъпа картина от синагога?

— И аз това се питам.

— Освен...

— Какво?

Над главите им премина влак на път за Лондонския мост и Арчи изчака тракането да утихне.

— Освен да е било заради картината и тия хитрушковци да са опитали да замаскират най-нормален обир като расистко изстъпление.

— И аз мисля така. — Том се усмихна, доволен, че инстинктивната реакция на Арчи е същата като неговата. — Разпитах тук-там и познай какво научих? От година и нещо са откраднати шест картини на Белак от различни частни домове и колекции.

— Шест? Нямах представа, че са оцелели толкова много.

— Е, не са с такова качество, че да си направиш труда да ги включиш в каталог. До ден-днешен обаче никой не е успял да открие извършителите. Полицията разследва случаите, но застрахователните компании не участват, защото картините не струват нищо. Разбрах всичко това само защото знам кого да питам.

— И какво излиза? Че някой полага огромни усилия да открадне няколко картини без никаква стойност. Въпросът е защо. Том? Чуваш ли какво ти говоря? — Арчи го погледна озадачено.

— Не се обръщай — прошепна Кърк. — Мисля, че ни следят.

7.

Планина Черни борове, близо до Малта, щата Айдахо

5-и януари — 07:32

— Слушайте внимателно. — Специален агент Пол Виджиано се мъчеше да надвика диспечерите и звъна на телефоните. Стегнатото му мускулесто тяло беше облечено в синьо непромокаемо яке с големи жълти букви „ФБР“ на гърба. — Започнем ли, искам всичко да е по ноти. Никакви издънки.

От израженията на тримата, които седяха на масата в кухнята на хижата — беше ги повикал предишната вечер като полеви щаб, — видя, че разбират какво има предвид.

— Какви са последните новини от фермата? — продължи той и приглади разрешената си от вятъра коса.

Отговори Бейли. Беше с подобно синьо яке и тъпи червени ръкавици без пръсти.

— Няма движение. Нищо. Дори обаждания по телефона. Сутринта дори генераторът спря да работи. Никой не излезе да го провери.

— А кучетата? — попита Силвио Васкес, водачът на четиринадесетчленния екип на ФБР за спасяване на заложници, зачислен под командването на Виджиано за разследването.

— Какво? — троснато попита Виджиано. — Какво общо има това със случая?

— Нали казаха, че имали кучета. Видяхте ли да ги извеждат?

— Не. — Бейли поклати глава. — Нищо.

— Странно — каза Васкес. — Кучетата нормално пикаят навън.

— Кога валя сняг за последен път? — попита Виджиано, сякаш Васкес не беше казал нищо; несъзнателно подреждаше клечки кибрит в две прави успоредни линии.

— Преди два дни — отвърна Бейли.

— И няма следи? От два дни от фермата не е излизал никой, така ли? — Виджиано нареди от кибритените клечки квадрат.

— Не, освен ако не могат да летят. — Бейли се ухили. — Включително кучетата.

— Тоя път яката се издънихте, момчета — отбеляза местният шериф, тангурест мъж с червеникава коса и късо подстригани мустаци. Изглеждаше постоянно изпотен. Капките пот се стичаха по розовото му чело и бузите като кондензация върху стъкло. — Познавам ги тия хора. — Възелът на вратовръзката му чезнеше в гънките тлъстини на врата му. — Спазват закона и са богобоязливи. Патриоти.

— Така твърдиш ти — раздразнено започна Виджиано. Шериф Хенеси настояваше на своето и това изчерпваше прословутата му липса на търпение. — Но те са в черния списък на ФБР на заподозрените, свързани с арийски нации.

Бейли заплашително се втренчи в Хенеси.

— Имате право, че не знаем със сигурност дали тези хора са направили нещо лошо. Известно ни е само, че преди три дни от Националния музей по криптология в Мериленд е откраднат експонат. Престъпниците са убили един от пазачите, обесили са го с жица и са го оставили да виси като теле в кланица. Вчера в бюрото ни в Солт Лейк Сити ни се обадиха, че вероятно са замесени тези хора.

— Знам де. — Хенеси избърса челото си със салфетка: извади я от кутията на масата. — Но може да се е обадил някой побъркан. Това не доказва нищо.

— Доказва, че онзи, който се е обадил, знае за кражбата. АНС е наложила затъмнение за медиите и единствените хора, които знаят за обира, сме ние и извършителите. Ще проследим тази улика и без вашето съдействие.

Хенеси само се облегна на стола и изсумтя.

— Е, какъв е планът? — попита Бейли, очевидно успокоен от капитулацията на шерифа.

— Нямам намерение да седя със скръстени ръце и да чакам онези типове да изнемощят от глад и жажда. Влизаме — заяви Виджиано. — Днес.

Всички, с изключение на Хенеси, закимаха одобрително.

— Искам обаче да опростя нещата — продължи Виджиано. — Нямаме основания да смятаме, че играта ще загрубее, затова ще крием бронираните коли и хеликоптерите. Да се надяваме, че няма да ни потрябват. Васкес?

Васкес стана, опря ръце на масата и се наведе напред. Лицето му беше смугло и сипаничаво. Дългата му черна коса беше прибрана под бейзболна шапка с надпис „ФБР“, която носеше с козирката назад. Черните му очи блестяха от вълнение.

— Хората на шерифа са блокирали пътищата до фермата.

— Той показва двата пътя на разгърнатата пред тях карта. — Искам екипи на специалните сили за борба с тероризма тук и тук, сред дърветата на хълма, да наблюдават прозорците. При първия знак за враждебни действия, след като моите момчета влязат във фермата, те ще открият огън за прикритие, а ние ще се оттеглим към мястото за среща тук.

— Ясно. — Виджиано кимна.

— Двата екипа за спасяване на заложници ще влязат отпред и отзад. Въз основа на строителния план изчислихме, че ще обезопасим главната сграда до три минути. После всичко е в наши ръце.

— Добре — каза Виджиано, щом Васкес седна. — Но хората ти да чакат, докато не започнат да стрелят по тях. Първият изстрел трябва да е на нарушителите.

— Какво?! — възкликна Васкес невярващо. — Искаш някое от момчетата ми да падне и чак тогава да отвърнем на огъня? Няма да ги изпратя на заколение.

— Знам, че не е приятно, но ще го направим така.

— Защо, по дяволите?

— Имаш папка. — Виджиано посочи кафявите папки пред всеки присъстващ: в тях имаше снимки и подробности за всички във фермата. — Там има цели семейства. Жени, деца. Просто чукаме учтиво на вратата и молим да ни пуснат да влезем. Ако проличи, че това е нещо повече от обикновена операция за сигурност, ще се оттеглим. В момента ФБР не може да си позволи тежка ситуация със заложници. Пък ако стане напечено, военните ще ни вземат случая. Винаги го правят.

Васкес се намръщи, но кимна.

— Ясно.

— Добре тогава. — Виджиано удари по масата. — Да действаме.

8.

Пазарът „Бъро“, Саутуърк, Лондон

5-и януари — 14:47

— Следят ни? Сигурен ли си? — попита Арчи.

— Анцуг, кожено яке и бели маратонки. Преди пет минути го забелязах да ни поглежда. Видях отражението му в страничното огледало на микробуса на трийсетина метра зад нас.

— Близо сме до колата. Да бягаме.

Том проследи погледа му и видя колата — беше паркирана на двайсетина метра пред тях. Арчи си я беше купил наскоро и макар да знаеше, че първото правило в престъпния свят е да не привличаш ненужно внимание, като се простираш далеч отвъд чергата си, автомобилът беше нехарактерна за него глезотия.

Колата, разбира се, беше произведена в Англия, въпреки че собственикът ѝ беше американец. Арчи не вярваше на немските и още по-малко на японските автомобили. Обичаше си колата и когато даде чека, насъбралите се двадесет години задръжки на прахосничество бяха разчупени с един-единствен катарзисен замах на писалката му.

— Съмнявам се, че е сам.

— По дяволите! — изруга Арчи. На гумата в яркожълто блестеше сива метална скоба. — Заключили са ме!

Той ускори крачка, но Кърк го дръпна за ръката, огледа се и инстинктивно разбра, че нещо не е наред. Първо: мъжът, който ги следеше от пазара. Второ: уличният метач със съвсем нови обувки, който се приближаваше към тях. Трето: микробусът с тъмни стъкла, спрял зад заключената със скоба кола на Арчи. Беше като по учебник.

— Кофти — прошепна Кърк.

— И аз ги виждам. Какво ще правим?

— Изчезваме. Веднага!

В същия миг задната врата на микробуса се отвори и оттам изскочиха трима мъже. Метачът хвърли метлата и извади пистолет. Зад тях се чуха тежки, бързо приближаващи се стъпки.

Арчи хукна наляво, а Том побягна надясно по някаква уличка, която за жалост свършваше пред телена ограда. Той се вкопчи в мрежата, задраска с обуца по малките метални ромбове, за да намери опора, и се закатери. Оградата се люлееше опасно. Кърк се вкопчи в горния ѝ край и тъкмо да се прехвърли от другата страна, някой го стисна за левия глезен.

Той погледна надолу. Мъжът, който ги беше проследил от пазара, бе увиснал на крака му. Вместо да се дърпа, Том се спусна надолу, докато краката му не стигнаха до главата на мъжа, и го ритна в брадичката. Човекът изпъшка и падна.

Кърк бързо се прехвърли през оградата и скочи в пустеец парцел, превърнат във временен паркинг за пазара. Чу издрънчаването на металната мрежа зад себе си, обърна се и видя, че двама от мъжете от микробуса се катерят по оградата.

Поне не го бяха простреляли. Том побягна през паркинга, едва отскочи от една кола, която тъкмо влизаше, и хукна към пазара.

Пред него на заден ход излезе мотокар, един от множеството, които разнасяха продукти на пазара. Кърк отскочи, а шофьорът удари спирачки точно преди да го блъсне.

— Гледай къде вървиш, тъпак с тъпак! — изкрещя и натисна клаксона, за да наблегне на думите си.

Том не му обърна внимание, прескочи някакви щайги със зеленчуци и хукна из пазара, след това забави крачка и потъна в топлата прегръдка на тълпата. Знаеше, че ще е в безопасност на оживено място, и се надяваше, че Арчи е проявил трезв разум и е стигнал до същия извод. Щом прецени, че е навлязъл достатъчно навътре, спря до една сергия с вина и погледна през рамо. Двамата мъже се появиха на входа на пазара. Бяха се задъхали и оглеждаха хората, но не го видяха.

Кърк се обърна и се блъсна в някакъв човек, който носеше каса червено вино. Мъжът я изпусна и бутилките се строшиха със силен трясък. Том погледна към входа. Привлечени от звука, преследвачите вече си проправяха път към него.

— Съжалявам — извини се Кърк и тръгна.

— Стой бе! — изкрещя човекът. — Къде побягна?

Том наведе глава, за да се скрие от погледите на двамата мъже, после коленичи, запълзя под сергиите и бързо се отдалечи. Скри се зад

лавица, отрупана с шишета с оцет с различни форми и размери и големи кутии зехтин, погледна назад, забеляза, че преследвачите са там, където ги бе видял за последен път, и се усмихна. Двамата трескаво ръкомахаха. Бяха го изпуснали.

Предпазливо се насочи към северния изход и се присъедини към група туристи, които развълнувано бърбеха за одраната сърна, окачена на една сергия, а после се измъкна и се отправи към главния път и реката.

В същия миг по улицата изрева голям черен ролс-ройс, изсвири със спирачки и спря до него. Том понечи да отскочи, но се подхлъзна — по платното бяха разхвърляни влажни кашони, листа от марули и найлонови торбички. Преди да успее да се изправи, пътникът на задната седалка отвори вратата и Том видя кой е.

Арчи.

Стъклото на предната седалка се смъкна няколко сантиметра и през пролуката се показа бяла ръка. На безимения пръст имаше дебел венчален пръстен. Държеше ламинирана карта на правителствен служител.

— Стига игрички, Кърк. Качвай се.

9.

5-и януари — 14:56

Шофьорът погледна в огледалото за обратно виждане и после отново се вторачи в пътя. Четвъртитата му, почти обръсната глава стърчеше от яката на дебелото сиво вълнено сако. На устните му заигра усмивка. Колата с черни кожени седалки и тъмни стъкла потегли бързо.

Мъжът до него обърна глава назад и кимна.

— Казвам се Уилям Търнбул.

Тонът му беше нетърпелив. Той протегна ръка, но нито Том, нито Арчи му обърнаха внимание — продължиха да го гледат с непроницаеми изражения. Господин Търнбул беше висок и пълен и вероятно тежеше стотина килограма, но не беше мускулист. Изглеждаше млад, може би тридесетинагодишен, и беше с джинси и риза с разкопчана яка, под която се виждаха тлъстини.

— Съжалявам за преди малко. — Той махна неопределено към пазара. — Реших, че няма да дойдете, ако ви помоля учтиво, така че взех подкрепления. Не очаквах, че...

— Нека отгатна — ядосано го прекъсна Том. — Извършен е обир и си мислиш, че може да знаем нещо по въпроса. Така ли е? Колко пъти трябва да ви казвам, че не знаем нищо и че дори да знаем, няма да ви кажем?

— Няма нищо общо с обирите — без да се усмихва, отвърна Търнбул. — И не съм от полицията.

— Специални части, Интерпол, Моторизиран полицейски отряд, Столична полиция — каза Арчи и сви рамене. — Както и да искате да се наричате, отговорът пак ще е същият. И това е полицейски произвол. Чисти сме и вие го знаете много добре.

— Работа за Министерството на външните работи. — Търнбул им показва служебната си карта.

— Министерството на външните работи? — недоверчиво попита Арчи. — Това е нещо ново.

— Не съвсем — каза Том. — Той е шпионин.

Търнбул се усмихна.

— Предпочитаме да ни наричат разузнавачи от службите. В моя случай Шеста.

Кърк знаеше, че така посветените наричат МИ6, която се занимаваше предимно с международни заплахи за националната сигурност, докато МИ5 разследваше заплахи за страната. Том не искаше да се замесва с никоя от тях. Не пак. Нямахме никакво желание. Беше работил пет години в ЦРУ, беше видял как действат и бе оцелял само за да съжалява сега.

— Какво искате?

— Помощ — спокойно отговори Търнбул.

Колата намали и спря на кръстовище с червен светофар.

Арчи се изсмя.

— Каква помощ? — тихо попита Кърк. Реши да поддържа разговора, докато не разбере за какво става дума.

— Каквато пожелаете да ни окажете.

— Това е лесно. Никаква — заяви Том и Арчи кимна. — Освен ако няма убедителна причина да го направим. — Знаеше, че хората като Търнбул никога не предприемат някакъв ход, ако нямат интерес или изгода. Важното беше да го накара да изплюе камъчето.

— Няма причина — усмихна се Търнбул. — Няма заплахи, няма фалшиви сделки. Няма „услуги ми и аз ще ти услуга“. Ако ще ни помогнете, това ще е защото след като ви разкажа каквото знам, сами ще искате да го направите.

— Хайде, Том, не е нужно да слушаме тези тъпотии. Те нямат нищо общо с нас. Да се махаме — каза Арчи.

Но Кърк се колебаеше. Нещо в гласа на Търнбул възбуди любопитството му, макар да знаеше, че Арчи вероятно има право.

— Искам да го изслушам.

Светофарът светна зелено и автомобилът потегли.

— Добре.

Търнбул разкопча предпазния колан и се обърна към тях. Лицето му беше безизразно и без отличителни черти, скулите — заоблени и месести, а брадичката — заострена на върха и сякаш потъваше направо във врата. Кафявите му очи бяха малки и разположени близо едно до друго, а дългата му коса беше разделена на два зализани

кичура по средата на главата и падаше като завеси от двете страни на лицето му. Той я прибра зад ушите си.

В много отношения Търнбул съвсем не приличаше на шпионите, които Том беше виждал, но притежаваше сговорчивостта и самочувствието на други агенти, при това добри.

— Чували ли сте за организацията Кристално острие? — попита той.

— Не — отвърна Кърк.

— Всъщност няма причина да ги знаете. Те са екстремисти и имат връзки с Националдемократише Партай Дойчландс или НПД, най-активната неонацистка политическа групировка в Германия. Водачът им е Дмитрий Мюлер, бивш капитан от германската армия, макар че никой не го е виждал, за да потвърди това.

Том сви рамене.

— Е, и?

— Те не са обикновени бръснати глави, които в събота и неделя обикалят предградията и пребиват имигранти, а същинска паравоенна организация, и вярват, че все още водят войната, приключила през 1945 година.

— Затова ли са избрали такова име?

— Да — потвърди Търнбул и кимна. — Кристално острие, като девети ноември 1938 година — Кристалнахт. В миналото са се финансирали, работейки като наемни убийци отвъд Желязната завеса. Напоследък търгуват с наркотици и се занимават с политическо изнудване. Заподозрени са в участие в редица терористични операции, насочени предимно към еврейските общности в Германия и Австрия.

— Вече казах, че не съм чувал за тях.

Търнбул остана невъзмутим.

— Преди десет дни двама мъже са нахлули в болница „Свети Тома“ и са убили трима души. Две от жертвите са от медицинския персонал, свидетели. Името на третия човек е Андреас Вайсман, осемдесет и една годишен еврейин, оцелял от Аушвиц и дошъл да живее тук след войната.

Том мълчеше, все още несигурен накъде води всичко това и какво общо има с него.

— Убийците са ампутирали лявата ръка на Вайсман, под лакътя, докато е бил жив. Починал е от инфаркт.

— Какво са направили?! — Арчи невярващо се наведе напред.

— Отрязали са лявата му ръка.

— Защо, по дяволите? — попита Кърк.

— Точно за това ни трябва помощ — усмихна се Търнбул и се видяха две редици застъпващи се криви зъби.

— Моята помощ? — Том се намръщи учудено. — Това няма нищо общо с мен.

Колата зави и всички леко се наклониха.

— Знаех, че ще кажете така. — Търнбул кимна многозначително и извади снимка. — Двамата мъже са откраднали записите от камерите за наблюдение в отделението, но друга камера е заснела ясно единия, докато са излизали. — Той им даде снимката и Том и Арчи я разгледаха внимателно. Накрая поклатиха глави.

— Нямам представа кой е — каза Арчи.

— Никога не съм го виждал — добави Кърк.

— Но ние го познаваме — рече Търнбул. — Така установихме връзката с Кристално острие. Казва се Йохан Хехт, полковник в техния военен съвет и един от старшите им полеви оперативни агенти. Последния път го засякохме във Виена. Наш агент го снима в ресторант. Висок е метър деветдесет и седем и има белег на дясната буза до устната. Доста изпъква в тълпата.

Той им даде друга снимка. Том я погледна бегло, сви рамене и я връчи на Арчи.

— Все още очаквам да чуя същността на проблема. — Раздразнението му нарастваше. — Какво общо има с мен този човек?

— Господи! — възкликна Арчи и го погледна стъписано. — Вгледай се по-внимателно кой седи срещу него.

Том погледна снимката и пребледня.

— Това е Хари! — изумено каза той. Усмихнатото безгрижно лице на снимката мигновено отвори старите рани на предателството, които усилено се опитваше да излекува. — Хари Ренуик.

10.

Градини „Тиволи“, Копенхаген, Дания

5-и януари — 14:03

Хари Ренуик плати входната такса за „Глиптотек“ на ъгъла на Титгенсгаде и булевард „Х. К. Андерсен“ и влезе.

По това време беше тихо. Той знаеше, че повечето хора предпочитат да идват по-късно, когато Градините се превръщат в изпълнен със светлина оазис с около сто и петнадесет хиляди запалени крушки през зимните нощи.

Въпреки ранния час обаче повечето атракции работеха. Най-старата, известното сред местните жители Vjergrutschebanen или планинско влакче на ужасите, ревеше в далечината. Писъците на неколцината пътници се разсейваха в студения зимен въздух в облаци от топла пара, както правеха от 1914 година.

Ренуик беше облечен подходящо за студеното време — мека синя кадифена шапка, нахлупена над ушите, жълт копринен шал, увит няколко пъти около врата и чезнец в гънките на тъмносиньото му палто. Беше забил брадичка във вдигнатата си яка. Виждаха се само носът и очите му — интелигентни, бдителни, студени и безчувствени като снега, засипал дърветата и покривите наоколо.

Спря пред един щанд за сувенири и докато разглеждаше съдържанието му, бръкна в джоба си с дясната си ръка и леко трепна. Отрязаният крайник го болеше от студа, колкото и дебело да го увиваше. Откри каквото търсеше и го посочи на продавачката, а после ѝ даде банкнота от сто датски крони. Тя сложи сувенира в червено пликче, отброи рестото и се усмихна. Той кимна и докосна периферията на шапката си.

Разходи се покрай ледената пързалка и езерото, единствената запазена част от старата крепост на Копенхаген, оцеляла при разрастването на града, и също като „Тиволи“, някога намирала се извън рова и крепостния вал. Стигна до китайския павилион и влезе в топлия ресторант „Дет Кинесиске Тарн“, изтърси снега от обувките си,

след това съблече палтото си — остана по тъмносив двуреден костюм — и го даде на гардеробиера, който го поздрави с добре дошъл.

Ренуик беше на петдесет и пет, висок и все още очевидно силен. Държеше раменете и главата си изправени и сковани като на военен парад. Косата му беше побеляла, но бе гъста и буйна. Той обикновено я приглаждаше на една страна. Големите му зелени очи, спотаени под рунтавите вежди, изглеждаха по-младежки от лицето му, което беше леко сбръчкано и увиснало под скулите — годините най-последно бяха започнали да му се отразяват.

— Маса за двама. В дъното — каза Ренуик с твърд английски акцент.

— Разбира се, сър. Заповядайте.

Управителят го заведе до една маса и Ренуик избра мястото, откъдето можеше ясно да вижда входа и езерото през прозорците. Поръча си вино и погледна часовника си, рядък златен „Патек Филип“ от 1922 година, който държеше в горния си джоб на тънка златна верижка, закачена на бутониерата на сакото му. Хехт закъсняваше, но от друга страна, Ренуик обикновено подраняваше. Опитът го беше научил да не рискува.

Огледа заведението. Посетителите бяха обичайната обедна тълпа. Младите двойки се държаха за ръце и се гледаха в очите с погледи, изразяващи хиляди неизказани неща. По-възрастните двойки отдавна нямаха какво да си кажат и мълчаливо гледаха в различни посоки. Родителите се опитваха да контролират децата си. Нямаше нищо обезпокоително.

Хехт пристигна след пет минути. Носеше ботуши с връзки, джинси и евтино кафяво кожено яке, украсено с ципове и джобове с капси и кораво като пластмаса. Изглеждаше като великан в сравнение със сервитьора, който го доведе до масата.

— Закъсня — упрекна го Ренуик и обвинително размаха пръст.

Хехт седна и малко неловко намести дългите си крака под масата. Лицето му беше жестоко и грубовато. Белезникавият белег на дясната му буза разтегляше устата му в постоянна усмивка. Сивите му очи бяха изцъклени и насълзени от студа. Боядисаната му черна коса беше наплескана с гел.

— Наблюдавахме те по целия път от главната порта — каза той. — Реших да ти дам няколко минути да се настаниш. Знам, че обичаш

ти да избираш виното.

Ренуик се усмихна и направи знак на сервитьора да напълни чашата на Хехт.

— Е, взе ли я? — Тонът на Ренуик беше безразличен, но Хехт очевидно не се заблуди.

— Не ме обиждай. Нямах да си тук, ако не знаеше, че съм я взел.

— Може ли да я видя?

— Разбира се.

Хехт свали ципа на якето си и извади къса картонена тръба. Ренуик я грабна от ръцете му, махна пластмасовата капачка, измъкна навито на руло платно и го сложи на коленете си.

— Това ли е?

— Търпение, Йохан — сгълча го Ренуик, макар че му беше трудно да сдържа вълнението си.

Разгъна картината и внимателно разгледа изтърканата и осеяна с дупчици повърхност. Не видя нищо и я обърна от другата страна. Лицето му помръкна. Нищо.

— По дяволите.

— Не знам къде другаде да търся. — Хехт сви рамене. В гласа му прозвуча разочарование. — Тази е шестата, която намерихме, и нито една не е истинската. Или поне ти така твърдиш.

— Какво намекваш?

— Може би, ако знаем какво търсиш, това ще ни помогне да намерим картината, която искаш.

— Уговорката ни не беше такава. Плащам ти да ми носиш картините, това е всичко.

— Вероятно е време да промениш условията.

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Ренуик. Дяволитата усмивка в ъгълчетата на устата на Хехт не му харесваше.

— Евреинът, когото ни каза да държим под око...

— Какво?

— Мъртъв е.

— Мъртъв? — Ренуик се ококори. — Как?

— Убихме го.

— Убили сте го... Кретен! Нямах представа в какво се забъркваш. Как смееш...

— Не се тревожи — прекъсна го Хехт и му намигна. — Имаме ръката.

Ренуик бавно кимна, после си позволи да се усмихне. Вероятно беше подценил Хехт.

— И сега може би мислиш, че малката ти хитрост ти дава правото на място на главната маса?

— Работата е по-голяма, отколкото някаква стара картина. Усецаме го. Искаме дял от онова, което целиш.

— А аз какво ще получа?

— Ръката и каквото мога да ти кажа.

Настъпи мълчание, Ренуик обмисляше предложението на Хехт. Чашата с виното му издаваше звуци на погребална камбана, докато ритмично потракваше по стъклото с големия златен пръстен с печат на кутрето си.

— Къде е ръката?

— В Лондон. Едно мое телефонно обаждане може да я докара тук или да я унищожи. Ти решаваш.

Ренуик сви рамене.

— Добре. Ще делим осемдесет на двадесет. — Нямахше намерение да дели нищо, но знаеше, че Хехт ще се усъмни, ако не се опита да преговаря.

— Петдесет на петдесет.

— Не ставай нахален, Йохан — предупреди го Ренуик.

— Тогава шестдесет на четиридесет.

— Дадено. — Ренуик кимна сковано.

Хехт извади мобилния си телефон.

— Къде я искаш?

— Аз ще отида в Лондон. — Ренуик се усмихна криво. — Нещата там вече са задвижени. Може дори да успеем да използваме смъртта на Вайсман, за да увеличим шансовете си за успех.

— Все още не си ми казал за какво става дума.

— Искам да говоря с Дмитрий. Той трябва пръв да научи онова, което имам да кажа.

Хехт се наведе над масата и леко повиши тон:

— Дмитрий ще говори с теб, след като аз проверя историята ти. Ако ще сме партньори, той се нуждае от нещо повече от обещания.

Ренуик сви рамене.

— Добре. Ще, ти кажа каквото е необходимо да знаеш, но нищо повече. Всичко ще трябва да изчака Дмитрий. Съгласен ли си?

— Да.

Ренуик взе червеното пликче до себе си и бръкна вътре. Ръката на Хехт се стрелна към гърдите, където държеше пистолета си.

— Внимавай, Ренуик. Без номера.

— Спокойно де.

Ренуик извади локомотивче, сложи го на масата и го бутна към Хехт. Миниатюрните бутала весело се завъртяха, докато локомотивчето се плъзгаше по покривката. Блъсна се в чинията на Хехт, изтрака и спря.

— Какво е това? Някаква шега? — подозрително попита Хехт.

— Не.

— Но това е влакче.

— Не влакче, а влак. И не какъв да е, а златен.

11.

Пазар „Бъро“, Лондон

5-и януари — 15:03

— Какво общо има той с това?

Гласът на Том беше гневен и несигурен. Не можеше да говори, нито дори да си помисли за Хари, без да си спомни колко много от себе си бе загубил в деня, когато най-после откри истината. Имаше чувството, че животът му изведнъж е разобличен като безкрайна лъжа.

— И ние искаме да знаем.

— Какво ви е известно?

— Не толкова много като на теб — отвърна Търнбул, — като се има предвид, че ти и скъпият стар чичо Хари бяхте почти като баща и син.

— Ще се изненадаш — огорчено каза Кърк. — Хари Ренуик, когото познавах, беше ексцентричен човек. Интелигентен, забавен, добър и грижовен. — Тонът му малко омекна при спомена за оръфания стар бял ленен костюм на чичо Хари. За разлика от баща му, той нито веднъж не забрави рождения му ден. — Хари Ренуик, когото познавах, беше мой приятел.

— И ти си бил подведен като всички останали и не си заподозрял истината? — недоверчиво попита Търнбул.

— Защо ме разпитваш за всичко това, след като очевидно вече знаеш отговора? — троснато попита Кърк. — Не искам да говоря за Хари Ренуик.

— Тогава ми разкажи за Касий — настоя Търнбул. — Каж ми какво знаеш за него.

Том пое дълбоко дъх и опита да се успокои.

— Всеки в занаята познаваше Касий. По-скоро беше чувал за него, защото доколкото ми е известно, никой не го беше виждал. А онези, които го бяха виждали, не бяха живи.

— Той беше безмилостен убиец — обади се Арчи. — Неговите хора имаха пръст във всяко престъпление в света на нелегалната търговия с произведения на изкуството. Кражби, фалшификации,

обири на гробове, контрабанда. И ако не му играеш по свирката... Чувал съм, че веднъж извадил очите на един човек с писалка, защото не удостоверил автентичността на фалшива картина на Пизанело, която се опитвал да продаде.

— Никой не предполагаше, че Касий е чичо... Искам да кажа Ренуик.

— Говорил ли си оттогава с него?

Том се изсмя.

— Последния път, когато го видях, той се опита да ме застреля, но аз му отрязвах ръката с вратата на един трезор. Оттогава не си говорим.

— Да, прочетох в досието на ФБР какво се е случило в Париж — каза Търнбул и Том го погледна изненадано. — Ако искаш, вярвай, но от време на време обменяме информация с нашите американски колеги — с кисела гримаса обясни той. — Особено сега, когато Ренуик е на първото място в списъка ни на издирвани престъпници.

— И какво пише в досието?

— Пише, че макар да си известен крадец, си съдействал на специален агент Дженифър Браун да намери пет безценни златни монети, откраднати от Форт Нокс. И по време на разследването си помогнал за разобличаването на Ренуик като Касий и за залавянето на корумпиран агент на ФБР. Успял си да договориш хитра сделка да изчистят криминалното ти досие. И твърдиш, че си станал порядъчен.

— А Ренуик? Какво пише за него?

— Не много повече от онова, което току-що ми разказа. Там е проблемът. Чухме разни слухове, но нищо повече. Престъпният му синдикат се е разпаднал. Ренуик е загубил всичко и се крие.

— От вас?

— От нас, от Интерпол, от янките. Обичайните заподозрени. Но ние не сме единствените.

— Какво искаш да кажеш?

— Засякохме съобщения от група хора, които, изглежда, търсят Ренуик.

— Имаш предвид шифрованите съобщения в „Трибюн“?

— Знаеш за тях? — Изненадата на Търнбул беше очевидна.

— Разбрахме го едва вчера. Имаш ли представа кой ги изпраща?

— Не. Знаем само, че започнаха да се появяват преди около година.

— Който и да го търси, не ме интересува — заяви Кърк. — Открит ли го, ще ни направят услуга. Желая им успех.

— Ще рискувам да се изразя с клише, но няма нищо по-опасно от хванато в капан животно. Това може да го накара да извърши безумни, отчаяни действия, за да избяга. Ето защо сме обезпокоени, че Ренуик е забелязан с Хехт. Кристално острие е фанатична секта, прибъгваща до насилие, решена на всяка цена да възстанови Третия райх. Каквото и да замислят заедно, новината не може да е добра. За никого.

— Какво очакваш да направя?

— Искаме да ни помогнеш. Ти познаваш Ренуик по-добре от всеки друг, познаваш и характера, методите му и света, в който той действа. Трябва да разберем върху какво работят двамата с Хехт, преди да е станало късно. Предлагам да започнеш с убийствата в болницата.

Том се засмя и поклати глава.

— Съжалявам, но аз издирвам откраднати произведения на изкуството, а не откраднати ръце. Никой не иска повече от мен Ренуик да бъде спрян, но няма да се замесвам. Приключих с това.

— Аз също — обади се Арчи и плесна по седалката, за да наблегне на думите си.

— Колко време мислиш, че ще мине, преди Ренуик да реши да те потърси и да си разчисти сметките с теб?

— Проблемът е ваш, не мой — заяви Кърк. — И това определено не е убедителна причина да направя друго, освен да подмина кашата, в която сте се забъркали, без да усложнявам нещата. Не вярвам на ФБР. Никога не съм ви вярвал и няма да ви повярвам.

Настъпи дълго мълчание. Търнбул се вторачи в него, после се обърна и тежко въздъхна.

— Вземи това. — И му подаде през рамо някакво листче, без да го поглежда. На листчето беше написан номер. — В случай че промениш решението си.

Колата намали и спря. Вратите се отвориха и Том и Арчи слязоха на улицата и замигаха учудено. Бяха до автомобила на Арчи. Скобата на гумата беше махната.

12.

Гринич, Лондон

5-и януари — 13:22

Стаята не се беше променила. Изглеждаше само по-празна без него, сякаш енергията ѝ беше изсмукана. Избелялата кафява завеса, която отказваше да дръпне дори през лятото, беше останала спусната. Тъмнзеленият килим все още бе осеян с кучешки косми и пепел. Грозното бюро от петдесетте години на миналия век не беше преместено от прозореца, а на лавицата над камината продължаваха да блестят трите вулканични камъка, които бе донесъл от склоновете на Етна, когато бил на сватбено пътешествие с майка ѝ преди много години.

Елена Вайсман зърна отражението си в огледалото и трепна. Въпреки че беше на четиридесет и пет и изглеждаше по-млада, знаеше, че през последната седмица се е състарила с десетина години. Зелените ѝ очи бяха подпухнали и зачервени, лицето ѝ беше уморено, бръчките на челото и около очите и бяха станали по-дълбоки. Обикновено безупречно направената ѝ коса беше разрошена и за пръв път, откакто се помнеше, не си беше сложила грим. Мразеше да изглежда така.

— Заповядай, мила. — Най-добрата ѝ приятелка Сара влезе с две чаши чай.

— Благодаря — отвърна Елена и отпи малка глътка.

— Всичко трябва да се опакова, нали? — попита Сара; опитваше се да говори делово, но лицето ѝ издаваше възмущение от състоянието на стаята.

До стените, камината, креслата и навсякъде, където имаше място, бяха натрупани купчини книги, списания, периодични издания и бюлетини с различна форма, размери и цветове. Някои книги бяха стари, с кожени корици с избелели златни букви, а други — нови и лъскави.

Елена се усмихна тъжно — спомни си как купчините често се катурваха, придружени от цветисти ругатни на немски. Как баща ѝ

после безуспешно се опитваше да ги натъпче в препълнената библиотека, заемаща цялата стена вдясно, и накрая просто ги преместваше на друго място. Новата купчина неизменно се срутваше на пода, сякаш беше издигната върху пясък.

Скръбта я обзе отново.

— Успокой се — утешително каза Сара и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв. И никога повече няма да го видя. — Елена се разрида и тялото ѝ се разтресе.

— Разбирам те.

— Никой не заслужава да умре така, особено след всичките страдания, които е преживял. — Погледна Сара в очите за подкрепа и я получи.

— Светът се е побъркал — съгласи се Сара. — Да убиеш невинен човек в леглото му и после...

Гласът ѝ заглъхна и Елена разбра, че Сара не може да повтори онова, което ѝ беше казала само преди няколко дни... струваше ѝ се цяла вечност. Баща ѝ беше убит. И тялото му беше осакатено. Елена все още не можеше да повярва.

— Това е ужасен кошмар — промълви тя по-скоро на себе си, отколкото на Сара.

— Може да свършим работата някой друг ден — внимателно предложи приятелката ѝ.

— Не. — Елена пое дълбоко дъх. — Трябва да се свърши. Пък и искам да се занимавам с нещо, за да не мисля за него.

— Тогава ще отида да взема кашони. Защо не започнеш с библиотеката?

Сара отиде да търси кашони, а Елена разчисти място в средата на стаята и почна да сваля книгите на пода и да ги подрежда. Баща ѝ имаше придирчив вкус, но не беше учудващо, че повечето му книги са посветени на двете му любими занимания — орнитологията и железопътния транспорт: имаше десетки, стотици книги на тази тема. Много от тях бяха на френски и немски и това я накара да си спомни мъчителните уроци по чужди езици в детството си и да се опита да се сети как е „птица“ на френски и „влак“ на немски.

Сара се върна, изпразниха първите няколко лавици и стигнаха до средата. В същия миг Елена забеляза нещо странно. Книга с кожени

корици и неразбираемо заглавие с избелели черни букви отказа да помръдне, когато се опита да я измъкне. Отначало си помисли, че томът е клеясал и залепнал, но извади всички останали книги от лавицата и видя, че няма и следа от лепило.

Дръпна силно с две ръце, но книгата не излезе. Ядосана, Елена бръкна зад нея и за своя изненада напипа тънка метална пръчка, водеща от книгата към стената. По-нататъшното опипване разкри, че страниците са заменени с дървено блокче.

Тя отстъпи назад и замислено се втренчи в книгата. След минута колебание отново се приближи, пое дълбоко дъх и натисна книгата. Тя се плъзна напред, сякаш беше на релси. Чу се изщракване и дясната страна на библиотеката се повдигна два-три сантиметра. Сара — беше коленичила в средата на стаята — вдигна глава.

— Какво има, миличка?

Елена не отговори. Хвана лавицата и я дръпна. Библиотеката се отвори безшумно, плъзна се над килима.

— Божичко! — възкликна Сара и скочи.

Зад библиотеката имаше стена, облепена със стари тапети от Викторианската епоха — цветя, нарисувани със златистокафява боя. Тук-там хартията се беше обелила и под нея се виждаше ронеща се мазилка.

Очите на Елена обаче бяха приковани не в стената, а в тясната зелена врата в нея. Пантите блестяха от маслото. Бяха смазвани наскоро.

13.

Неизвестно място

5-и януари — 16:32

Потеше се обилно. Под мишниците и на гърба му имаше големи влажни петна. Беше се навел над дългата маса и гледаше черния като гарван телефон за конферентна връзка в средата. Малката червена лампа отстрани мигаше ритмично.

— Какво има? — Гласът, който се разнесе от телефона, беше спокоен и студен.

— Открихме го.

— Къде? В Дания ли, както предполагаме?

— Не, не Касий.

— А кой?

— Последния.

— Сигурен ли си? — след кратко мълчание попита гласът.

— Да.

— Къде?

— В Лондон. Но закъсняхме. Той е мъртъв.

— Откъде знаеш?

— Видях полицейския доклад. На двадесет и седми декември.

— А трупът? Видя ли го?

— Не, но видях снимките, направени по време на аутопсията, и получих копие на зъбния статус. Съвпадат.

Последва дълго мълчание.

— Е, най-после всичко свърши — въздъхна човекът от другия край на линията. — Той беше последният.

— Не. Опасявам се, че това е само началото. — Мъжът нервно завъртя златния пръстен с печат на кутрето си. Пръстенът имаше необикновен дизайн. На плоската му горна повърхност бяха гравирани дванадесет малки квадратчета. В едното беше инкрустиран диамант.

— Началото? — Гласът се изсмя. — Какви ги говориш? Сега всичко е в безопасност. Той беше единственият останал, който знаеше.

— Бил е убит в леглото си.

— Заслужаваше много по-жестока смърт заради онова, което направи — безчувствено отвърна другият мъж.

— Ръката му е била отрязана.

— Отрязана? От кого?

— От някой, който знае.

— Не е възможно.

— Тогава защо са я взели?

Отново настъпи мълчание.

— Ще трябва да събера другите.

— Това не е всичко. Замесено е британското разузнаване.

— Ще се обадя на останалите. Трябва да се срещнем и да го обсъдим.

— Те работят с един човек.

— С кого? Касий? Ще го намерим, преди да е стигнал далеч. Той слухти от години, но не знае нищо. Нито другите, които се опитаха.

— Не става дума за Касий, а за Том Кърк.

— Синът на Чарлз Кърк? Крадецът?

— Да.

— Значи е тръгнал по стъпките на баща си. Колко трогателно.

— Какво искаш да направя?

— Наблюдавай го. Къде ходи и с кого разговаря.

— Мислиш ли, че той може да...

— Не — енергично го прекъсна гласът. — Оттогава мина твърде много време. Следата изстина. Дори за него.

14.

Кларкънуел, Лондон

5-и януари — 20:35

Доскоро Том не чувстваше влечение към собствеността. Нямаше нужда, нито смисъл да притежава нещо, след като от десет години не прекарваше повече от две седмици на едно място. Винаги беше смятал, че това е цената, която плащаш, за да си една крачка пред властите.

Беше готов да плати тази цена, защото за разлика от други, не обичаше да придобива и да трупа вещи. Беше влязъл в играта, защото обичаше вълнението и беше добър в занаята, но не и за да се оттегли някой ден и да заживее в охолство. Би вършил работата и безплатно, ако парите не бяха единственият начин да се препитава.

Ето защо Том отлично съзнаваше значението на предметите, които наскоро беше купил на търг и разпръснал из апартамента си. Определяше ги като първия осезаем знак, че вероятно се е променил и вече не държи багажа си постоянно събран, готов да напусне при първия сигнал за неприятност. Вече не беше наемник, бродещ там, където го отведе вятърът на съдбата. Сега имаше дом. Корени. Дори отговорности. Събирането на имущество беше свидетелство за първите признаци на нормалния живот, за който отдавна копнееше.

Всекидневната например, огромно помещение с подпори от ковано желязо, поддържащи частично остъкления покрив, беше семпло обзаведена с модерни мебели, изработени от сив плат и лъскав алуминий. Гладкият бетонен под беше застлан с колоритна смесица от турски килими от деветнадесети век в различни цветове, а на стените бяха окачени картини от късния Ренесанс, повечето италиански, всяка осветена с насочена лампа отдолу. Най-поразителното беше лъскавият монголски шлем от осемнадесети век, поставен върху шкаф в средата на помещението — гледаше злобно и заплашително всеки, който пристъпеше към него.

— Арчи още не е ли дошъл? — попита Доминик.

— Не ти ли каза? — Том отмести поглед от печката и се обърна към нея. Лицето му беше зачервено от горещината.

— Нека отгатна! Отишъл е да играе карти или на надбягване с кучета или коне.

— Позна от първия път — засмя се Кърк. — Ако не друго, поне е верен на принципите си.

— Не мога да повярвам, че навремето си поверявал живота си на хронично ненадежден човек като него.

— Да, но Арчи нито веднъж не сбърка. Може и да забравя кога е рожденият му ден, но ще ти каже търговската марка и местоположението на всяка алармена система във всеки музей от тук до Хонконг.

— Не си ли обезпокоен, че играе хазарт?

Том сви рамене.

— Негова работа е какво прави през свободното си време.

— *Ние* обаче трябва да се погрижим да не си навлече неприятности.

— Не можеш да контролираш човек като Арчи. Колкото повече му казваш да не прави нещо, толкова повече ще иска да го направи. Освен това винаги е бил комарджия. В известна степен сега залозите за него са много по-ниски, отколкото когато бяхме... знаеш какво имам предвид.

Доминик кимна и очите ѝ блеснаха. Тя проявяваше жив интерес към техните „военни истории“ от миналото. Том обикновено правеше всичко възможно да не задоволява любопитството ѝ. Всичко това вече беше зад гърба му, така че той реши да смени темата.

— Е, опасявам се, че ще сме само ти и аз. Може да си тръгнеш, ако искаш. — Усмихна ѝ се.

— Налага се да се примиря. — Тя хвана ръката му и леко я стисна.

Том я погледна. Очите им се срещнаха и му се стори, че вижда в нейните нещо повече от усмивка. Може би лека тъга или дори вълнението на неизречен въпрос. Доминик обаче се засмя — гласът ѝ иззвъня като скъпо стъкло, — внимателно дръпна ръката си и мигът изчезна.

— Чудесно. Надявам се, че обичаш морски костур. Сутринта го купих от пазара.

— Звучи добре.

Доминик седна до бара, който отделяше кухнята от всекидневната, и завърза на опашка златистите си коси. Беше красива, както винаги. Очите ѝ бяха светлосини, а устните — алени.

Кърк не можеше да проумее какво я привлякло към търговията с произведения на изкуството. За разлика например от него, родителите ѝ не бяха в бизнеса. Майка ѝ беше учителка, а баща ѝ — данъчен инспектор в един швейцарски кантон. Дарбата и интересите ѝ бяха по-скоро дарове на природата, отколкото резултат на целенасочено влияние.

Доминик със сигурност виждаше нещата така и особено един случай беше затвърдил тази представа в съзнанието ѝ. Едва десетгодишна тя беше избрала две ръчно изрисувани чинии от кашон със съдове втора употреба на селски панаир.

Била убедена, че са ценни, и извадила душата на баща си, докато той с нежелание се съгласил да я закара в Женева, за да се срещне с търговец, когото бегло познавал от училище. Оказало се, че интуицията ѝ е вярна. Търговецът бързо разпознал находката ѝ като две от триста и няколкото изчезнали чинии от сервиза „Флора Даника“, поръчан през 1790 година от датския крал Кристиан VII за подарък на руската императрица Екатерина II. За изумление на баща ѝ, продажбата им на датското правителство донесла на Доминик равностойността на половингодишната му, спечелена с много труд заплата. И оттогава тя се занимаваше само с антики.

— Какво има? — попита Доминик.

— Моля? Нищо. Защо питаш?

— Просто ми се виждаш малко разсеян.

Том не беше споменал за следобедната среща с Търнбул. Нямахше причина да го прави, пък и не искаше отново да си припомня разговора за Ренуик. Раните все още не бяха заздравели.

— Нищо ми няма.

— Питам се дали не се дължи на... Ами, нали се сецаш. Заради днес.

Кърк я погледна озадачено.

— Какво за днес?

— Рожденият му ден.

— Чий рожден ден?

— На баща ти, Том.

Съзнанието му възприе думите ѝ едва след няколко секунди. Той се наведе над плота и се втренчи в краката си, после погледна Доминик в очите.

— Бях забравил. — Кърк не можеше да повярва, макар че се запита дали подсъзнателно не е потулил в паметта си информацията наред с другите спомени от детството си. Така беше по-лесно. Помагаше му да не е толкова ядосан на света.

— Никога не си ми говорил за него.

— Какво очакваш да кажа? Че го мразех, защото ме обвиняваше за смъртта на майка ми? И че исках да се извини, защото ме изпрати да живея при родителите ѝ, след като тя умря? И че ме изостави, когато най-много се нуждаех от него?

— Мразиш ли го?

— Някога... може би. После обаче осъзнах, че не мога да мразя човек, когото не познавам. Единственото, което ми е неприятно, е, че тъкмо когато започнах да го опознавам и да пробивам черупката му, дъртото егоистично копеле умря. Може би го мразя заради това.

Последва дълго мълчание.

— Съжалявам. Не трябваше да го споменавам — смутено каза Доминик и наведе глава.

— Не, имаш право. Трябваше да си спомня.

— Знаеш ли, понякога той ми липсва. — Гласът ѝ леко потрепери, очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Всъщност непрекъснато ми липсва.

— Знам.

Отново се умълчаха. Единственият звук беше бръмченето на хладилника, жуженето на фурната и равномерното потракване на ножа, докато Том режеше гъби. Той неочаквано го хвърли.

— Мисля, че трябва да пийнем нещо. В негова памет. Какво ще кажеш? В хладилника има „Грей Гус“.

— Добре. — Тя се усмихна, избърса с пръсти ъгълчетата на очите си, стана, отиде до хладилника и го отвори...

И изпищя!

Том скочи към нея. Доминик беше закрила устата си с ръка и сочеше хладилника.

И тогава Кърк видя ръка. Човешка. Държеше навито на руло платно.

15.

*Планина Черни борове, близо до Малта, щата Айдахо
5-и януари — 15:09*

Голямата фермерска къща и разпръснатите около нея постройките се намираха на широка поляна на сред гората. До най-близкото шосе водеше черен път, дълъг три мили и широк колкото за една кола.

Виджиано лежеше в снега между дърветата и гледаше през бинокъла. Вече му беше студено и усещаше как влагата се просмуква в коленете на уж водонепроницаемите му панталони. Бейли беше до него, а от другата му страна лежеше шерифът Хенеси.

— Колко човека каза, че има тук? — попита Бейли.

— Между двадесет и двадесет и пет — отвърна Виджиано и се премести, понеже ръцете му изтръпваха. — За всяко семейство има спалня в пристройките. Всички се хранят и седят в главната сграда. Проклети извратени скапаняци! — Усети, че Хенеси се размърда неспокойно до него, и извади радиопредавателя. — Хайде, Васкес, влизай.

Двете групи по седем души напуснаха позициите си, където се бяха крили, излязоха от гората и затичаха към фермата. Прескочиха ниската дървена ограда — вече нямаше връщане назад, — бързо се приближиха до входовете на главната сграда и приклекнаха от двете страни на вратите.

Виджиано огледа къщата, търсеше следи от раздвижване, но не забеляза нищо, освен назъбени ивици олющена бяла боя — потрепваха на вятъра.

Отмести бинокъла към двете групи мъже. Всички командоси бяха облечени в черно и носеха каски, противогази и бронжилетки. На фона на белия сняг приличаха на големи черни бръмбари. Стъклата на каските им блестяха под лъчите на ниското следобедно слънце. Всички бяха въоръжени с автомати и пистолети, а един от всеки екип носеше и метален таран.

— Все още няма следа от раздвижване вътре — чу се по предавателя гласът на Васкес. — Екип Алфа в готовност.

Във въздуха отекна усилен по мегафон глас.

— ФБР. Обградени сте. Излезте с вдигнати ръце.

— Казах да действаш предпазливо и тихо, Васкес, копеле тъпо — измърмори Виджиано.

Отговор не последва.

— Повтарям — отново се разнесе гласът по мегафона. — Ние сме ФБР. Имате десет секунди да излезете.

Нищо. Предавателят на Виджиано изпращя.

— Няма движение, сър. Решавайте.

— Влизайте — заповяда Виджиано. — Веднага.

Мъжът с тарана се изправи и го тресна в ключалката. Вратата се отметна. В същия миг втори мъж с противогаз хвърли вътре граната със сълзотворен газ. От пролуките започна да излиза на талази гъста задушлива мъгла, сякаш стаята се беше запалила.

— Живо! Живо! Живо! — Командосите нахлуха в къщата.

Виджиано чу далечни приглушени викове и обичайния пукот и съскане на хвърлени гранати, но нищо друго. Никакви писъци, никакви плачещи деца. Определено не и изстрел. Секундите отлитаха, после се превърнаха в минути. Положението беше по-добро, отколкото се надяваше.

— Васкес, сър... Тук няма никого.

Виджиано грабна предавателя.

— Повтори!

— Няма никого. Сградата е празна. Претърсихме всички стаи и тавана. Изоставена е и, изглежда, са бързали да заминат. На масата има недоядена храна. Вони ужасно.

— Васкес, идвам.

— Не, сър. Първо трябва да обезопасим района.

— Казах — идвам. Ти и хората ти удръжете положението, докато дойда. Искам да видя всичко с очите си.

16.

Блумсбъри, Лондон

5-и януари — 22:29

— Кафе?

— Мисля да пия нещо по-силно. — Том отиде до библиотеката, взе гарафата, наля си голяма чаша коняк, отпи, задържа златистата течност в устата си и я глътна. После се отпусна в креслото и огледа помещението.

Идваше в жилището на Арчи едва за втори път. Тази мисъл го накара да осъзнае колко малко всъщност познава Арчи — кой е той и какви са страстите и тайните му, макар че стаята загатваше за някои черти от характера му.

Така например веднага се набиваше на очи любовта му към арт деко. Доказателство бяха канапетото „Емили-Жак Рулман“ от лакирано абаносово дърво, креслата в същия стил, полилеят „Лалик“ на тавана и чашите „Марино“, които украсяваха полицата над камината. В същото време интересът му към хазарта беше очевидно изразен в необикновената колекция от чипове за игра от деветнадесети век, всички с различни цветове, размери и форми, наредени в рамки от двете страни на вратата.

По-интригуваща беше ниската масичка за кафе от тиково дърво — всъщност представляваше китайско легло за пушене на опиум от края на деветнадесети век. Месинговите приспособления по края показваха местата, където някога бяха слагали бамбукови пръчки, за да спуснат копринените завеси и да запазят анонимността на клиента.

— Съжالياвам, че не можа да си довършиш играта — каза Кърк. Погледът му отново се съсредоточи върху Арчи, който седна на стола срещу него.

— Не се притеснявай. — Арчи сви рамене. — И без това губех. Тя добре ли е? — Кимна към коридора и затворената врата на банята.

— Ще се оправя.

— Какво стана, по дяволите?

Том не отговори, просто му подаде навито на руло платно.

— Какво е това?

— Погледни. Може би ще го познаеш.

Арчи разгърна картината на масичката за кафе и изненадано вдигна глава.

— Белак. Картината, открадната от синагогата в Прага.

— Знам.

— Къде я намери? — Арчи прокара пръсти по напуканата повърхност на творбата, докосваше неравностите засъхнала маслена боя и лекичко опипваше дупчиците.

— Подарък. Някой любезно я беше оставил в хладилника ми.

— Къде? — Арчи се намръщи, сякаш не беше чул добре.

— В хладилника ми. Имаше и още нещо обаче.

Арчи поклати глава.

— Не съм сигурен дали искам да знам.

— Ръка. В хладилника ми имаше и човешка ръка. Все още е там.

Арчи онемя. Когато най-после успя да каже нещо, гласът му прозвуча задавено и гневно.

— Търнбул.

— Какво?

— Онзи двуличен негодник Търнбул! Той е!

Том се засмя.

— Я стига, Арчи. Дори той не би...

— Замисли се — прекъсна го Арчи и ядосано махна с ръка. — Търнбул изневиделица идва при нас и иска му помогнем. Ние отказваме и няколко часа по-късно отрязаната ръка по чудо се появява в замразения ти грах. Това е инсценировка, по дяволите! Предполагам, че в момента дебне някъде наблизо и те чака да се прибереш, за да те арестува.

— Смяташ, че ръката принадлежи на някоя от жертвите на Търнбул?

— Колко отрязани ръце мислиш, че се подмятат из Лондон?

— Едва ли са много.

— Позна.

Кърк стана и отиде до прозореца. Долу минаваха две таксита. Лъскавите им черни покриви проблясваха в бледооранжево всеки път, когато уличните лампи ги осветяха. От другата страна на улицата, защитени от дебели железни прегради, с аристократично безразличие

надничаха мрачните очертания на Британския музей. Гигантските лъвове от двете страни на главния вход неотлъчно стояха на пост.

— Не бива да правиш прибързани изводи — въздъхна Том. — Има и друга вероятност.

— Пак почна — измърмори Арчи.

— Убиецът на стареца може да не е крадецът на картината.

— Имаш предвид Ренуик, нали?

— Защо не? Знаем, че той действа заедно с Кристално острие и че те са убили оня старец. Ренуик има една ръка и вероятно харесва иронията да отреже ръката на някой друг като своя визитка.

— А картината на Белак?

— Открадната е от тях по негова поръчка.

— Да, но защо? — настоя Арчи.

— Белак ли казахте? — Доминик беше излязла от банята и стоеше на вратата. Лицето ѝ беше бледо и в нея сякаш имаше нещо неземно. Контурите на слабото ѝ тяло в червена рокля се бяха очертали на отворената врата. — Художникът?

Том и Арчи се спогледаха.

— Чувала си за него? — Дори Кърк беше смаян от поредния пример на енциклопедичните ѝ познания за пазара на произведения на изкуството.

— Само името му.

— Откъде?

— През последните три години от живота си баща ти упорито търсеше картини на Белак.

— Какво?!

— Беше му станало мания. Убедена съм, че го спомена пред теб веднъж, за да види дали ще му помогнеш. Накара ме да претърся множество бази данни, файлове с вестници и списъци от търгове, за да открия нещо, но така и не успях. Накрая мисля, че се отказа.

— Ето откъде съм чувал името Белак — рече Кърк и бавно поклати глава.

— Но защо е искал да колекционира творбите му, по дяволите? — попита Арчи и вдигна снимката на картината от синагогата, за да наблегне на въпроса си.

— Не да ги колекционира — поправи го Доминик. — Търсеше една определена картина. Портрет на момиче. И каза, че това е ключът.

— Ключът за какво? — попита Арчи.

— Не знам — отвърна тя и сви рамене.

— Но Ренуик очевидно знае — огорчено отбеляза Том. — И сега ме дразни. Показва ми колко близо е до намирането на картината.

— Точно затова не трябва да му позволяваш да те въвлеча в щуротиите си — заяви Арчи. — Оставил ги е в хладилника, за да се опита да те накара да се хванеш на въдицата. Ще изхвърлим ръката и ще се престорим, че не се е случило нищо.

— Нищо ли? — възрази Доминик. Очите ѝ блеснаха. — Не можем да скрием такова нещо, Арчи. Някой е бил убит и може би сме в състояние да направим нещо.

— Вероятно. Но познавам Касий. Това е поредната му извратена игра. Късно е да помогнем на стареца с отрязаната ръка, но можем да помогнем на себе си. Том? Какво правиш?

— Обаждам се на Търнбул — отвърна Кърк. Вече бе вдигнал телефона и вадеше от портфейла си листчето с номера на агента.

— Не чу ли какво казах?

— Чух какво казахте и двамата. Доминик е права. Не можем да премълчим такова нещо.

— Ренуик си играе с теб. Не му обръщай внимание.

— Не мога, Арчи. Баща ми е замесен. И ако Ренуик иска нещо, което е търсил баща ми, няма да седя със скръстени ръце и да го оставя да го намери пръв. Няма да му позволя да ме прави на глупак. Не и отново.

17.

*Планина Черни борове, близо до Малта, щата Айдахо
5-и януари — 15:30*

Виджиано и Бейли забързаха между дърветата надолу, препъваха се непохватно, когато краката им затъваха в снега и се закачаха в скрити храсти. Най-после стигнаха задъхани до предната врата, където ги посрещна един от хората на Васкес. Беше махнал маската и шлема си. Лицето му беше безизразно.

— Насам, сър.

Поведе ги по коридор, отрупан с обувки и ботуши с различни размери и стари вестници, към голямата кухня, където ги чакаше Васкес. Дългата дъбова маса беше наредена за обяд. Около изоставено парче говеждо пъплеха хлебарки. Краищата му бяха започнали да мухлясват. Вонеше на разложение. Виджиано познаваше добре тази смрад. Воня на разложена плът.

Васкес кимна към вратата.

— Все още не сме проверили мазето.

— Мазето? — Виджиано се намръщи, бръкна в якето си и извади плана на сградата. Той го приглади на стената и го забодде с кабарчета — взе ги от някакъв стар календар. — Тук няма мазе.

— А на това какво му викате? — Васкес отвори една врата. Към мрака долу водеха тесни стълби.

Щракнаха фенерчетата си и тръгнаха по тесен тъмен коридор. Миризмата се засилваше с всяка крачка. Тук долу бе по-студено и по-влажно.

Васкес влезе в някаква стая в дъното на коридора, но веднага изскочи и изръмжа:

— Дано не сте обядвали.

Виджиано и Бейли влязоха. Вонята беше непоносима. Въпреки че се опасяваха от най-лошото, гледката пак ги изненада. В средата на помещението лежеше голямо куче — немска овчарка. Езикът му висеше от устата. Кафявата му козина беше сплъстена от кръв и

гъмжеше от личинки. До него бяха проснати два окървавени питбула и мършав мелез с пръсната глава.

— Е, вече знаем защо не ни лаяха кучета — сухо отбеляза Васкес.

И насочи фенерчето си към пода. По сивия бетон бяха разпръснати месингови гилзи: блестяха като малки очи.

— Гилзи от М16. Изстреляли са няколко пълнителя. Не са искали да рискуват.

— Но къде са хората? — попита Бейли.

— Сър? — На прага зад тях се появи друг от хората на Васкес. — Намерихме още нещо.

Последваха го по озарения в зеленикава светлина коридор, после тръгнаха по друг и влязоха в още по-малка стая, където нямаше нищо, освен бюро, бутнато до стената. На пода нямаше гилзи, а купчини листове. Виджиано коленичи и взе един. Беше разписание на полетите за Вашингтон, окръг Колумбия.

На едната стена беше закован голям архитектурен план. Различни части на изобразената сграда бяха оградени с червено. Надписът в долния ляв ъгъл казваше всичко, което беше необходимо да се знае.

„Национален музей по криптология — Планове; Строителни чертежи; отоплителна и вентилационна система — 1933 година“.

— Нашите хора са. Няма съмнение. — Виджиано посочи плана и Васкес кимна. — Всичко е тук.

— Какво е това? — Васкес освети с фенерчето си ръждясала метална врата в отсрещната стена.

Приблужи се до нея и насочи лъча към стъкленото прозорче.

— Пипнахме ги. — Васкес се обърна развълнувано. — Те са там, вътре. Има втора врата към стаята. Господи, натъпкани са като в консерва.

— Дай да видя. — Виджиано грубо го отмести и надникна.

— Живи ли са? — попита Бейли.

— Да. Една жена току-що ме видя.

— Какво казва?

— Откъде да знам, по дяволите? — озъби се Виджиано. — Те са зад две стоманени врати!

Ядосано отстъпи назад и Бейли също надзърна.

— Размахва ръце — Бейли се намръщи, — сякаш иска да ни каже да се махаме.

— Да отворим вратите — настоя Виджиано.

— Сигурен ли сте? — предпазливо попита Бейли. — Според мен жената не иска да ги отваряме. Може би трябва да доведем криминалистите.

— Няма значение какво иска — гневно отсече Виджиано. — Премръзнах от чакане навън!

— Сър, все пак първо трябва да проверим и да огледаме. Вероятно има причина да ни дават сигнали. Не смятате ли, че трябва да се опитаме да установим контакт и да разберем какво правят там?

— Очевидно е какво правят, по дяволите. Някой ги е заключил. И веднага щом ги измъкнем, ще се изкъпя. Васкес?

Васкес сви рамене, отключи първата врата и я отвори. Но преди да посегне към следващата врата, Бейли извика:

— Спри. — И насочи фенерчето си към прозорчето на втората врата, където беше опънато парче бял плат, на което с черен молив за гримиране беше надраскано съобщение.

„Ще ни убиете всички“.

— Какво е това, по дяволите... — започна Виджиано, но млъкна, понеже Васкес се закашля и се преви на две.

— Газ — задъхано каза той. — Бягайте... Газ.

Бейли го сграбчи за раменете и го повлече към изхода.

На излизане от стаята се обърна и видя, че жената е притиснала лице до стъклото на вратата. Очите ѝ бяха огромни, кръгли и кървясали. В следващия миг се свлече на земята.

— Изведете всички — изкрещя Бейли и блъсна гърчещия се конвулсивно Виджиано нагоре по стълбите, през кухнята и коридора и отново навън. Останалите членове на екипа за спасяване на заложници също изскочиха на снега.

— Какво стана, по дяволите? — Шерифът Хенеси хукна, към тях.

— В къщата имаше клопка — задъхано отвърна Бейли, предаде Васкес на грижите на медиците и жадно загълта въздух.

— Клопка? — Хенеси озадачено погледна входа на сградата. — Каква?

— Някакъв газ. Сигурно е изтекъл, когато отворихме вратата. Господи, те са вътре! Умират.

— Не — извика отчаяно Хенеси и се облеци от страх и недоумение. — Уговорката ни не беше такава!

Бейли вдигна глава, мигновено забравил изтощението и възмущението си.

— Каква уговорка, шерифе?

18.

Кабинет по съдебна медицина, Ламбет, Лондон

6-ти януари — 03:04

Отрязаният крайник беше окървавен, ивиците мускули и прекъснатите кръвоносни съдове висяха като жици. Краят на лакътната кост стърчеше зловещо.

— Нараняванията определено отговарят на начина, по който е била отстранена ръката на жертвата. — Доктор Дерик О'Нийл я разглеждаше с мощна лупа. На ярката светлина на халогенните лампи на тавана ръката изглеждаше изкуствена и направена от восък, сякаш беше изтръгната от манекен на витрината на магазин. — Анализът на ДНК ще ни покаже със сигурност. Трябва да получим резултатите до няколко часа.

Прозя се. Явно все още съжаляваше за топлото легло, от което го беше вдигнал Търнбул.

— Ръката е забележително добре запазена — продължи О'Нийл и вдигна глава. — Къде я намерихте?

Носът на съдебния лекар беше голям и крив. Лицето му беше обрасло с гъста жилава остра брада, а малките му зелени очи бяха защитени от грамадни очила с черни рамки, които беше вдигнал на челото си, но плъзгаше на носа си, когато се наведеше.

— В хладилника на един човек.

— Звучи логично. — О'Нийл отново се прозя. — Но въпреки това е странно. За кого казахте, че работите?

— Не съм казал и е по-добре да не знаете — заяви Търнбул. — А това? Можете ли да направите нещо? — И посочи вътрешната страна на ръката: там кожата беше одрана и бе останал червеникаво-синкав правоъгълник.

Лекарят плъзна очилата на носа си и се наведе, за да види по-отблизо.

— Какво е имало тук?

— Татуировка.

— Формата е странна. Каква татуировка?

— От концентрационен лагер.

— О! — възкликна О'Нийл и Търнбул видя, че най-после се е разсънил напълно.

— Искам да знам какво е пишло.

Докторът всмукна въздух през зъби.

— Това може да е сложно. Много сложно. Зависи дълбочина е.

— Какво имате предвид?

— Кожата се състои от няколко пласта. — О'Нийл взе химикалка и лист, за да илюстрира обясненията си. — Епидермис, дерма и хиподерма. Обикновено мастилото на татуировката се инжектира под епидермиса в горния слой на дермата. Ако искате вярвайте, но операцията е деликатна и изисква умения. Трябва да се направи достатъчно дълбоко, за да остане за постоянно, но не чак толкова много, че да нарани чувствителните пластове отдолу.

— Мислите ли, че тази операция е била направена деликатно? — Търнбул се изсмя глухо.

— Не — призна О'Нийл. — Доколкото знам, нацистите са използвали два основни метода за татуиране. Първият е бил с метална пластинка със сменяеми игли. Притискали я в плътта и после натърквали раната с боя.

— А вторият?

— Вторият е бил още по-жесток. Разрязвали са плътта с писалка с мастило.

— Това едва ли изисква кой знае какви умения.

— Не. И означава, че раната е по-дълбока от обикновено. Разбира се, с времето мастилото прониква навътре в дермата, може би дори в лимфните клетки, и това също може да ни помогне да възстановим написаното. Но дори в такъв случай, ако хората, направили това, са пробили хиподермата, е малко вероятно да намерим нещо.

— Пробили ли са я?

О'Нийл се вгледа внимателно в раната.

— Всъщност онзи, който го е извършил, е бил доста сръчен. Татуировката е направена със скалпел, проникнал в горния пласт.

— Тогава може би ще възстановите нещо?

— Да, възможно е. Ако белегът е достатъчно дълбок, написаното ще се покаже. Но ще отнеме време.

— Не разполагате с време, докторе. Казаха ми, че сте най-добрият съдебен дерматолог в страната. Искам да направите чудо с тази ръка. Ето телефонния ми номер. Обадете ми се веднага щом разберете нещо.

ВТОРА ЧАСТ

По време на война първата жертва е истината.

Есхил

19.

Гринич, Лондон

6-и януари — 15:00

Търнбул ги чакаше пред номер петдесет и две, красива стара къща от червени тухли. На свода над вратата беше изваяно брадато лице, вероятно на някой високомерен римски бог.

Прав Търнбул изглеждаше дори по-дебел, отколкото в колата предишния ден. Огромният тъмносин шлифер не прикриваше пълнотата му. Тежките гънки се бяха опънали на корема му като палатка.

— Благодаря, че дойдохте — каза Търнбул и протегна ръка. Този път Арчи и Том я стиснаха, макар че Арчи не скри нежеланието си. Търнбул обаче не обърна внимание на това. — И за помощта.

— Все още не ти помагаме — заяви Кърк.

— Е, поне за това, че ми дадохте ръката. Можехте да се отървете от нея. Други биха го направили.

И хвърли поглед към Арчи.

— И какво сега? — безцеремонно попита Арчи.

Кърк се усмихна. Винаги можеше да се разчита на Арчи да пристъпи направо към въпроса.

— Сега ще се срещнем с Елена Вайсман, дъщерята на жертвата.

Търнбул отвори портата и тримата тръгнаха към вратата. Нямаше звънец, а голямо месингово чукало с формата на лъвска глава. Търнбул почука и зачакаха търпеливо. Накрая чуха приближаващи се стъпки и видяха сянка зад матираното стъкло.

Вратата се отвори. На прага стоеше поразително красива жена на около четиридесет години. Беше с катраненочерни коси, вдигнати на кок с две червени лакирани пръчици в същия нюанс като червилото и лака на ноктите ѝ. Въпреки че си беше сложила пудра, която придаваше на кожата ѝ свеж бронзов загар, гримът не можеше да скрие тъмните сенки под очите ѝ, загатващи, че не спи добре. Беше облечена елегантно — черна плетена жилетка, бяла блуза и черни панталони. Обувките ѝ бяха италиански, при това скъпи.

— Да? — Жената излъчваше обаяние. Гласът ѝ беше висок, а държането — малко надменно. Том се запита с какво ли си изкарва прехраната.

— Госпожице Вайсман, аз съм детектив инспектор Търнбул от столичната полиция. — Той извади значка. Том забеляза, че не е същата като онази, която им беше показал предишния ден. Търнбул несъмнено имаше пълно със значки чекмедже и можеше да избира в зависимост от ситуацията. — Искаме да поговорим за баща ви.

Жената се изненада.

— Но аз вече говорих с...

— Това са моите колеги, господин Кърк и господин Конъли — прекъсна я Търнбул. — Може ли да влезем?

Тя се поколеба за миг, после отстъпи встрани.

— Да, разбира се.

В къщата миришеше на лак за дърво и препарат за почистване на подове с уханье на лимон. Опушените правоъгълници на стените показваха местата, където доскоро е имало окачени картини. Контурите им се бяха запазили там, където четиридесет години бяха предпазвали тапетите от въздействието на мръсния лондонски въздух.

Елена Вайсман ги покани във всекидневната. Канапето и двете кресла бяха покрити с големи бели чаршафи. В отсрещния ляв ъгъл бяха натрупани няколко кашона с лепенки на капациите. В стаята нямаше нищо друго. На месинговата релса над прозореца висяха халки, но завесата беше изчезнала.

— Извинявам се за бъркотията — каза тя, смъкна чаршафите и покани гостите да седнат, — но трябва да се върна в Бат. Занимавам се с недвижими имоти там. Докато не се решат юридическите и данъчните въпроси, трябва да опразня къщата. Казаха ми, че ще дадат трупа за погребение чак след няколко седмици. — И погледна Търнбул укорително.

— Тези въпроси винаги са трудни — внимателно каза той, докато се настаняваше на канапето до нея. Том и Арчи седнаха на креслата срещу тях. — Разбирам тежкото ви положение, но трябва да търсим равновесие между потребностите на семейството и необходимостта да заловим виновниците.

— Да, разбира се. — Тя кимна и преглътна.

Кърк имаше привилегията, че е прекарал детството си в страна, която одобрява откритата изява на човешките чувства, и оцени типично английския ѝ стремеж да потисне скръбта си, да запази достойнство и да се владее пред непознати. За секунда му се стори, че тя ще се предаде и ще се разридае, но Елена Вайсман очевидно беше горда жена, и мигът отмина. Тя отново вдигна глава. Очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Та какво искате да ме питате?

— Баща ви говорил ли ви е за живота си в Полша? — попита Търнбул. — В Аушвиц?

Елена Вайсман поклати глава.

— Не. Много пъти се опитвах да го накарам да говори за това. Искях да разбера какво се е случило и как е било, но той все повтаряше, че не можел да ми каже нищо. Бил заключил преживяното в тъмен ъгъл на съзнанието си и не искал да го поглежда. По някакъв начин това ми казваше всичко, което трябваше да знам.

— А татуировката на ръката му? Затворническият му номер. Показвал ли ви го е?

Тя отново поклати глава.

— Разбира се, от време на време го виждах. Той се чувстваше неудобно и винаги носеше ризи с дълъг ръкав, за да го скрие. Знам, че други оцелели смятат номерата за символ на страданията си и с гордост ги показват, но баща ми не беше от тях. Той беше много затворен. Загубил е цялото си семейство в лагера. Мисля, че искаше да забрави този период от живота си.

— Разбирам. — Търнбул кимна. — А беше ли религиозен?

Елена Вайсман категорично поклати глава.

— Не. Хората се опитваха да го върнат в еврейската общност тук, но той нямаше време за Бога. Войната беше унищожила вярата му в доброто в света. Между другото, аз също не вярвам в Бог.

— Баща ви занимаваше ли се с политика? Например с правата на евреите?

— Не. Интересуваше се само от железници и птици.

Настъпи кратко мълчание.

— Госпожице Вайсман — отново заговори Търнбул, — ще ви кажа нещо много неприятно.

— Така ли? Какво?

— Намерихме ръката на баща ви — каза Търнбул и погледна Кърк.

Тя сякаш се успокои — да не би да се беше страхувала от пострашно разкритие?

— Това е хубаво, нали?

— Да. Само че татуировката му, номерът от концентрационния лагер, е бил... премахнат.

— Премахнат? — Сега вече Елена Вайсман се стъписа.

— Изрязан.

Тя ужасено сложи ръка на устата си и Том забеляза, че лакираните ѝ нокти са нацърбени, защото ги е гризала.

— Господи!

— Но чрез анализа на увредената тъкан и пигментацията в дълбоките пластове на кожата — продължи забързано инспекторът, сякаш терминологията щеше да намали въздействието на думите му, — нашите съдебни експерти ще могат да възстановят затворническия му номер.

Той млъкна и тя погледна първо него, после Том и Арчи, и накрая отново Търнбул.

— И?

— Запозната ли сте със системата на кодиране, използвана в Аушвиц?

Елена Вайсман мълчаливо поклати глава и Търнбул леко се усмихна.

— И аз я разбрах едва тази сутрин. Аушвиц, изглежда, е бил единственият концентрационен лагер, където методично са татуирали затворниците. До известна степен това се е налагало поради огромните му размери. Системата на номериране била разделена на „редовни“ серии, където използвали прости поредни числа, и на серии „AU“, „Z“, „EN“, „A“ и „B“, в които са вписвали комбинации от букви и цифри. Буквите показвали откъде са затворниците или каква е етническата им принадлежност. „AU“ е означавало съветски военнопленници, които също са били изпращани в Аушвиц, а „Z“ — цигани. Номерата на затворниците евреи са следвали предимно редовните серии, но често са били предхождани от триъгълник, а сериите „A“ и „B“ били въведени през май 1944 година.

— Защо ми разказвате всичко това? — В гласа ѝ прозвуча леко истерична нотка и този път Том усети, че тя наистина е на път да се разплаче.

— Защото номерът на баща ви не отговаря на нито една от известните серии в Аушвиц.

— Какво?! — Гримът на Елена Вайсман не можа да прикрие преbledнялото ѝ лице.

— Номерът се е състоял от десет цифри без азбучен или геометричен индекс. Номерата в Аушвиц така и не са стигнали до десет цифри. — Търнбул млъкна за миг. — Възможно е баща ви да не е бил в концентрационен лагер, госпожице Вайсман.

20.

15:16

Тримата седяха, мълчаха смутено и я гледаха. Тя беше скрила лицето си с ръце, раменете ѝ се тресяха. Кърк нежно докосна ръката ѝ.

— Съжалявам, госпожице Вайсман.

— Няма нищо — отвърна тя. Пръстите заглушиха гласа ѝ. — Очаквах го.

— Какво искате да кажете? — Търнбул се наведе напред и сбърчи чело от любопитство.

Елена Вайсман свали ръцете си и видяха, че не плаче, както предполагаша. Лицето ѝ пламтеше от страховит гняв. От истинска ярост.

— Трябва да ви покажа нещо.

И стана, и ги поведе към коридора.

— Не съм докосвала нищо, откакто я намерих — задавено каза Елена и спря пред една врата. — Мисля... Може би се надявах, че един ден ще вляза и всичко ще е изчезнало, сякаш никога не го е имало.

Отвори вратата и ги покани да влязат. За разлика от останалата част на къщата, тук беше тъмно и миришеше на тютюн за лула, прах и кучета. В единия ъгъл бяха натрупани кашони, страните им се бяха огънали от тежестта на съдържанието им. До прозореца в другия край имаше бюро. Празните чекмеджета бяха издърпани до половината и образуваха нещо като дървено стълбище към осеяния с петна изподраскан плот.

Елена Вайсман се приближи до прозореца и дръпна завесата. От тежкия плат се разнесе гъст облак прах и затанцува на лъчите на слънчевата светлина, която се мъчеше да проникне през изцапаните стъкла.

— Госпожице Вайсман... — започна Търнбул, но тя не му обърна внимание.

— Открих я случайно.

И отиде до библиотеката, където имаше само една книга. Натисна я. Средната секция на библиотеката изщрака и леко помръдна.

Кърк усети, че Арчи се скова.

Елена дръпна библиотеката и я отвори. В стената зад нея имаше зелена врата. Елена сложи ръка на дръжката, после спря и унило им се усмихна.

— Странно, нали? Обичаш някого през целия си живот. Мислиш, че го познаваш. И изведнъж откриваш, че всичко е било лъжа. — Гласът ѝ беше монотонен и безчувствен. — Изобщо не си го познавал. И това те кара да се запиташ за себе си. Кой си всъщност. За всичко. — Тя махна с ръка. — Това е... това е... Направо не знам.

Кърк почти се насили да спре да кима в знак на съгласие, защото тя красноречиво беше описала чувствата му, когато бе разобличил Ренуик. Тогава беше загубил не само приятел и наставник, но и част от себе си.

Елена Вайсман отвори вратата и тримата се приближиха.

— Господи! — прошепна Арчи.

Видяха малка стая, метър и петдесет на метър и петдесет, без прозорци. На отсрещната стена беше заковано огромно знаме със свастика, толкова дълго, че платът се разстилаше по пода като края на булчински воал. Вляво имаше манекен, облечен в черната униформа на СС. Безликото бяло лице изглеждаше злоещо на слабата светлина. Вдясно имаше метални лавици, отрупани с невероятно разнообразие от нацистки предмети — пистолети, снимки, кортици, карти за самоличност, книги, значки, брошури и ленти за ръкави.

Търнбул чак подсвирна и на Том мигновено му се прииска да не го беше правил, защото звукът му се стори странен и неуместен.

— Не сте ли знаели за това? — попита Кърк.

Елена поклати глава.

— Баща ми се заключваше с часове в кабинета си. Мислех, че чете. Сега знам защо. Влизал е тук.

— Може да е било посттравматичен интерес — предположи Том. — Нездравото занимание, което се е дължало на случилото се с него. Стрес, шок... Те карат хората да правят необясними неща.

— И аз се надявах и се молих да е така... — каза Елена Вайсман, — докато не видях ето това.

Взе една снимка от най-горната лавица, излезе и отиде до прозореца. Том и Търнбул я последваха. На снимката имаше трима

млади мъже, облечени в есесовски униформи. Изглеждаха сериозни, дори малко високомерни.

— Нямам представа кои са другите двама, но този в средата... Това е баща ми. — Гласът ѝ вече беше напълно безизразен.

— Баща ви? Но той е с... — Кърк млъкна, като видя огорченото ѝ изражение. — Кога е правена?

— Мисля, че през 1944 година. На гърба е написано нещо, но не го разбирам. Написано е на кирилица.

Търнбул надникна над рамото на Том и каза:

— Декември. На руски е.

— Знаеш руски? — учуди се Кърк.

— Малко. — Очите на агента се стрелнаха към Елена и Том кимна с разбиране. Търнбул очевидно не искаше да обсъжда това пред цивилен гражданин.

— Том, трябва да вземем това — обади се Арчи от вратата на килера. Беше разкопчал куртката на манекена и бе смъкнал фуражката.

— Защо? — попита Търнбул.

— Виждал ли си такова нещо? — Арчи посочи кръглата кокарда, на която беше изобразена свастика с дванадесет вместо с традиционните четири линии оформени като есесовски мълнии. — Аз не съм.

— Мислиш, че Лаше може да помогне, така ли? — попита Кърк.

— Ако ни приеме — отвърна Арчи.

— Кой? — попита Търнбул.

— Волфганг Лаше — обясни Том. — Беше един от най-големите търговци на военни реликви. Униформи, пистолети, саби, знамена, медали, дори самолети и кораби.

— Беше?

— От години живее уединено на последния етаж на хотел „Тримата крале“ в Цюрих. Завършил е право. Прочу се със съдебните си дела срещу германски, швейцарски и дори американски компании заради участие във военни престъпления.

— Какви военни престъпления?

— Обичайните. Използване на робски труд в оръжейни фабрики. Финансова помощ за нацистите през войната. Подпомагане на холокоста.

— И успя ли?

— Да. Спечели стотици милиони долари обезщетения за оцелели от холокоста. След това според слуховете ударил джакпота. Разкрил измама в швейцарска банка, която постепенно присвоявала непотърсени ценности, депозирани от жертвите на холокоста, възлизащи на десетки милиарди долари. Корупцията стигала чак до върховете. И те го подкупили. Хотелът принадлежи на банката, която разследваше. И сега живее на последния етаж и му плащат да мълчи.

— Значи търговията му с антики...

— Част от сделката е била Лаше да излезе от играта с обвиненията срещу нацистите. Промяната едва ли е била трудна, като се имат предвид връзките му и подкрепата. Сега е голям независим колекционер. Никой не познава пазара по-добре от него.

— И не излиза никъде, така ли?

— Болен е. На инвалидна количка. За него денонощно се грижат болногледачи.

— И смяташ, че ще може да помогне с тези неща? — Търнбул кимна към куртката и кокардата.

— Ако някой може, това е Лаше — отвърна Том.

— Можех да му простя — каза Елена Вайсман. Гласът ѝ беше напрегнат, почти истеричен. — Обичах го. Щях да му простя всичко, ако ми беше казал.

Държеше пистолет — един от няколкото в тайната стая.

— Дори това — продължи тя и вдигна очи към небето. Гласът ѝ се извиси в отчаян вик. — Можеше да ми кажеш!

И внезапно Елена Вайсман пъкна черното дуло на пистолета в устата си, размазвайки яркочервеното си червило.

— Не! — извика Том и се хвърли да избие оръжието от ръката ѝ, преди да е натиснала спусъка.

Но вече беше късно. Тилът ѝ избухна в кървава мъгла и тя се свлече пода.

21.

*Щабът на ФБР, клон Солт Лейк Сити, щата Юта
6-и януари — 08:17*

Пол Виджиано си наля още една чаша кафе от автомата. На стъклото беше останала тъмнокафява следа там, където кафето се беше изпарило, откакто сутринта бе направена последната кана. Течността беше черна и гъста като петмез. С прецизността на учен той отмери доза и половина сметана, добави една внимателно изравнена чаена лъжичка захар и разбърка кафето точно три пъти.

После, доволен от свършената работа, се обърна към шерифа Хенеси и адвоката му Джеремай Уолтън. Адвокатът беше жилав и агресивен, със слабо лице, гърбав нос и хлътнали бузи и, изглежда, не му беше удобно на пластмасовия стол, защото току преместваше тежестта си от едната страна на другата. Бейли седеше срещу тях от другата страна на разклатената маса, гледаше враждебно Хенеси и държеше неподвижно писалката си над тефтера.

— Приеми истината, Хенеси. Всичко свърши — каза Виджиано. Опитваше се да говори спокойно, но всъщност едва сдържаше вълнението си. Преди три дни се беше чудил какво да прави с живота си, а сега ръководеше разследване на масово убийство. Беше странно как лошият късмет на друг може да се окаже щастливата случайност, за която се молиш. — Измамата ти е разкрита, затова по-добре ни кажи какво знаеш и улесни нещата за себе си.

Хенеси се вторачи във Виджиано и за стотен път избърса потта си с мръсната си носна кърпа.

— Клиентът ми настоява за имунитет — с превзет, пронизителен носов глас се обади Уолтън, адвокатът, и разтърка меката част на дясното си ухо с палец и показалец.

— Клиентът ти да върви по дяволите. Там има двадесет и шест трупа — троснато отвърна Виджиано и махна с ръка към Малта, Айдахо, макар че в малката стая без прозорци не можеше да е сигурен дали градът наистина е натам. — Жени. Деца. Цели семейства.

Двадесет и шест души — мъртви. Думата „имунитет“ няма абсолютно нищо общо с твоя така наречен „клиент“.

— Не разполагате с нищо срещу него. Само вашата дума срещу неговата. — Уолтън погледна Бейли. — Неволно подхвърлена забележка, направена под напрежението на момента и извадена от контекста. Той е стожер на местната общност, който става свидетел как поставят под съмнение почтеността му и опетняват доброто му име...

— За невинен човек Хенеси много бързо те доведе тук — прекъсна го Виджиано.

— Клиентът ми има правото на...

— Може би си прав, по дяволите. — Виджиано сви рамене. — Вероятно в момента не разполагаме с много. Но ще намерим доказателства. — Той се наведе над масата към Хенеси. — Ще прегледаме банковите ти сметки и характеристиките ти от гимназията и колежа. Ще преобърнем дома ти с главата надолу, ще го изтръскаме и ще видим какво ще изпадне. Ще претърсим фермата, където твърдиш, че не си ходил. Ще изпратят там екип от десет криминалисти и те ще ми кажат абсолютно всичко, дори дали си пърдял там през последната половина година. Ще намерим, каквото ни трябва.

Уолтън погледна въпросително Хенеси, който само леко повдигна вежди и сви рамене, сякаш искаше да каже, че всичко е в ръцете на адвоката.

— Добре — отстъпи адвокатът и този път пощипна лявото си ухо. — Тогава искаме сделка.

— Това е най-голямото разследване за убийство в Айдахо от масовото клане край Беър Ривър през 1863 година^[1] — студено му напомни Бейли, без да изпуска от поглед Хенеси, — а не обир в някоя бензиностанция.

— Най-добрата сделка е клиентът ти да избегне смъртната присъда — добави Виджиано. — Съучастие в масово убийство. Престъпен заговор. Въръжен грабеж. По дяволите, не знам дали ще излезе от затвора до края на живота си.

— А ако сътрудничи? — попита Уолтън и облиза устни.

— Ако сътрудничи, няма да настояваме за смъртно наказание. И може би ще има шанс за условна присъда.

— В затвор с отличен режим?

— Може да се уреди. — Виджиано кимна. — Но искаме всичко. Имена, дати, места.

— Настоявам за писмена гаранция от прокурора.

— Каж ми, когато я получиш, и после ще видя дали прокурорът ще пожелае да участва в играта. Знаеш каква е процедурата.

Хенеси погледна Уолтън и той се наведе към него и прошепна няколко думи в ухото му. Шерифът се изправи и бавно кимна.

— Добре, ще говоря.

— Хубаво. — Виджиано придърпа стол, обърна го с облегалката напред и го яхна. — Да започнем с някои имена.

— Не му знам името — отвърна Хенеси. — Поне не истинското. Всички го наричаха Блонди.

— И мислиш, че той го е направил?

— Аха.

— Откъде е този човек?

— Не съм сигурен. Той се свърза с нас.

— Кой сте вие?

— Синовете на американската свобода.

— Чакай, Бил. Не се впускай в подробности — предупреди го Уолтън и нервно врътна китка.

— Защо? Не се срамувам — предизвикателно каза Хенеси и отново се обърна към Виджиано. — Да, аз съм един от тях. Защо не, по дяволите? Ние сме патриоти. — Вторачи се в очите на Бейли. — Истински американци, а не мързеливи имигранти, които продават наркотици.

— Да бе, големите патриоти! — гневно извика Бейли и хвърли писалката си върху листа. Мастилото прокапа. — Патриоти, които екзекутираха пазач в Мериленд. Ако случайно не си забелязал, тук не е Мисисипи.

— Не знам нищо за това. — Хенеси се намръщи.

— Откъде е Блонди? — Виджиано не се интересуваше от политическите възгледи на Хенеси, нито от предсказуемата, макар и разбираема реакция на Бейли.

— От Европа.

— Там живеят двеста и петдесет милиона души — сухо отбеляза Бейли.

— Казвам ви, каквото знам — изсъска Хенеси. — Не съм виновен, че не ви харесва.

— Какво искаше Блонди? — попита Виджиано.

— Някаква машина — „Енигма“. Щял да ни плати, ако му я намерим.

— Колко?

— Петдесет хиляди. Половината предварително, а другата половина при доставката.

— Съгласихте ли се?

— Че кой няма да се съгласи? Сумата си я биваше, въпреки че не за пръв път ни предлагаха пари.

— В смисъл? — попита Бейли.

— Достатъчно, Бил — отново го предупреди Уолтън.

— Блонди работеше за друг. Не разбрахме за кого и откровено казано, не ни интересуваше. Важното беше, че му трябваше нещо и ние щяхме да му го дадем. Не попита как ще го вземем, нито откъде, и винаги плащаше всичко до цент и навреме.

— Какво стана после? — настоя Виджиано.

— Той имаше планове, чертежи и всичко останало. Трима души отидоха доброволно и извършиха кражбата от музея. Чух, че всичко било минало гладко.

— Освен пазача, когото са линчували.

— Е, сигурно им се е изпречил на пътя. — Хенеси сви рамене. — Пък и един повече или по-малко — на кого му пука?

— Какъв един повече или по-малко? — Бейли скочи и този път хвърли писалката си на пода. — Хайде, кажи го. Един негър повече или по-малко, нали? — Стисна юмруци. — Кажи де!

Хенеси се ухили мръснишки, но прояви достатъчно здрав разум да не каже нищо.

— И какво стана после? — намеси се Виджиано, сложи ръка на треперещото рамо на Бейли и го натисна да седне. — След като взеха машината?

— Не знам.

— Как така? Защо загинаха онези хора, по дяволите?

— Ти ми кажи. Ти отвори вратата — отвърна шерифът хладно.

Виджиано присви очи. Вече беше изтърпял три часа през нощта с Картър, докато изясняваха случилото се. Накрая областният директор

на ФБР се съгласи, че след като хората са били заключени три или повече дни, Виджиано е постъпил правилно, като се е опитал да ги измъкне колкото е възможно по-скоро, без да има представа, че на вратата е заложен капан. Както винаги, щеше да има доклад, но що се отнасяше до Картър, Виджиано не беше допуснал грешка.

— Защо ти не беше с тях?

— Какво искаш да кажеш?

— Как Блонди е успял да вкара всички, освен теб в онази стая? Знаеше ли какви са намеренията му? Затова ли не беше с тях? Сделка ли склучи, за да му помогнеш да ги примами там? Помогна ли му да ги убие?

— По-спокойно, агент Виджиано. — Уолтън гневно размаха пръст. — Няма начин клиентът ми да е знаел...

— Не — разпалено го прекъсна шерифът. — Трябваше да съм там, но онази нощ имаше буря. Нямахме как да стигна.

Виджиано отново погледна Бейли и той потвърди информацията, като кимна, макар и с нежелание.

— Размяната трябваше да е директна — продължи Хенеси. — Парите срещу машината. Разбрах, че има проблем, чак когато се появихте вие и казахте, че ще атакувате фермата.

— Според теб е било чист късмет, че ти си единственият, който го познава и все още е жив? — недоверчиво попита Бейли.

— Не съм казал, че го познавам.

— Но нали каза...

— Просто съм го мяркал. Не сме говорили лично. Момчетата ме пазеха от външни хора, за да не се разчуе за участието ми в организацията.

— Лъжеш — отсече Бейли.

— Не лъжа. Загиналите бяха мои приятели. Някои са деца, за Бога! Ако знаех кой го е направил, щях да ви кажа. Искам да го намерите тоя мръсник.

— Да го намерим? — отчаяно попита Виджиано. — Как да го намерим, като не знаем дори как изглежда, по дяволите!

[1] На 29 януари 1863 г. полковник Патрик Едуард Конър и двеста доброволци от Кемп Дъглас в Солт Лейк Сити нападат бивак на

индианското племе шушони. Загиват 250 индианци, в това число 90 жени и деца. — Б.пр. ↑

22.

*„Капитан Кид“, Уопинг Хай Стрийт, Лондон
6-и януари — 16:42*

Том гледаше през прозореца и разсеяно барабанеше с пръсти по надупчената, почерняла от цигари маса. Темза беше пълноводна и водите ѝ бяха сиви, студени и мръсни.

— Как си? — Арчи седна срещу него и му подаде халба „Гинес“.

Кърк понечи да отпие, но после бутна халбата настрана. Не му се пиеше.

— Горката жена — каза той и поклати глава.

— Да — съгласи се Арчи. — Още ми е пред очите...

— Ние сме виновни, Арчи. Трябваше да предположим, че ще се опита да направи нещо такова.

— Не — възрази Арчи. — Не ѝ казахме нищо, за което вече не се беше досетила от снимката. Нямаше начин да разберем, че ще се самоубие.

— Търнбул поне се справи с ченгетата.

Инспекторът им беше казал да тръгват и да го оставят да се разправя с полицаите. Вероятно не искаше да му задава прекалено много неудобни въпроси за това какво прави с двама заподозрени членове на престъпния свят в дом на жертва на самоубийство. Честно казано, Том и Арчи бяха повече от щастливи да приемат предложението му.

— Какво мислиш за Търнбул?

Кърк сви рамене.

— Очевидно знае повече, отколкото ни казва, но не съм изненадан. Шпионите обичат тайните. Предполагам, че всъщност той търси хората от Кристално острие. Ренуик... вероятно беше стръвта, на която да клъвнем.

— Вярваш ли му? — попита Арчи и запали цигара.

— За Вайсман ли? — Том бутна пепелника към Арчи, за да му покаже да не издишва дима срещу него. — Мисля, че да. В края на войната много хора са криели тайни за неща, които са направили,

видели или чули. Представянето за оцелял от концентрационен лагер е било един от начините да избягаш от миналото и да започнеш нов живот.

— Не смяташ ли, че е малко крайно?

— Зависи от какво бягаш. Според мен много по-крайно би било да прекараш в лъжа остатъка от живота си. Да измислиш цяла фамилна история, за да подкрепиш разказа си. И през цялото време да криеш истината в една малка стая.

— А татуировката?

— Кой знае? Може би е само несполучлив опит да фалшифицира сериен номер от концентрационен лагер. А може и да е нещо повече. Някой очевидно мисли, че си заслужава да го има.

— И какво ще правим сега?

— Ще отида да се срещна с Лаше, както говорихме.

— Това ми напомни нещо. — Арчи се усмихна. — Дай ми униформата.

— За какво ти е? — попита Кърк и посегна към найлоновия плик на пода; надяваше се, че никой няма да разбере какво има вътре.

— Намерих в стаята още нещо. Предположих, че няма да искаш Търнбул да го види. — Арчи взе плика, бръкна във вътрешния джоб на куртката и извади избелял кафяв плик. — Да ти говори нещо?

Измъкна снимка с орфани краища и я подаде на Кърк. Той я погледна и възкликна:

— Картината на Белак от синагогата в Прага! По дяволите, как...

— И това не е всичко — победоносно продължи Арчи. — Има още две. — И хвърли две избелели черно-бели снимки на масата, сякаш раздаваше карти на покер. — Някакъв замък... и погледни тази.

— Портрет — промълви Том. — Онзи, който е търсил баща ми. Дъщерята на Химлер.

— Не е нещо особено, нали? — засмя се Арчи.

— Има ли нещо написано отзад? — попита Том и обърна снимката.

— Не. Проверих. Но виж това. — Арчи посочи плика. На гърба имаше име и адрес на подател, написани със ситен, почти нечетлив почерк. Черното мастило беше станало тъмнокафяво, а бялата хартия бе пожълтяла и крехка. — Кицбюел. Австрия.

— Браво, Арчи! Гениално. — Кърк го погледна. — Беше прав, че не трябва да ги показваш на Търнбул. Докато не разберем защо Ренуик иска картините, трябва да ги пазим в тайна.

— Точно така, по дяволите — съгласи се Арчи, а после изведнъж млъкна, сякаш се бе готвил да добави нещо, но е променил решението си.

— Какво има?

— Нищо. Само че колкото повече неща разкриваме, толкова по-неприятно става. Защо не оставим цялата каша на Търнбул и да не се замесваме?

Последва дълго мълчание. Том пхна снимките в плика, после извади ключодържателя си и го сложи на масата между двамата.

— Знаеш ли какво е това?

— Прилича на шахматна фигура. Топ. От слонова кост.

— Баща ми ми го подари няколко седмици, преди да почине. Едно от малкото неща, които ми е дал. Знам, че изглежда странно, но се сецам за него всеки път, когато го докосна в джоба си. Сякаш е частица от баща ми. — Погледна Арчи в очите. — Каквото и да прави Ренуик, това е свързано с нещо, върху което е работил баща ми. Нещо важно за него. Частица от него. Така че нямам намерение да седя със скръстени ръце и да гледам как Ренуик го открадва, както ми отне всичко друго. Що се отнася до мен, аз вече съм замесен.

23.

*Хотел „Четири сезона Кемпински“, Мюнхен, Германия
7-и януари — 15:07*

Хари Ренуик влезе в хотела и отиде на рецепцията. Портиерът — носеше пенсне със стоманени рамки — го погледна уморено. Ренуик забеляза, че златните кръстосани ключове на ревера на черното му сако са обърнати наопаки. Това предполагаше края на дълго и трудно дежурство.

— Guten abend, mein herr^[1].

— Guten abend. Дойдох да се срещна с господин Хехт.

— А, да. — Мъжът веднага заговори на английски. — Той ви очаква, господин...

— Смит.

— Смит, да. — Портиерът се усмихна разсеяно, докато преглеждаше имената на екрана пред себе си. — Господин Хехт е в апартамент „Белвю“ на седмия етаж. Асансьорите са от другата страна на фойето. Ще му позвъня и ще му кажа, че сте тук.

— Благодаря.

Служителят — ръката му леко трепереше от умора — посегна към телефона, а Ренуик се обърна и тръгна към асансьорите в отсрещния край на фойето.

Хотелите винаги го изнервяха. Не заради повишения риск за безопасността му. Всъщност предлагаха множество маршрути за бягство и удобството на анонимността, но го обиждаха в естетическо отношение. Ренуик смяташе, че хотелът като институция е творение на Франкенщайн, незаконно дете на чудовищен брак между идеализираното виждане за британски колониален клуб и безкомпромисната функционалност и грозотия на пътническа зала в летище.

Въпреки че беше луксозно, фойето беше безлично, някак фалшиво и шаблонно. Тъмната ламперия беше ламинат, дебел само няколко милиметра. Бежовият мокет беше безвкусен и стандартен. Копията на антики бяха „небрежно“ разпръснати тук-там. Мебелите от

изкуствен махагон бяха грозни и ръбести, без изящност и финес, а столовете бяха тапицирани с внимателно съчетана палитра от неутрални червени, златисти и кафяви тонове. Обиждаше го самата безобидност. Дори музиката в асансьора беше внимателно стерилизирана — сложни оркестрови изпълнения, сведени до сладникаво соло на флейта. Неразпознаваемо. Непоносимо.

На седмия етаж имаше табела с надпис къде се намира апартамент „Белвю“. Ренуик почука на вратата и Хехт отвори. Ренуик се вторачи в него, не можеше да разбере дали озъбената му гримаса е искрена усмивка, или страничен ефект от белега му. Хехт протегна дясната си ръка, но Ренуик му предложи лявата. Все още не можеше да позволи на други да докоснат неестествената твърдост на протезата му. Хехт кимна за извинение и смени ръката.

Въпреки че беше голям, апартаментът повтаряше повечето недостатъци на фоайето. Таванът беше нисък и потискащ, стените бяха боядисани в червено, мебелите бяха прекалено големи и грубовати, а завесите, възглавниците и килимите бяха в различни оттенъци на кафявото. Хехт покани Ренуик във всекидневната, посочи му едно бежово канапе и тежко се отпусна на отсрещното. Този път се усмихна истински — Ренуик беше сигурен в това.

— Питие?

— Не. — Ренуик поклати глава. — Къде е Дмитрий?

— Тук.

Ренуик стана и огледа стаята, но не видя друг човек.

— Споразумяхме се без игрички, Йохан.

— Успокой се, Касий.

Гласът се разнесе от високоговорителя на телефона — Ренуик не го беше забелязал. Беше на средата на масата от бял мрамор между канапетата. Гласът беше накъсан и с неопределен акцент, в който все пак преобладаваше немският.

— Дмитрий? — колебливо попита Ренуик.

— Извинявам се за мелодраматичните обстоятелства. Моля, не обвинявай полковник Хехт. Той настояваше да се срещнем лично, но за съжаление е много трудно да пътувам, без да привлека внимание.

— Как мога да съм сигурен, че си ти? — подозрително попита Ренуик.

— Е, нали вече сме партньори. Трябва да ми имаш доверие.

— Доверието е погубило много хора в моя занаят.

— Тогава ти давам честната си дума.

— Има ли разлика?

— Никаква за бизнесмен като теб — и всичко за войник като Йохан и мен. За войника честта и предаността са над всичко останало.

— Войник? — Ренуик се усмихна криво. — Каква война си мислиш, че водиш?

— Безкрайна. Война в защита на нашето отечество от ордите евреи и имигранти, които всеки ден опетняват душите ни и оскверняват чистотата на кръвта ни. — Гласът на Дмитрий се усили и Хехт закима в знак на съгласие. — Война за премахване на оковите на ционистката пропаганда, която прекалено дълго задушава с вина мълчаливото мнозинство на немската нация, докато ние, истинските германци, страдахме и умирахме за родината си. Продължавахме да страдаме, но бяхме осъдени да мълчим от лъжите на контролираните от евреите медии и незаслужената мощ на финансовите и политическите им институции. Сега обаче нещата се променят в наша полза. Поддръжниците ни вече не се срамуват да покажат на кого са лоялни. И отново маршируват за нас в градове и села. Те се борят за нас. Гласуват за нас. Ние сме навсякъде!

Ренуик сви рамене. Речта — очевидно репетирана — не го трогна.

— Не се интересувам от убежденията ви.

Настъпи мълчание, после Дмитрий отново заговори, вече по-спокойно.

— В какво вярваш, Касий?

— В себе си.

Дмитрий се изсмя.

— Значи си идеалист?

Ренуик най-после седна.

— По-скоро реалист. Мисля, че все пак ще пийна нещо. — Той кимна на Хехт. — Шотландско уиски.

— Отлично — каза гласът по телефона. Хехт стана и затътри крака към шкафа с напитките. — Да пристъпим към деловата част.

Хехт донесе питието на Ренуик и седна.

— Твоята война не ме интересува — предпазливо започна Ренуик. — Но онова, което ще ти кажа, ще ти даде средствата да я

спечелиш.

— Пред мен е играчката, която си дал на полковник Хехт в Копенхаген. Много е забавна. Той спомена за златен влак.

Ренуик поклати глава.

— В това има повече от злато. Много повече.

[1] Добър вечер, господине (нем.). — Б.пр. ↑

24.

*Хотел „Тримата крале“, Цюрих, Швейцария
7-и януари — 15:07*

Сградата беше необикновена — всъщност бяха четири-пет свързани средновековни градски къщи. Подозрително бялата мазилка издаваше, че неотдавна е правен ремонт. Въпреки това постройката беше запазила автентичния си непреходен и малко провинциален вид, нарушен единствено от новите капаци и наскоро боядисаните еркери.

Интериорът обаче беше коренно различен. Бяха останали само бледи следи от първоначалната сграда — няколко грубо измазани стени и дъбови греди тук-там. Всичко останало беше модерно. Подът беше от сив мрамор, стените бели, мебелите черни, халогенните лампи — ослепителни. Най-внушителното беше огромното стълбище от стъкло и стомана и асансьорът, монтирани в средата на фойето като лъскав хирургичен имплант.

Том — носеше голяма кафява кожена чанта — се приближи до овалната рецепция от орехово дърво. Привлекателната млада жена зад нея го посрещна с усмивка.

— Бих искал да видя хер Лаше.

Усмивката ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появила.

— Нямаме гост с такова име.

— Нося му нещо. — Кърк сложи чантата на рецепцията.

— Съжалявам, но...

— Повярвайте ми, той ще иска да го види. Предайте му и визитната ми картичка.

Том ѝ даде визитката си. Гордееше се с визитките си. След дългогодишния стремеж да не издава съществуването си на властите вече изпитваше удоволствие да се рекламира публично. Дизайнът беше непретенциозен и нямаше емблема, а само името му в средата ѝ телефони. Единствената екстравагантност беше напечатаното с тъмночервено име на фирмата — „Кърк Дювал“ — на белия фон. Доминик му бе казала, че несъмнено несъзнателно е избрал същата цвятова гама като баща си.

Администраторката безпомощно сви рамене и после, без да го изпуска от поглед, протегна ръка под рецепцията и натисна някакъв бутон. От стаята зад нея мигновено се появи едър мъж с черно поло и джинси.

— Ja?^[1]

Кърк повтори онова, което вече беше казал на младата жена. Лицето на мъжа остана невъзмутимо. Той дръпна ципа на чантата и внимателно прерови съдържанието ѝ. После, очевидно доволен, че вътре няма нищо опасно, кимна към една врата.

— Изчакайте там.

Стаята се оказа бар. Нямаше други хора, освен бармана, който бършеше чаши. На стената зад него бяха наредени всевъзможни бутилки. Другите стени бяха облицовани с мека червеникавокафява кожа, подходяща на високите столчета и тапицерията на пейките, и заедно с оскъдното осветление придаваха на стаята отпускаща, почти приспивна атмосфера. Кърк седна. В бара влязоха двама мъже и се настаняха срещу него. Не пророниха нито дума, но го приковаха със смущаващо втренчени погледи, сякаш участваха в състезание да не мигат. След няколко минути администраторката го повика във фойето. Двамата мъже го последваха.

— Хер Лаше ще ви приеме, господин Кърк. Ако не възразявате, Карл ще ви претърси, преди да се качите.

Том кимна. Знаеше, че няма избор.

— Не възразявам, разбира се.

Първият охранител се приближи до него с ръчен преносим скенер, прокара го по тялото му и спря, когато уредът изпиука, докато минаваше над китката му. Том надигна ръкава си и му показа часовника си, „Ролекс Принс“ от неръждаема стомана, произведен през двадесетте години на двайсети век. Носеше го винаги, когато пътуваше в чужбина. Предпочиташе да оставя у дома любимия си „Жаге льо Култре Мемовокс“ от 1957 година. Пазачът настоя да го свали, за да го разгледа по-отблизо. Том изтръпна, когато мъжът сграбчи с дебелите си ръце крехкия ключ на часовника и грубо го превъртя няколко пъти, за да провери дали работи. След като реши, че часовникът не е опасен, му го върна и го поведе към асансьора.

Кърк влезе, но вместо да го последва, охранителят се наведе, прокара карта през бяло контролно табло и после отстъпи назад.

Вратите се затвориха и последното, което Том видя, бяха тримата мъже, вторачили се в него и заплашително скръстили ръце на гърдите си.

Подобна гледка го посрещна, когато вратите се отвориха към малък коридор. Тук обаче пазачите бяха двама. Настояха отново да го обискират, този път без скенер, а по традиционния начин, с ръце, и когато приключиха, го заведоха в голяма стая.

Обстановката не оставяше съмнение какви са интересите на Лаше. Капаците на трите прозореца вляво бяха спуснати. През пролуките проникваха тънки ивици светлина. Окачените по стените старинни саби, пистолети и пушки бяха старателно излъскани и блестяха като метални цветя.

Том вдигна глава и видя, че таванът е избит и помещението се простира нагоре. Оголените греди се кръстосваха като дъски на разбил се кораб.

От тях гордо висяха военни знамена. Ярките им цветове бяха избледнели в битки. Във витрини бяха поставени лъскави каски, някои украсени с ефектни пера, орли, кожа и конски опашки. Тесните шкафове отдолу бяха пълни с безброй неща — пистолети, гилзи, медали, кокарди, кортици. Имаше дори полева радиостанция. Писалището в ъгъла също издаваше каква е професията на собственика — плоча от черен гранит, подпряна на четири снаряда.

Вниманието на Том обаче мигновено беше привлечено от бронзовото оръдие, поставено успоредно на писалището на дебели дъбови плинтове. Той се приближи до него и забеляза странни знаци по външната страна на дулото. На оскъдното осветление в стаята лъскавият корпус блестеше заплашително, дори ужасяващо, но и крайно интригуващо. Кърк не устоя и докосна гладката повърхност. Металът беше плътен и топъл, като състезателен кон, току-що напуснал пистата.

— Красиво е, нали?

Гласът на Лаше стресна Том и той почти подскочи. Вдясно от писалището се беше отворила врата и на прага се беше появил мъж в инвалидна количка, следван от болногледач с разкопчана бяла престилка, лъскав сив костюм и късо подстригана руса коса. Изглеждаше як и силен. Начинът, по който гледаше Кърк и кафявата

му чанта, загатваше, че няма да разсъждава много и ще употреби физическа сила, ако се наложи.

Волфганг Лаше беше почти съвсем плешив. Няколкото останали му проскубани кичура бяха пригладени назад на розовия, осеян със старчески петна череп. Кожата на лицето му беше увиснала като грамадна ръкавица и беше тънка и крехка. Червените капиляри внасяха лека руменина в нездравословния му жълтеникав тен. Носеше очила с дебели стъкла и стоманени рамки. Очите му бяха сиви и премрежени. Том забеляза няколко трохи на ревера му — вероятно от прекъснат обяд.

— Това е побратим на оръдията, които англичаните са претопили, за да набавят метал за Виктория Крос — продължи Лаше със силен, почти комичен немски акцент. Електрическият мотор на инвалидната му количка силно бръмчеше, докато се приближаваше към Кърк. Към количката бяха прикачени кислородни бутилки и малки черни кутии, от които излизаха разноцветни жички и тръбички: скриваха се в предната част на пижамата му и в ръкавите на кафявия му копирнен халат. — Надявах се да го продам на британското правителство, когато им свърши металът. — Лаше леко се запъваше, поемаше дълбоко дъх и хриптеше като астматик. — За мое съжаление обаче запасите им в централния артилерийски склад в Донингтън остават неизчерпаеми. Изглежда, напоследък има недостиг на британски героизъм.

Инвалидната количка спря на две крачки от Том. Лаше се усмихна на шегата си. Устните му бяха синкави и тъмни, а зъбите — пожълтели и изтрити. На врата му като шал висеше кислородна маска.

— Китайско ли е? — попита Том.

Лаше кимна, очевидно впечатлен.

— Знаете историята на страната си, господин Кърк. Повечето хора мислят, че металът, използван за направата на Виктория Крос, е от претопени руски оръдия, пленени в битката при Севастопол по време на Кримската война. Очевидно човекът, пратен да ги вземе, е объркал кирилицата с мандаринската азбука. Военните често допускат подобни дребни грешки. Необикновеното е, че тази не е струвала човешки живот. Но мисля, че не заради това прекъснахте обяда ми.

— Не. Благодаря, че ме приехте, хер Лаше.

— Обикновено не приемам посетители, но като се има предвид славата ви, реших да направя изключение.

— Славата ми?

— Знам кой сте. Трудно е да си в моя бизнес и да не знаеш кой сте вие. Да не си чувал за Феликс.

„Феликс“ беше псевдонимът, който Том си беше избрал, когато се включи в кражбите на произведения на изкуството, щит, зад който да се крие. Сега обаче се почувства неловко, като го чу. Прякорът му напомни за миналия му живот и за предишната му самоличност, от които се опитваше да избяга.

— Чух, че сте се оттеглили.

Лаше се закашля и болногледачът, който следеше разговора с нарастващо безпокойство, веднага се наведе и сложи кислородната маска на лицето му. Кашлицата постепенно затихна и Лаше кимна на Том да продължи.

— Оттеглих се, но търся нещо и ми е нужна помощта ви.

Лаше поклати глава. Гласът му беше заглушен от маската.

— Имате предвид чантата, която сте донесли? Не я отворих. И аз се оттеглих.

— Моля ви, хер Лаше.

— Хер Лаше не е в състояние да ви помогне — покровителствено се обади болногледачът.

— Хвърлете само един поглед — примоли се Кърк, без да обръща внимание на русия мъж. — Ще ви заинтересува.

Големите сиви очи на Лаше се вгледаха замислено в Том. След това той кимна и направи знак на болногледача. Мъжът пристъпи напред и подаде чантата на Том, гледаше го укорително. Кърк дръпна ципа и внимателно извади куртката. Черният плат беше груб и някак неприятен, дори зловещ.

Лаше превключи инвалидната количка на заден ход, приближи се до писалището, после посочи куртката, махна кислородната маска от лицето си и вдигна глава. За миг Кърк забеляза как очите му блеснаха като на млад човек — силен и решителен, а не съсухрената черупка, в каквато се беше превърнал.

— Светни ми, Хайнрих — каза Лаше и болногледачът протегна ръка и запали лампата на писалището. Абажурът — беше направен от шест парчета кожа, съшити с дебел черен конец, и бе украсен с цветя,

фигурки на животни и голям дракон — хвърли противна жълта светлина над гранитната повърхност. Том ужасен разбра, че е от човешка кожа.

— Единственият оцелял от богатата частна колекция на Илзе Кох, съпругата на коменданта на Бухенвалд — тихо каза Лаше, като видя изражението му. — Чувал съм, че имала дори дамска чанта от същия материал.

— Но защо го пазите? Това е... чудовищно. — Кърк се опита да намери подходяща дума, но знаеше, че която и да избере, няма да опише отблъскващия ужас на това, което вижда.

— Войната произвежда страховита красота и страховита грозотия. — Лаше посочи първо оръдието, после абажура. — Хората плащат щедро и за двете. Държа го тук, за да ми напомня това. А сега, да видим към коя категория спада куртката.

Започна бавно да разглежда униформата, обръщаше я на всички страни. Ръцете му трепереха, макар че не беше ясно дали от вълнение, или от старост.

— Очевидно есесовска униформа — едва поемайки въздух, каза Лаше и посочи отличителните сребърни двойни мълнии на дясната петлица. — Собственикът вероятно е бил германец, тъй като теоретично само на германци е било позволено да носят тези символи. Виждате, че тук нацисткия орел и свастиката са поставени високо на левия ръкав. Правели са го само есесовците. Всички други бойни единици са го носили на лявата страна на гърдите. Униформата е правена по модел М1943, но ако се съди по плата и качеството, бих казал, че е ушита по поръчка, а не масово производство на есесовската Bekleidungswerke, и това е странно.

Том поклати глава, за да покаже, че не знае какво означава тази дума.

— Заводите за облекла на СС — обясни Лаше. — Ушиването по поръчка е било нещо обичайно за старшите офицери, но не и за обикновен унтершарфюрер. Той посочи единствения сребърен знак на черен фон на лявата петлица.

— Какво?

— Най-обикновен ефрейтор. Ето защо или притежателят на тази униформа е бил много богат, или...

В същия миг Лаше забеляза лентата — тънка ивица черен плат, избродирана със злато и защита на левия ръкав точно под лакътя, — разкашля се с раздираща суха кашлица и се задъха. Болногледачът отново притисна кислородната маска до лицето му и трескаво завъртя кранчетата на бутилките.

След минута Лаше отново беше в състояние да говори и му махна с ръка да го остави на мира.

— Къде я намерихте?

— В Лондон. Защо?

— Защо ли? Защото куртката е принадлежала на член на Ордена на мъртвешката глава.

[1] Да (нем.). — Б.пр. ↑

25.

Хотел „Четири сезона Кемпински“, Мюнхен, Германия

7-и януари — 15:31

— Орденът на мъртвешката глава? — Гласът от високоговорителя на телефона прозвуча недоверчиво. — Не съм го чувал.

— Малцина са го чували. — Ренуик стана и закрачи напред-назад зад канапето. — Бяха ми нужни години, за да свържа малкото, което знам. Но те уверявам, че Орденът е съществувал.

— Известен ми е всеки полк, дивизия и взвод, сформирани в Третия райх, но не съм чувал за този орден — отсече Хехт.

— Е, в такъв случай може да научиш нещо — отвърна Ренуик.

— Остави го да говори, полковник — обади се Дмитрий.

Хехт сви рамене, свали краката си от масичката за кафе и се облегна на стола.

— Както знаете, СС е създадена от Хитлер като негова лична охрана, за да гарантира лидерската му позиция в партията. Хайнрих Химлер обаче я превръща в безспорно най-мощната сила в Райха, държава в държавата. Пипалата на СС са стигали до почти всички аспекти на живота в Германия и са влияели върху политиката в сферите на земеделието, здравеопазването, науката и расовите въпроси.

— Това е било истинско чудо — съгласи се Дмитрий. — Гордостта на отечеството. Те са отговаряли за полицията, тайните служби и лагерите на смъртта. Имали са собствен бизнес и фабрики.

— Да не говорим за контрола върху армия от близо деветстотин хиляди души в разцвета на силите си — въодушевено добави Хехт.

— Точно така. И от самото начало Химлер осъзнал, че лоялността може да се купи много по-лесно, като убедиш хората, че участват в нещо неповторимо и важно. Ето защо всичко в СС, от черните униформи до руническите символи и значки, е било внимателно планирано, за да подчертава тяхната загадъчност и елитен статут. Нещо повече, вдъхновен от еврейския пример, той

съсредоточил СС около доктрина на безпрекословно подчинение и дисциплина. СС се превърнала не толкова във военна организация, колкото в братство.

— Говорите така, сякаш е било религия — обади се гласът от телефона.

— В много отношения наистина е било религия — съгласи се Ренуик. — Фанатична религиозна секта с Хитлер като папа и Бог. — Спря да крачи и опря ръце на гърба на канапето. — Комбинацията е била прекалено силна.

— Как така прекалено силна? — намръщи се Хехт.

— Защото, както ти току-що спомена, с времето СС започва да придобива на все по-голям контрол и в резултат на това се разраства извънредно много. Успява да издържа на този растеж чрез вербуването на хора от по-широк и не толкова ограничен кръг кандидати, отколкото в началото.

— И това е разводнило идеологическата целокупност — предположи Дмитрий.

— Да. Така че Химлер се насочва към романтизираната история, германските легенди и езическите ритуали, за да намери обединяващ фактор между различните фракции, появили се в състава на СС.

— В смисъл?

— Химлер копнее за една по-феодална епоха, за време на митове и легенди с рицарски идеали, символи и ритуали, ясно изразено йерархическо разделение на властта и загадъчност.

— Всичко това са само думи — отсече Хехт. — Разкажи за Ордена. И за влака.

— Ще стигна и дотам, Йохан — раздражено отвърна Ренуик и отново насочи вниманието си към телефона. — Химлер бил обсебен най-вече от легендата за крал Артур и как е събирал около кръглата маса своите дванадесет най-смели и благородни рицари, за да бранят келтския начин на живот от нашествениците англосаксонци. Вдъхновен от преданието, Химлер избира за свои рицари дванадесет мъже, всички с ранг обергрупенфюрер. Те трябвало да олицетворяват всичко най-добро в арийската нация и братството СС.

— Не съм чувал за това — недоверчиво се обади гласът от телефона.

— Не съм изненадан. Дори фюрерът не е знаел за съществуването им. Хитлер би сметнал за предателство факта, че те са положили клетва за вярност към Химлер. Ето защо те се събирали тайно и носели отличителните знаци за членството си в най-елитния клуб в СС само когато били заедно. Тогава сменяли обичайните си униформи с други, които показвали ранга им.

— Каква е била разликата?

— Стандартните есесовски униформи показват полка на войника на маншета.

— Разбира се. — Хехт свали краката си на пода и се наведе напред. — SSI Liebstandarte Адолф Хитлер, Das Reich, Теодор Айке и така нататък. Имена, влезли в историята.

— Орденът разпознавал членовете си по подобен начин, само че имената били извезани със златна, а не със сребърна нишка.

— Орденът на мъртвешката глава? — затаил дъх, промълви гласът от телефона.

— Точно така.

— Но какво е станало с тях? — нетърпеливо попита Хехт.

— Всички до един изчезват в началото на 1945 година. Някои твърдят, че са избягали в чужбина. Според други членовете на Ордена са загинали, отбранявайки Берлин. Аз обаче мисля, че са оцелели и са живели достатъчно дълго, за да изпълнят една последна заповед.

— Каква?

— Да пазят един влак.

26.

Кицбюел, Австрия

7-и януари — 15:31

Скиорският сезон беше в разгара си и красивите като на картичка улици на Кицбюел гъмжаха от хора — нарамили ските си, всички вече слизаха от склоновете.

Арчи предпазливо си проправяше път през тълпата, като поглеждаше картата и в същото време внимаваше да не блъсне някого. За щастие къщата, която търсеше, се намираше на голям парцел близо до пешеходната зона. Той въздъхна облекчено и вкара колата в алеята пред сградата.

Къщата изглеждаше добре поддържана, за разлика от запуснатата градина. Стените бяха боядисани в яркожълто. Дървената облицовка на горния етаж беше сменена неотдавна. Направеният от дъски и пластмасови плоскости гараж вляво беше хлътнал от тежестта на наскоро падналия сняг.

Вратата беше от дясната страна, под отделен покрит свод. Арчи изкачи стъпалата, натисна звънеца и зачака, но никой не отвори.

Той слезе от верандата, отстъпи няколко крачки, огледа къщата и въздъхна. Не обичаше да ходи в чужбина. Мразеше да напуска Лондон, освен ако не беше абсолютно наложително, и щеше да е още по-лошо, ако пътуването му се окажеше напразно.

Приближи се до входа и позвъни пак. Този път вратата се отвори почти веднага и той се стресна.

— Ja? — попита жена на тридесетина години. Косите ѝ бяха прибрани под синя кърпа на бели точки. Носеше яркожълти гумени ръкавици, маратонки и широк анцуг. В коридора зад нея се виждаше детска тротинетка и футболна топка.

— Guten Tag^[1] — поздрави Арчи.

За разлика от Том и Доминик, неговият речник не съдържаше повече думи, освен „здравей“ и „довиждане“ на всеки език, с изключение на френския, на който знаеше основните изрази, използвани в бакарата.

— Търся господин Ламерс. Манфред Ламерс. — Той погледна плика, който беше намерил в дома на Вайсман, ѝ и го показа, та жената да може да прочете името, ако не е разбрала произношението му. Тя се наведе, погледна написаното и после се изправи. На лицето ѝ се изписа тъга.

— Съжалявам — със силен акцент каза жената. — Хер Ламерс почина преди две, не, вече стават три години.

Арчи посърна. Отново се връщаше в началото.

— Може би мога да ви помогна. Аз съм неговата племенница. Мария Ламерс.

— Благодаря, но едва ли. Искях да го питам нещо за една картина.

— Картина? — Тя се усмихна гордо. — Той обичаше да рисува. Колекционер ли сте?

— Не, не *негова* картина. Друга. Картина от Карел Белак.

— Не съм го чувала — смутено отвърна Мария Ламерс.

— А тези? Мисля, че чичо ви ги е изпратил на някого в Англия. Виждали ли сте ги?

Тя взе снимките, разгледа ги внимателно, после поклати глава.

— Nein... Не, съжалявам. Не съм... — И млъкна, като погледна последната снимка.

— Какво?

— Тази. — Тя вдигна снимката на картината на замъка. — Виждала съм я.

— Къде? — Арчи се пристъпи към нея. — У вас ли е?

— Nein. Но знам къде е.

— Може ли да ми я покажете?

Мария Ламерс замълча, обмисляше отговора си.

— Дошли сте чак от Англия, за да я видите?

— Да, от Англия.

Тя кимна, после свали гумените ръкавици и кърпата от главата си. Боядисаните ѝ в яркочервено коси се спуснаха около лицето ѝ.

— Елате.

Взе си палтото от закачалката зад вратата, облече го и поведе Арчи към улицата. Завиха наляво и тръгнаха през малък парк — няколко деца правеха снежен човек, замервах се със снежни топки, смееха се и крещяха. Минаха под голяма арка и се спуснаха надолу по

хълма. Арчи стъпваше предпазливо, за да избегне заледените локви. По пътя се разминаха с неколцина познати на Мария. Тя им кимаше за поздрав, а те любопитно оглеждаха Арчи от главата до петите.

Най-после стигнаха до стръмно стълбище, което ги изведе до църква. Покритата ѝ със сняг камбанария се извисяваше над покривите наоколо.

Въпреки невзрачния външен вид на храма интериорът в стил барок от деветнадесети век беше реставриран и в резултат на това той беше изненадващо богато украсен и светъл. Всичко ценно беше позлатено, от рамките на картините и иконите, които благосклонно гледаха от четирите колони в средата, до богато украсения олтар в източната страна на църквата. Огромната декоративна преграда на черни и златисти листа зад него стигаше почти до високия таван.

— Comen^[2].

Мария го поведе през нефа, после по кървавочервените мраморни плочи на пода на източната част и накрая зави надясно в страничния параклис.

— Виждате ли?

Дневната светлина навън вече помръкваше и Арчи озадачено се взря в сумрака. Таванът беше украсен с изрисувани гипсови отливки, но в параклиса нямаше нищо, освен икона на Дева Мария и Младенеца, окачена високо на стената вляво, и примитивно изсечения мраморен купел за светена вода под нея.

И в следващия миг Арчи инстинктивно вдигна глава.

[1] Добър ден (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Елате (нем.). — Б.пр. ↑

27.

Хотел „Тримата крале“, Цюрих, Швейцария

7-и януари — 15:31

— Членовете на Ордена са били дванадесет, така ли? — попита Том.

— Да. Като Рицарите на Кръглата маса на крал Артур. Химлер ги избрал лично заради арийската външност и расово чистите им родословия. Но също и заради лоялността им към него. Те били неговата преторианска гвардия.

— А името? Какво е значението му?

— Изборът бил очевиден. Всички подразделения на СС, Алгемайне, Вафен и други, са носели на фуражките си символа на Totenkopf или Мъртвешката глава. Символът произлиза от имперската пруско-германска армия, когато е бил знак на германската военна мощ и храброст. Но нацистите не се притеснявали чия история и култура крадат, за да си изградят собствена идентичност.

— Какво имате предвид?

— Например свастиката. Това е индуистки религиозен символ от хиляди години и може да се види в архитектурата в целия свят — в развалините на древна Троя или като част от мотива на пода в катедралата в Амиен във Франция. Ръдиард Киплинг е украсил обложките на всичките си книги със свастики, за да му донесат късмет. Дори вашите британски скаути са я използвали в значките си за заслуги до 1922 година, докато политическата ситуация не се променила. Хитлер обаче видял нещо различно. Той изтъквал свастиката като неизбежна връзка с арийския културен произход на германския народ. Защо ли? Защото смятал, че първите арийци в Индия са белите колонизатори. И така, по време на нацизма свастиката се превръща в Hakenkreuz, пречупен кръст, символ на превъзходството на арийската раса, също както Мъртвешката глава се превръща от символ на смелост и доблест в символ на терор.

— Но нали казахте, че дванадесетте рицари са били с ранг генерал-лейтенант и нагоре. Въпреки това униформата е на ефрейтор.

Как е възможно?

— Не съм сигурен. — Лаше поклати глава. — Доколкото ми е известно, никой не е виждал униформите им. Може би в акт на ритуално смирение нацистките рицари са приели ранга на редник, за да подчертаят братството и единството си.

— Или, ако наистина са били рицари, са имали адютанти, които да им помагат да изпълняват задълженията си? — замислено каза Кърк.

— Да, това също е възможно.

— И със сигурност би обяснило защо един млад човек е носил тази униформа.

— Кой е този човек?

— Бил е. Почина преди две седмици на осемдесет и няколко години. Снимката му с униформата е направена през 1944-та. Тогава трябва да е бил на двадесетина години.

— Как се казва?

— Андреас Вайсман. — Том видя изненаданото изражение на Лаше. — Знам, че името е еврейско. Твърдял, че бил оцелял от концентрационен лагер и избягал в чужбина. Татуирал е фалшив лагерен номер на ръката си и дори е живял като евреин, макар и не религиозен, след като е стигнал до Обединеното кралство. Не знаем истинското му име.

— Чувал съм подобни истории — кимна Лаше. — През 1945 година Европа е горяла в пламъци. Мъглата на войната е обгръщала всичко. Било е лесно да минеш между капките. Хиляди по-висши офицери и високопоставени длъжностни, лица са избягали дори по доста по-прости начини.

— Да.

— Мнозина членове на СС са татуирали кръвната си група на лявото рамо на двадесет сантиметра от лакътя, за да могат полевите медици веднага да видят кръвната група на ранения. След войната следователите на Съюзниците са използвали татуираните кръвни групи, за да разпознаят заподозрени в извършването на военни престъпления. Мнозина членове на СС са изгаряли или одирали кожата на рамото си, за да не ги заловят.

— Или са татуирали друг номер отгоре, за да я скрият? — предположи Том, мислеше за затрудненията на съдебните експерти на

Търнбул да разчетат цифрите, възстановени от ръката на Вайсман.

— Възможно е.

— Орденът имал ли е отличителни символи или знаци, освен традиционните за СС?

— Само един. Черен диск, ограден с две концентрични окръжности с дванадесет лъча, излизащи от центъра във формата на есесовски мълнии, по един за всеки член на Ордена. Наричали го Schwarze Sonne — Черното слънце.

— Като това ли? — попита Кърк, даде му фуражката от манекена в дома на Вайсман и посочи кокардата.

Лаше я взе с треперещи пръсти и изражението му показва, че е виждал такова нещо.

— Да, точно каквото мислех. — Той развълнувано погледна Том, мъчеше се да произнася думите отчетливо, макар едва да си поемаше въздух. — Това е символът на Ордена, изопачен алемански слънчев диск от трети век. В древността с него са отмервали времето, а покъсно есесовското слънце е осветило света, за да провъзгласи расовото им превъзходство.

Настъпи мълчание. Кърк осмисляше новата информация.

— Какво се е случило с Ордена все пак?

Лаше сви рамене.

— Това е въпрос за шест милиона долара, както казват в телевизионните състезания. Отговорът е лесен. Никой не знае.

— Никой?

Лаше се усмихна. Имаше повече коронки, отколкото зъби.

— Макар че не е сигурно...

— Продължете, моля.

— Да речем, че имам собствена хипотеза по въпроса. Въпреки недостатъците си Химлер имал по-ясна представа от Хитлер накъде върви войната. Дори се опитал да договори сключване на мир със Съюзниците в последните дни на войната. Тъй като над Германия бил надвиснал призракт на поражението, Химлер не можел да се примири с мисълта, че враговете може да заловят или убият безценните му рицари.

— И какво е направил според вас?

Лаше млъкна, сякаш за да събере сили, после изхриптя:

— Знаете ли какво се е случило с крал Артур, докато лежал на смъртно легло?

— Крал Артур помолил един от рицарите си да хвърли Екскалибур в езерото.

— Да. Сър Бедивер, който отказал три пъти, както Петър се отрекъл три пъти от Иисус. И после, когато най-после се съгласил, се появил кораб с черни платна и откарал Артур в Авалон, където според преданието един ден той ще възкръсне и ще спаси народа си, когато отново го застраши смъртна опасност.

Том се намръщи.

— Не следвам мисълта ви.

— Много култури имат подобна легенда. В Дания вярват, че Холгер Датчанина спи под замъка Кронборг, откъдето ще излезе, ако отечеството му се нуждае от него. В Германия митът разказва, че император Фридрих II Барбароса спи под планината Кифхаузер, откъдето ще се завърне преди свършека на света. Аз съм на мнение, че Химлер е искал подходящ легендарен и епичен край за рицарите си. Ето защо през декември 1944 година той събрал Ордена за последен път. Нямам представа какви инструкции им е дал, но скоро след това те изчезнали и повече никой не ги видял.

— Мислите, че са избягали?

Лаше сви рамене.

— Вероятно. Може би са били убити от напредващата съветска армия. А може и да изживяват дните си в някоя бананова плантация някъде в Парагвай. Или докато ние с вас разговаряме, чакат под някоя планина или замък деня, в който ще бъдат призовани да възстановят величието на Третия райх.

28.

Хотел „Четири сезона Кемпински“, Мюнхен, Германия

7-и януари — 15:32

— Най-после стигнахме до влака — облекчено въздъхна Хехт.

— Искам да знам какво е имало във влака! — разнесе се все по-оживеният глас от телефона.

— Имаш право — каза Ренуик, — защото оттам историята наистина става интересна. И така.

Но преди да успее да продължи, вратата се отвори и в стаята нахлуха трима униформени мъже с бръснати глави. На гърдите им бяха праметнати автомати. Ренуик стрелна с поглед Хехт, който обаче не помръдна. Очевидно ги познаваше.

— Какво има, Конрад? — обърна се Хехт към първия мъж, плещест блондин с безизразно глупаво лице.

— *Fünf Manner* — задъхано отвърна Конрад. — *Mehr draussen. Stellen unten fragen.*^[1]

— Какво е станало? — попита Ренуик. Едва сдържаше раздражението си, че Хехт не е спазил обещанието си да дойде сам. От напрегнатостта в гласа на Конрад, ако това беше истинското му име, личеше, че моментът не е подходящ да повдига този въпрос.

— Имаме компания.

— Полицията?

Хехт погледна въпросително Конрад, който сви рамене.

— *Ja. Ut Bundesnachrichtendienst.*

— Тайните служби? — обади се Дмитрий. — Как са стигнали до нас толкова бързо, по дяволите?

— Портиерът — бавно каза Ренуик, като си припомни притесненото му държане и нервното барабанене с пръсти по бюрото. — Мислех, че е уморен, но той знаеше нещо. Очакваше ме.

— После ще се оправим с него — изръмжа Дмитрий. — Имаш ли таен изход, полковник?

— Разбира се.

— Gut.^[2] Използвай го. Друг път ще продължим разговора. — Той затвори и линията шумно забръмча. Хехт се наведе и натисна бутона да я изключи.

— Как ще се измъкнем? — с привидно безразличие попита Ренуик, мъчеше се да прикрие нарастващото си безпокойство. Обикновено не би се тревожил. Беше изпадал и в по-неприятни положения и се бе измъквал незабелязано. Разликата беше, че в онези случаи беше действал сам, можеше сам да взима решения, да реагира, както намери за добре. Този път — за пръв път, откакто се помнеше — разчиташе на други хора, на които нямаше доверие и които не познаваше добре. Това не му харесваше изобщо.

— С тези. — Конрад извади униформи като неговата и на другите двама мъже, хвърли ги на пода и направи знак на Ренуик да облече едната. — Schnell.^[3]

Ренуик взе униформата и я огледа недоверчиво. Беше ушита от дебел син плат и имаше сребърни копчета и червен ширит на яката.

— Какви са тези униформи?

— На пожарникари — отвърна Хехт, грабна едната и я облече.

— И къде е пожарът? — попита Ренуик, докато закопчаваше куртката и нахлузваше панталоните.

— Точно там, където стоиш. Карл, Флориан — действайте.

Двамата влязоха в спалнята и след секунда донесоха две големи туби и почнаха да изливат бензин по килима, канапето и завесите. От сладникавата миризма с привкус на метал на Ренуик му се пригади.

Хехт и Конрад избърсаха дръжките на вратите, масата, бутилката уиски и всичко останало, което може би бяха докоснали или използвали, дори строшиха чашата на Ренуик в стената. Действаха сръчно и професионално и за тридесет секунди бяха готови.

— Вземи. — Конрад му подаде бледожълта каска, очукана и покрита със сажди, за да изглежда така, сякаш собственикът ѝ е ветеран с дългогодишен опит в овладяването на огнени стихии. Ренуик си я сложи на главата. Вграденият противогаз и предпазните очила скриха лицето му почти напълно.

— Готови ли сте? — попита Хехт.

Всички кимнаха, сложиха си каските и излязоха в коридора. Хехт се приближи до пожарната аларма между двата асансьора и счупи стъклото с лакът.

В коридора се разнесе пронизителен вой. След секунди вратите започнаха да се отварят и от стаите занадничаха хора. Видяха Ренуик и другите, облечени в пожарникарски униформи, и всички се втурнаха към аварийните стълби и надолу към партера.

— Алармата автоматично затваря асансьорите, така че нашите приятели не могат да се качат с тях...

— А тълпата на аварийните стълби ще ги забави, ако се опитат да минат оттам — довърши Ренуик, възхитен от елементарната тактика. — Но как ще се измъкнем ние?

— В задната част на сградата има аварияен асансьор, който работи, стига да имаш ключ. — Хехт му показва малък ключ. — Истинските пожарникари ще дойдат след три минути. Веднага щом пристигнат, ние ще слезем в мазето и ще минем през подземния гараж. В суматохата никой няма да обърне внимание на петима души с пожарникарски униформи.

Хехт извади кибрит, разклати го, после се обърна към отворената врата на хотелския апартамент.

— Може ли? — попита Ренуик.

— Разбира се. — Хехт му даде кибрита и дори леко се поклони и се усмихна весело. — Като гледам, ще ти достави удоволствие.

Ренуик хвърли последен презрителен поглед на отвратителните мебели, бежовия килим, златистите възглавници и кафявите завеси, после драсна клечка и я вдигна пред себе си.

— Повече, отколкото мислиш.

[1] Петима мъже. Навън. Задават въпроси (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Бързо (нем.). — Б.пр. ↑

29.

Кицбюел, Австрия

7-и януари — 15:32

Арчи осъзна какво вижда едва след няколко секунди... и в следващия миг изпита желание да прегърне Мария Ламерс.

Тя му показваше витраж с цветни стъкла, вграден в долната част на централния прозорец. Отличаваше се не с грозотията си, а защото бе идентично копие на картината на замъка на снимката, която бяха взели от тайната стаичка на Вайсман.

— Откога е тук?

— Подарък е от чичо ми. В памет на съпругата му. Тя е починала, преди да се родя. Мисля, че през четиридесет и пета година. От рак. Той идваше тук да се моли за нея.

Настъпи кратко мълчание.

— Може ли да го снимам?

Мария Ламерс нервно погледна през рамо, видя, че в църквата няма никого, и кимна.

— Я, добре. Няма проблем.

Арчи извади от джоба си дигиталния фотоапарат, който му беше дал Том, и направи няколко снимки на прозорчето и паметната плочка под него. Светкавиците прорязваха сумрака в църквата с бяла светлина.

Прозорецът несъмнено беше относително нов. Стъклото беше гладко, оловните части бяха без гънки и релефни геометрични фигури, характерни за по-ранните модели. Въпреки това обаче беше направен в класически стил и изобразяваше замък на хълм и няколко кръжащи птици отгоре. На заден план имаше дървета, скупчени около бълбукащ поток.

Арчи, доволен, че е направил достатъчно снимки, се обърна към Мария.

— С какво се занимаваше чичо ви?

— Беше професор във Виенския университет — гордо каза тя. — Най-старият университет в немскоезичния свят.

— Какво преподаваше?

— Физика.

— А преди това? През войната?

Мария изпъшка отчаяно.

— Вие, англичаните, все говорите за войната. Вманиачени сте на тази тема, ја?

— Не, не става дума за това...

— Чичо Манфред не се е сражавал на бойното поле. Бил е твърде млад.

Тръгнаха към изхода, Арчи вдигна яката си — очакваше пронизващия полъх на студения въздух, щом излезе.

— Искам да ви питам само едно последно нещо. — Насмалко да забрави да го спомене. — Бихте ли погледнали тази снимка? Кажете ми, ако познавате някого.

И ѝ даде копие на фотографията на тримата мъже в есесовски униформи, която бяха намерили в дома на Вайсман. Мария я взе, погледна я, после се обърна към него. Очите ѝ бяха гневни, а гласът ѝ строг.

— Това английско чувство за хумор ли е?

— Не. Защо?

— Подигравате ли се с мен?

— Не, разбира се.

— Не ви вярвам. Тази снимка е лъжа — изкрещя тя и гласът ѝ отекна сред каменните стени. — Защо сте дошли? Да се гаврите с мен?

— Чичо ви е на снимката, нали? — попита Арчи: бе стигнал до този извод от реакцията ѝ.

— Знаете го. Защо иначе сте тук?

— Вчера намерихме в Лондон снимката заедно с плика, който ви показах — поясни той. — Нямах представа, че чичо ви е на нея. Разбрах го едва сега. Кълна се. Само ми кажете кой от тримата е той.

Мария отново погледна снимката; стискаше я толкова силно, че пръстите ѝ трепереха.

— Този вляво. Той е чичо Манфред.

— Съжалявам — въздъхна Арчи.

— Съжалявате? Защо? — Тонът ѝ изведнъж се промени и от гневен стана безразличен. — Това очевидно е грешка. Той е бил твърде млад, за да се сражава. Каза ми го.

— Може би имате право. Но виждате ли човека в средата? Дъщеря му мислеше, че и той не се е сражавал, но грешеше. Той я беше излъгал. Нея и всички останали.

— Имал е дъщеря? — Гласът ѝ вече не звучеше толкова самоуверено.

— По-голяма от вас, но не много. Всъщност тя откри снимката.

— И тя мисли, че... снимката е истинска? — Мария сякаш се смали направо пред очите му. Гласът ѝ премина в шепот, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да — внимателно отвърна Арчи, мъчеше се да прогони образа на трупа на Елена Вайсман от ума си. — Тя откри тайна стая, където той е криел всичките си спомени от войната. Униформи, знамена, пистолети, медали.

— Медали? — Тя вдигна ръка и избърса една сълза. — От войната?

— Да. — Арчи се намръщи. — Защо питате?

— Сомеп. Трябва да ви покажа нещо. Сомеп.

Отвори вратата и забърза през двора на църквата. Точно преди да стигне да най-горното стъпало, се поколеба за миг, обърна се наляво, после ядосано тръсна глава и измърмори нещо.

Арчи също се обърна натам и видя черна мраморна надгробна плоча, по-нова от съседните. Въпреки че не можеше да прочете какво е написано на нея, името, гравирано с големи златни букви, беше достатъчно ясно.

Д-р Манфред Ламерс.

Арчи мълчаливо последва Мария до дома ѝ. Стъписването ѝ се беше сменило с мрачна решителност. Щом влязоха, тя посочи всекидневната вляво и отиде някъде.

Арчи влезе, свали си палтото и ръкавиците и седна на кремавото канапе. Мебелите — в различен стил — изглеждаха нови и евтини. В средата на тавана висеше безвкусен полилей от месинг и изкуствен кристал и осветяваше в жълто обикновените метални рамки с репродукции на Пикасо по белите стени.

Мария се върна. Носеше малка дървена кутия от лакиран орех — блестеше като табло на стара спортна кола. Очите на Арчи грейнаха при вида на старинния и наистина добре изработен предмет. Кутията

беше дълга около педя и наполовина широка. Отпред беше пъхнат малък месингов ключ. Капакът беше плосък.

Най-поразителното обаче беше символът, инкрустиран на капака. Арчи го беше виждал. Две концентрични окръжности с черен диск в средата и дванадесет рунически мълнии, излизащи от центъра. Същият символ като на кокардата на униформата на Вайсман.

— Чичо ми загина при пожар. — Мария сложи кутията на бялата пластмасова масичка за кафе пред Арчи. — Обзаведох къщата отново. Това е единственото оцеляло нещо. Намерих я в колата му. Мислех, че я е купил от някой панаир и не е негова, но сега... — Гласът ѝ заглъхна. Тя седна срещу Арчи и се втренчи в кутията. На лицето ѝ беше изписана смесица от страх и подозрителност. — Моля ви, вземете я. Не я искам.

Арчи превъртя ключа и предпазливо вдигна капака на кутията. Вътре, върху червена кадифена подплата, лежеше медал с лента на черни, червени и бели ивици, сгъната под него. Очертанията му бяха непогрешими.

Нацистки железен кръст.

30.

*Щабът на ФБР, клон Солт Лейт Сити, щата Юта
7-и януари — 07:27*

Специален агент Пол Виджиано беше сложил на бюрото си списание за авточасти и бе разглобил револвера си върху него. Имаше и тенекиена кутия със смазка, три малки парчета бял плат, откъснати от стара тениска, и различни месингови пръчици, някои с абразивни глави, други с меки тампони.

За него почистването на личното оръжие беше ритуал. Рутинната практика се състоеше от поредица отработени последователни действия, не изискваше мислене и помагаше на съзнанието му да се отпусне, когато беше особено напрегнат или ядосан, какъвто беше случаят сега.

На вратата се почука и влезе Бейли. Лицето му беше подпухнало от умора, очите му бяха зачервени. Виджиано вдигна глава, докато пъхаше мазно парче плат в цевта с една от пръчиците.

— Къде беше, по дяволите?

— Взех портрета на заподозрения въз основа на описанието на Хенеси.

— Ясен ли е?

— По-добре от нищо. Ръст метър седемдесет, може би малко повече. Късо подстригана руса коса. Около деветдесет и пет килограма.

— Хенеси промени ли разказа си?

— Не. Адвокатът му заяви, че няма да му позволи да пророни и дума, докато не види писмено нареждане от прокурора.

— Какво нареждане? — Доволен, че цевта е чиста, Виджиано се залови с петте гнезда на револвера: прокарваше напоен със смазка парцал във всяко. — Той не ни е казал нищо. Никакво име, нито отличителни белези. Само някаква тъпа история и прякор, който вероятно е измислен.

— Блонди?

— Да.

— Знаете ли, че така се е казвало кучето на Хитлер?

— Какво? — Виджиано вдигна глава. На лицето му се изписа изненада и нетърпение.

— Името на любимото куче на Хитлер е било Блонди.

— А кучето на Дороти се казва Тото. Е, и?

— Нищо. Интересно е, че е избрал това име.

— Господи, Бейли, какво си намислил? Да арестуваш куче?

— Не — търпеливо отвърна Бейли. — Но дотук знаем, че някой използва името на кучето на Хитлер, знаем за кражбата на нацистката машина „Енигма“ и за участие на крайнодясна групировка. Не мислите ли, че може би има връзка?

— Мисля, че трябва да се съсредоточиш върху големия пейзаж — отговори Виджиано и поклати глава. — Трябва да идентифицираме този клоун, а не да откриваме ловния сезон на неонацистки вещици. А единственият жив човек, който знае нещо за нашия загадъчен заподозрян, седи в стаята за разпити и се прави на луд.

— Точно затова проверявам статистиката. — Бейли плъзна една папка по бюрото.

— Така ли? — незаинтересовано попита Виджиано и продължи да почиства револвера си, без да докосва папката.

— Търсих големи търгове на вещи от Втората световна война, за да видя кои са големите играчи.

— Не мисля, че нашият заподозрян купува неща по интернет — подигравателно отбеляза Виджиано, макар че Бейли, изглежда, не забеляза това.

— Необичайно е някой да открадне машина „Енигма“. Предполагам, че човекът, за когото работи Блонди, е колекционер или търговец. Ето защо направих списък на купувачите от всички големи търгове на военни вещи през последните пет години и съпоставих резултатите.

— И какво? — В гласа на Виджиано прозвуча нещо като надежда.

— Както би могло да се очаква, двадесетина търговци са редовните осемдесет процента от всички купувачи.

— Може да ни отнеме години, докато свържем някой от тях с нашия човек.

— Стесних кръга до европейските търговци, тъй като Хенеси каза, че Блонди е оттам. Така останаха седем.

— Пак са много.

— Поисках видеозаписите на охраната на входовете и изходите за полетите до градовете, където са се намирали въпросните седмина през четиридесет и осем часовия период, през който се предполага, че Блонди е направил размяната, и после сравних пътниците с описанието, дадено от Хенеси.

— Нищо чудно, че изглеждаш ужасно. — Виджиано не се опита да прикрие неволното възхищение в гласа си. — Откри ли нещо?

— Един човек. Качил се е на американски полет за Цюрих. Отговаря на описанието. Арно Фолкер. — Бейли отвори папката и посочи размазан кадър, взет от видеозаписа на охраната, после сложи до него портрета, изготвен от художника на ФБР по описанието на Хенеси. Определено имаше прилика, макар че беше трудно човек да е сигурен сто процента.

— Може да е той. — Виджиано кимна. — Да я покажем на Хенеси и да чуем какво ще каже.

— И ако е той?

— Тогава с тебе хващаме първия самолет за Цюрих.

— Няма да го намерим там.

— Вероятно. Но може да открием търговеца. Ако работи за него, Блонди може да се появи там, като се има предвид, че все още не знае, че го издирваме.

— Възможно е — съгласи се Бейли.

— Това е най-доброто, което можем да направим. Как каза, че се казвал търговецът?

Бейли погледна записките си.

— Лаше. Волфганг Лаше.

31.

Централна гара — Цюрих, Швейцария

7-и януари — 19:12

Беше петък вечерта и гарата беше оживена. Голяма група ученици със сноубордове чакаха номерът на влака им да се появи на някое от светлинните табла над главите им. Едно момче носеше стереокасетофон и всички се бяха струпали около него като около лагерен огън. Ритмичното думкане на баса се съпровождаше от металически вой; във въздуха се разнасяше мирис на канабис.

Кафенето, което беше избрал Том, предлагаше добра гледка към пероните и слизащите пътници. Той седна на един стол, стратегически разположен под отоплителна лампа, и поръча силно кафе без захар и сметана на отегчения сервитьор. Мястото не беше лошо за убиване на времето. Но почти веднага щом кафето му пристигна, телефонът му иззвъня. Обаждаше се Търнбул.

— Някакви новини? — Инспекторът явно не беше в настроение за празни приказки и Кърк всъщност бе доволен от това. Възнамеряваше да сложи край на деловите им взаимоотношения, след като получише каквото искаше — разчистване на сметките с Ренуик и обяснение защо търси картините на Белак.

— Да. Но нещо не се връзва.

Том набързо му предаде разказа на Лаше за Ордена на мъртвешката глава и изчезването му в последните дни на войната.

— Как ни помага това? — Незабавната реакция на Търнбул повтори извода, до който беше стигнал и Кърк. — Какво общо има със случая тайна организация от четиридесетте години на миналия век?

— Не знам. Имам чувството, че сега знаем по-малко, отколкото в началото. И все още не разбирам връзката с Ренуик или с Кристално острие.

— Лаше не каза ли нещо друго?

— Не. Само че странната кокарда на фуражката на Вайсман е символът на Ордена. Според него е възможно членовете на Ордена да са татуирали на ръцете си символа или кръвната си група. Това би

обяснило защо съдебният ти патолог се затрудни да възстанови номера.

— Да, има логика.

— А ти? Проучи ли Вайсман?

— Както се досещаш, архивите от онова време са оскъдни. Името му се среща за пръв път в доклада на следовател на военни престъпления, изпратен в северната част на Германия. Вайсман очевидно е бил намерен полумъртъв от глад близо до границата с Полша от патрул, издирващ нацистки партийни функционери. Твърдял, че е освободен от Аушвиц и е избягал от руснаците, за да търси семейството си. Нашите момчета поискали да проверят дали отговаря на описанието на някой от издирваните. Не намерили съвпадение и татуировката от лагера ги убедила да вземат решение в негова полза. Предложили му да избере убежище в САЩ, Израел или Англия. Той избрал Англия. Бил учил химия преди войната и си намерил работа в една фармацевтична компания. След това нищо. Няма дори глоба за неправилно паркиране. Плащал си е данъците най-редовно. Живял е тихо и спокойно. Образцов гражданин.

— Пътувал ли е в чужбина?

— Подновил е паспорта си преди три години. Според дъщеря му е ходил в Женева, за да присъства на конференция по геология. Очевидно си е падал по камъните. Ако не се брой това, не е напускал страната.

— Явно е имал или е знаел нещо, което и Ренуик, и хората от Кристално острие искат.

— Така изглежда. Конъли откри ли нещо в Австрия?

Том отпи от кафето си и отвърна:

— Ще ти кажа след два часа. Ще се срещнем на вечеря веднага щом пристигне.

32.

Ресторант „Цюнфтхаус“ — Цюрих

7-и януари — 21:02

Том и Арчи се бяха уговорили да се срещнат в ресторант в Алтщад или Стария град, близо до гарата, в квартала Нидердорф. Сградата, първоначално място за срещи на дърводелската гилдия, беше построена през 1336 година и отвън приличаше на малък замък с кула и пилон със знаме. Беше разположена на брега на реката.

До разкошната трапезария се стигаше по стълбище. Стените бяха облицовани с дъбова ламперия. Между прозорците с цветни стъкла се виждаха дебели каменни орнаменти и различни фамилни гербове. Заведението беше любимо на местните bankerски величия и туристите, но по това време все още беше тихо.

— Шотландско уиски — провикна се Арчи, докато се приближаваше към масата, на която го чакаше Том. — Без лед.

Сервитьорът го погледна озадачено.

— Ein Whiskey — преведе Кърк. — Ohne Eis. Danke.^[1] Арчи пусна чантата си на пода, седна и въздъхна, когато сервитьорът се отдалечи.

— Как пътува?

— Полетът закъсня и стюардесата имаше мустаци. С изключение на това беше идеално.

Том се засмя.

— Какво каза Ламерс?

— Не много. Двата метра пръст и надгробната плоча заглушиха гласа му.

— Мъртъв ли е?

— Починал е преди две години при пожар в дома му. Почти три всъщност.

— По дяволите! — Кърк унило поклати глава. — Значи се връщаме там, откъдето започнахме.

— Не съвсем — усмихна се Арчи. — Оказа се, че сега в къщата живее племенницата му. Показах ѝ снимките на картините, а тя ми

показа това. — Той извади дигиталния фотоапарат от джоба си, включи го и го даде на Том да разгледа фотосите.

— Същият замък като на едната картина.

— Искаш да кажеш, че е точно копие на картината. Ламерс е подарил витража, след като съпругата му починала — през петдесетте години.

— Това означава, че е знаел за автентичната картина или че е имал достъп до нея.

— Точно така. Въпросът е къде е картината сега? Ако, разбира се, е оцеляла. Имаш ли нещо против? — Арчи измъкна кутия „Марлборо“. Том завъртя глава и Арчи запали.

— Истинският въпрос е какво толкова важно има на картината, че да поръча да направят витража?

Арчи сви рамене.

— Предполагам, че не е само защото го е харесвал.

— А племенницата? Тя знае ли нещо?

— Не, нищичко. Направо щеше да падне, като ѝ показах снимката.

— Защо?

— Защото до Вайсман е сниман и Ламерс.

— Хм.

Арчи кимна и продължи:

— Не го прие много добре. Но ми даде това. Каза, че не го иска в дома си.

Бръкна в чантата, извади лакираната кутия и му я даде.

— Отново символът. Черното слънце — отбеляза Том.

— Знаех, че ще ти хареса — усмихна се Арчи. — Защо не я отвориш?

Кърк превъртя ключето и вдигна капака.

— Железен кръст — рече Арчи и дръпна силно от цигарата.

— Не точно — бавно каза Том и извади кръста от кутията. Страховитата черна фигура сякаш зловещо пулсираше на светлината на свещта. Той докосна релефната свастика в средата и годината 1939 под нея. — Това е Рицарски кръст. Попадал съм на такива медали. Този обаче се различава от другите. Закопчалката на лентата е много по-богато украсена, ръбът е набразден, а не гладък, и периферията е сребърна, а не имитация.

— Значи е високо отличие?

— Едно от най-високите в Третия райх. Мисля, че са раздадени само около седем хиляди в сравнение с милионите Железни кръстове. Колекционерите много ги ценят.

— Ако е принадлежал на Ламерс, това означава, че той или е бил колекционер, или...

— Или е направил нещо, заслужаващо специално признание. — Кърк обърна кръста и се намръщи. — Странно.

— Кое?

— На тези кръстове обикновено е щампована годината — 1813. Понеже за пръв път са били сечени през Наполеоновите войни.

— А какво има на този? Не погледнах.

— Ти ми кажи. — Том му показва обратната страна. Там бяха гравирани хаотични линии, дъги и окръжности, приличаха на безсмислени драсканици на дете. — Каквото и да е това, не съм виждал подобно нещо.

— Същия медал носеше и манекенът в дома на Вайсман — отбеляза Арчи. — Трябваше да го разкопча от врата му, за да съблека куртката. Може би трябва да видим и него.

— Определено — съгласи се Кърк. — Има ли нещо друго тук? — И вдигна кутията, и я разклати.

— Не знам — подсмихна се Арчи. — Виж сам.

Том отново отвори кутията и внимателно я огледа отвътре, но не откри нищо. Пъхна показалеца да измери дълбочината. Нещо не пасваше.

— Хм — измърмори той и притисна пръста си до едната страна. Кутията беше два сантиметра и половина по-плитка, отколкото би трябвало. — Има двойно дъно.

Арчи кимна.

— Знам. Но един Бог знае как се отваря. Не я напъвах много, за да не я счупя.

— Виждал съм подобни неща. Руски кутии с двойно дъно. Обикновено трябва да приплъзнеш някоя от дървените части, за да я отвориш.

Лакираната повърхност беше гладка, без издайнически вдлъбнатини или ръбчета, така че не беше ясно коя част може да се

отмести. Кърк изпробва всички страни, натискаше с палец дървото над долния ръб и го дърпаше, но безуспешно.

Повтори процедурата, като този натискаше надолу. Най-после нещо помръдна и долната част на едната страна изскочи от малък процеп, невидим дотогава. Напредъкът обаче свърши дотук.

— Опитай другата страна — предложи Арчи.

— Защо?

— Може би това е някакъв заключващ механизъм и е освободил нещо от другата страна.

Кърк кимна и се опита да отмести срещуположната част на кутията встрани, после надолу и накрая нагоре. При последния му опит кутията изщрака и се видя малко чекмедже с дръжка от слонова кост. Той ахна и го издърпа.

— Какво има вътре? — попита Арчи.

Том вдигна глава. Очите му блестяха.

— Ключ.

Чекмеджето беше подплатено с червено кадифе като главното отделение. На светлината на свещта ключът блестеше като из лъскано сребро. Арчи посегна и го взе. Беше доста тежичък.

— Странен ключ, нали?

Беше дълъг пет сантиметра и с необикновена форма — беше триъгълен, а не плосък. Освен това нямаше зъбци. На лъскавата му повърхност бяха гравирани малки шестоъгълни знаци.

— Прилича на електронен. Като в частната банка в Монте Карло.

— Какво мислиш?

Стоманеният край на ключа беше обвит в дебела гума, която в сравнение с него изглеждаше грубовата и грозна. От едната страна имаше малко копче, но когато Арчи го натисна, не се случи нищо. От другата страна бяха щамповани преплетени калиграфски изписани букви. На Том му се стори, че различава „Ф“ и „К“, но не беше сигурен. Сви рамене.

— Инициали на собственик? Емблема на производител? Може да е всичко.

— И сега какво? — попита Арчи, сложи ключа в тайното чекмедже и го затвори.

— Трябва да разберем какво отваря този ключ.

— И как по-точно смяташ да го направим?

— В Цюрих сме. Как мислиш, че ще разбере? — усмихна се Кърк.

— Не говориш сериозно.

— Защо не?

— Радж? — подозрително попита Арчи.

— Кой друг?

— Можем ли да му имаме доверие?

— Е, има само един начин да разберем — заяви Том.

[1] Уиски. Без лед. Благодаря (нем.). — Б.пр. ↑

33.

Випкинген, Цюрих
7-и януари — 22:40

Река Лимат течеше на северозапад към индустриалната зона на Цюрих, далеч от центъра на града. Районът представляваше конгломерат от складове и високи бетонни производствени сгради. Пепелявосивите стени бяха облепени с черни плочки. Комините и отдушниците на отоплителните системи бълваха задушлив пушек.

Том и Арчи минаха по моста Випкингер и тръгнаха по Брайтенщайн Щрасе и после надолу по Ампер Щрасе, откъдето слязоха по стръмните стълби до слабо осветена пътека, минаваща успоредно на реката.

— Сигурен ли си, че е тук? В тая дупка? — попита Арчи. Тонът му предполагаше, че това е малко вероятно.

На тридесетина метра над главите им застрашително се извисяваше крайречният булевард. Тухлите близо до земята бяха изрисувани с графити и облепени с листовки. Мръсни прозорци тъмнееха на стената на фабриката на отсрещния бряг като амбразури в стена на крепост.

— Поне беше, когато идвах последния път — отвърна Том.

— Идвал си тук? Кога?

— Преди три-четири години. Когато направихме онзи удар във Венеция. Помниш ли?

— А, да — ухили се Арчи. — Две картини на Рембранд за десет минути. Де да бяха всичките удари такива.

— Не забравяй, че ако не беше Радж, щеше да се наложи да разбия сейфа.

— Добре де, добре — отстъпи Арчи. — Признавам, че е способен ключар.

— Най-добрият в занаята. Много добре го знаеш.

— Но можем ли да му се доверим?

Кърк въздъхна. Годината извън играта очевидно не беше направила много, за да разсее вродената предпазливост на Арчи към

почти всяко друго същество, особено когато ставаше дума за пари. Дхута им дължеше две хиляди долара за информацията, която му бяха съобщили преди няколко години, и оттогава демонстрираше забележителни умения да се изплъзва. Тъкмо оттам произтичаха опасенията на Арчи. За него дълговете категорично те поставяха в четвъртия кръг на ада. Нещата не се вършеха така.

Том спря пред една стоманена врата, вградена в стената на крайречния булевард. Сивата боя едва се виждаше под дебелия колаж от обяви, рекламиращи дискотеки и различни други местни забавления. Над вратата обаче ясно се открояваше яркожълт знак с мълния в черен триъгълник.

— Шегуваш се — изсмя се Арчи. — Тук?

— Знаеш какъв е Радж по отношение на личната сигурност. Това държи повечето хора настрана.

Прокара ръка по тухлите на височината на кръста си вдясно от вратата и намери онова, което търсеше — тухла, леко издадена пред останалите. Натисна я и тя леко хлътна, а после отново отскочи в първоначалното си положение. Някъде зад вратата се разнесе звън.

— Искам да се държиш възпитано, Арчи. Не се заяждай с него. Радж е достатъчно нервен и без да го дразниш.

Арчи само сви рамене. Изведнъж изсъска домофон, макар че не се виждаше говорител.

— Да? — чу се писклив, почти женски глас.

— Радж? Ние сме: Том Кърк и Арчи Конъли.

Последва дълго мълчание.

— Какво искате?

— Да поговорим.

— Вижте какво, нямам пари, ако става дума за това. Мога да ги намеря. Утре. Да, утре ще ги намеря. Днес не става. Зает съм. Много съм зает. Утре?

Дхута говореше бързо и със силен индийски акцент.

— Не сме дошли за парите — каза Том, с което си спечели гневния поглед на Арчи. — Нуждаем се от помощта ти. Опрощаваме ти дълга.

Отново настъпи дълго мълчание, после вратата забръмча и се отвори.

— Не забравяй, че половината пари са мои — напомни Арчи на Том, докато влизаха. — Следващия път питай, преди да ги подаряваш.

— Харчиш много повече всеки път, когато хванеш картите — тихо отговори Том. — Даже няма да усетиш липсата им.

Пристъпиха в стоманена клетка. Силни прожектори, насочени към тях от отсрещната страна на помещението, ги заслепиха. Отстрани се очертаваха тъмни силуети — не помръдваха.

— Радж? — извика Том и засенчи очите си с ръка.

Пред прожекторите се появи друг силует и се чу глас:

— Опрощавате ли ми дълга?

— Да, нали ти казах — отвърна Кърк, кимна и сръга Арчи в ребрата да направи същото. — Не сме дошли да ти създаваме неприятности, Радж. Искаме съвет.

Светлините угаснаха и към клетката се приближи слаб мъж с огромна връзка ключове. Радж Дхута беше нисък, само метър и шестдесет, и жилав. Имаше къдрава черна коса, сресана на път наляво с хирургическа точност, и продълговато лукаво лице. Очите му се стрелкаха ту към Том, ту към Арчи, като на птица, подскачаща на клон. Грижливо подстриганите му дълги мустаци потрепваха като конска опашка.

Внимателно избра един ключ и го пхна в една ключалка, после сложи втори във втора и трети в трета — и спря, преди да ги превърти.

— Е, имаме ли джентълменско споразумение? — попита недоверчиво, сякаш говореше по телефона с прокурор.

— Да, имаме — отвърна Том.

— Отлично. — Дхута се усмихна широко. — Отлично.

Вратата на клетката най-последно се отвори и Том и Арчи влязоха при Радж. Той веднага тресна вратата зад тях.

— Да си стиснем ръцете. — Сграбчи ръката на Кърк и я стисна с изненадваща сила.

— Не познаваш Арчи, нали? — попита Том и измъкна ръката си от менгемето на хватката му.

— Не. — Дхута се усмихна на Арчи. — Приятно ми е най-последно да се запознаем, Конъли.

Ръкуваха се като стари приятели, подновяващи почти забравено познанство.

— Къде можем да поговорим? — попита Том: не искаше да губи време.

— Извинявам се. — Радж се поклони. — Наистина съм лош домакин. Заповядайте, заповядайте.

И почти се втурна към отсрещната страна на помещението. Кърк видя, че тъмните силуети около тях са големи ръждясали машини, вероятно отдавна изхвърлени за отпадъци. Подът и стените бяха от влажен позеленял бетон.

— Какво е това място? — попита Арчи, като внимаваше къде стъпва. — Или по-скоро какво е било?

— Стара електрическа подстанция. — Дхута ги поведе нагоре по стълбите към втора стоманена врата — отключи я с други ключове.

— Тук ли живееш? — отново попита Арчи.

— Не, не, не. Това е работилницата ми. Жилището ми е на улицата горе. Дотам се отива от мазето, така че не се налага да излизам. Заповядайте, заповядайте — отново ги подкани Радж.

По време на предишното си посещение Том не беше допуснат до тази част на сградата — тогава Дхута настоя Кърк да чака в мрачното малко преддверие, през което току-що бяха минали. Сега Том видя, че вратата води към огромна зала. Сводестият таван се извисяваше на шест-седем метра над главите им. На еднакви разстояния бяха монтирани лампи. Стоманените им предпазни решетки бяха големи колкото чадъри. Бетонният под беше застлан с десетки застъпващи се килимчета.

— Чай? — попита Радж. — Имам най-различни видове от чичо ми в Калкута. „Ърл Грей“, „Дарджилинг“, „Асам“, „Нилджири“. Какъв желаете? Водата в чайника току-що завря.

— „Ърл Грей“ — отвърна Арчи, докато оглеждаше стаята.

— Кафе. Без захар и сметана — каза Том, с което си спечели очевидното неодобрение на Дхута.

— Щом настояваш. Моля, чувствайте се като у дома си.

Посочи им две протрити канапета до стара масичка за чай в лявата част на стаята и изтърча към мивката да вземе чаши. Том и Арчи оставиха пътните си чанти до вратата и седнаха.

— Трябва да призная, че съм изненадан да те видя, Том. Чух, че вече не се нуждаеш от услугите ми.

— Вярно е. С Арчи се оттеглихме.

— Свършват джентълмените в занаята — оплака се Дхута. — Младите хора, които навлязоха в бизнеса, нямат уважение.

— Нещата се промениха, Радж.

— В индуизма казваме, че човек се е преместил във *ванапраста*, тоест че се е оттеглил, когато предаде отговорността на по-младите поколения и започне да прави безкористни обществени услуги — сериозно каза Радж.

— А след това? — шеговито попита Том.

— След това пълно отказване от света и единение с Бога.

Кърк се засмя.

— Мисля, че до няколко години ще стигна и до това.

Дхута им поднесе чая и кафето и се настани срещу тях.

— Ти няма ли да пиеш нещо? — попита Арчи.

— Само това — отвърна Радж и извади шише сироп за кашлица. Том и Арчи загледаха изумено как отвърта бялата капачка и отпива голяма глътка — почти една четвърт от шишето.

— Това сто на сто е вредно — намръщи се Арчи.

— Профилактиката е по-добра от лечението. — Очите на Дхута бяха широко отворени и съвсем сериозни. Той кимна към лавицата над мивката — беше отрупана с шишета и шишенца, пълни с какви ли не хапчета, витамини, неznайни хранителни добавки и цял спектър от сиропи и други шарени течности. — Искате ли да опитате? — предложи им нетърпеливо. — Може би срещу сенна хрема или малария?

— Дошли сме за информация — заяви Том.

— Информация? — Дхута с нежелание отмести очи от лавицата и го погледна. — Каква информация?

— Искам да ти покажа нещо, но трябва да си остане между нас.

— Разбира се. Знам правилата.

Кърк сложи малката кутия от орехово дърво върху изподрасканата масичка.

34.

7-и януари — 23:31

Радж придърпа кутията към себе си и изхъмка, преди да я отвори. Пръстите му докоснаха инкрустираната на капака свастика.

— Това ли?

— Не. Вътре.

Дхута отвори кутията и се намръщи, като видя, че е празна. Взе я, разклати я и отново я разгледа. Том го наблюдаваше развеселено и се питаше колко време ще му трябва, докато разбере, че кутията има двойно дъно и как да го отвори. Но с четири бързи движения Радж отмести встрани различните заключващи се части и откри тайното чекмедже.

— Все още те бива — усмихна се Том.

Дхута обаче сякаш не го чу. Издърпа чекмедженцето, извади ключа, огледа го отвсякъде и после вдигна глава. Мустаците му потрепваха от любопитство.

— Виж ти! — възкликна Радж. — Интересно. Много интересно. Може ли да попитам къде я намери, Том?

Кърк повдигна вежди и стисна устни, за да покаже, че на този етап не желае да разкрива повече, отколкото е абсолютно необходимо.

— Явно не всичко се е променило — намусено подхвърли Дхута.

— За какво мислиш, че е ключът?

— Сейф. Депозитна кутия. Нещо такова. Строго охранявано.

— А инициалите? Говорят ли ти нещо?

Радж присви очи и се вторачи в красиво изписаните букви на гумената дръжка на ключа.

— Приличат на „Ф“ и „К“. Но това е невъзможно.

— Кое?

— Емблемата на „Фьолц и Компания“. Частната банка. Те обаче вече не предлагат депозитни кутии.

— Не съм чувал за тях — каза Том.

— Няма и да ги чуеш, освен ако нямаш сметка там. — Дхута започна да върти ключа между пръстите си. — Централата им е тук, в

Цюрих. Много престижна банка. И много потайна. Не рекламират, дори нямат табела на входа. Ако решат, че си подходящ, те ще те намерят.

— Ключът трябва да има нещо общо с тях, след като емблемата им е на него — настоя Кърк.

— Елате. — Радж скочи, подхвърли ключа във въздуха и сръчно го улови. — Искам да опитам нещо.

Залата беше разделена на три главни части. Най-малката беше онази, където току-що бяха седели, нещо като импровизирана всекидневна вляво, отделена от останалата част на помещението със стоманена преграда, издигаща се на три-четири метра от пода като метална барикада. В преградата имаше врата и тримата влязоха в работилницата.

На ниските работни маси бяха занитени металообработващи машини — шлайфмашини, бормашини, триони и други инструменти. Подът беше осеян със стружки. Рафтовете бяха отрупани с кошове, пълни със съоръжения за рязане, оформяне и запояване. Най-поразителна беше срещнатата страна на работилницата, където бяха заковани големи черни дъски, на които бяха окачени хиляди ключове — за къщи, коли, сейфове и магазини — във всевъзможни размери, форми и цветове. Блестяха на светлината на лампата на тавана като брънки на огромна метална броня.

Без да спира, Радж ги поведе през друга врата и Арчи направо се облещи. За разлика от мръсната, воняща на смазочни масла работилница, тук всичко беше от чиста лъскава неръждаема стомана и силиций.

На стената бяха наредени шест-седем дигитални панела, всеки свързан с различен софтуер. Екраните блестяха като малки езера светлина. Двата големи рафта с компютри в левия ъгъл скърцаха и бръмчаха под тежестта на рутери, сървъри и телекомуникационна апаратура. Скенери, принтери и всевъзможна електронна техника се бореха за пространство на стената вдясно. Мониторите и лампите на захранването проблясваха като рекламни табла на Таймс Скуеър. На стената вляво имаше три плазмени телевизора, всеки включен на различен новинарски канал. По единия предаваха крикет. Радж видя изненаданата физиономия на Арчи и обясни:

— Неудържимият ход на прогреса. — И развълнувано размаха ръка. — Хората все повече се доверяват на единиците и нулите, вместо на пружините и зъбчатите колела. Но ключалката си е ключалка и аз трябва да вървя в крак с времето, за да разбера дали ключът е направен от метал, или съдържа бинарен код.

Седна на един стол, запали лампите на бюрото и внимателно разгледа ключа.

— Точно както си мислех — възкликна радостно. — Триизмерна лазерно обработена променлива матрица.

— И какво означава това? — попита Арчи.

Радж се обърна към него и се усмихна.

— Ключът няма зъбци, както виждаш. Когато го пъкнеш в ключалката, четири електронни очи изследват тези прогорени с лазер знаци, за да проверят размерите и разположението им. Почти невъзможно е да се направи копие.

Кимна и погледна Арчи.

— И ако не греша... — Насочи ключа към една завинтена на стената черна кутия и натисна малкото копче на гумената дръжка. Почти веднага на екрана до него проблесна дълга поредица цифри.

— Какво е това? — попита Кърк.

— След като ключът се пъкне в ключалката и лазерните очи го разчетат успешно, натискаш това копче, за да активираш инфрачервен обмен на информация със заключващия механизъм. Въз основа на кода. — Дхута се обърна към екрана. — Прилича на алгоритъм, вероятно 128-битов код. Много труден за разбиване. Сложна математическа формула го променя на определени интервали — веднъж дневно или седмично в зависимост от това как е програмирана. Ако кодът не съвпадне, ключалката не се отваря.

— Виждал ли си такова нещо?

— Само веднъж. На система, разработена за севернокорейските военни за достъп до ракетните им силози. Но те настояваха за още една степен на сигурност.

— Каква?

— Ключът може да бъде изгубен или дори откраднат. — Радж се ухили и многозначително намигна на Том. — Ето защо решиха, че е необходим биометричен анализ, допълнителна предпазна мярка, за да

са сигурни, че ключът наистина принадлежи на човека, който го пъха в ключалката.

— Анализ на какво?

— В корейския случай на отпечатък от длан.

— Тогава не можем да влезем без...

— Радж — прекъсна го Арчи. — От колко цифри се състоят банковите сметки в Швейцария?

— Между осем и шестнадесет. Зависи колко сметки имат и от настройката на мерките за сигурност.

— Номерът на сметката може ли да е съставен например от десет цифри?

— Разбира се.

— За какво намекваш? — попита Том.

— Мисля, че знае защо Касий е искал ръката на Вайсман. Татуировката е била номер на банкова сметка, а не от концентрационен лагер.

— Но защо Вайсман е имал номера на банковата сметка, но не и ключа? — попита Кърк.

— Ние намерихме този, но това не означава, че той не е имал друг.

— И не знаем със сигурност дали Ламерс е имал номера на сметката, нали? — бавно каза Том, следеше логиката на Арчи. — Вероятно и двамата са имали достъп.

— Да, връзва се — съгласи се Арчи. — Особено ако онова, което са криели, е ценно. Единственият проблем е, че и двамата са мъртви. Дори ако сме прави за ключа и номера на банковата сметка, няма начин да се доберем до депозитната кутия.

— Няма ли? — Кърк се усмихна.

35.

Квартал Ау-Хайдхаузен, Мюнхен, Германия

7-и януари — 23:55

Помещението представляваше нещо като гараж за поправка на коли. На отсрещната стена бяха окачени инструменти, а на бетонния под имаше улеи и канали за прегледи на автомобили. В задната част имаше два големи хидравлични асансьора. Буталата им от неръждаема стомана блестяха на слабата светлина.

— Защо не се срещнахме тук, а в хотела? — ядосано попита Ренуик. — От устата му излизаха облачета пара и се разсейваха във въздуха. — Щяхме да избегнем цирка тази вечер.

Въпреки че бягството им от хотела беше минало гладко, той се бе замислил сериозно за случилото се. Беше допуснал грешката да зависи от хора, на които нямаше доверие и които не познаваше добре. Това беше грешка. На всичко отгоре ръката адски го болеше от влагата и студа.

— Защото тук щеше да има работници — търпеливо обясни Хехт. — Собственикът е наш симпатизант и ни позволи да използваме гаража след работно време, ако се наложи. Но това е всичко. Дмитрий е изключително предпазлив — добави той, сякаш за да се оправдае. — Не допуска външни лица до нашата операция.

— Едва не ни заловиха заради предпазливостта му — троснато отвърна Ренуик и заразтрива ставата между ръката си и протезата. — Следващия път аз ще избира мястото за среща, а ти ще оставиш вкъщи карнавалните костюми. — И посочи пожарникарската униформа, която беше съблякъл и пренебрежително захвърлил на пода.

— Следващия път няма да е необходимо — увери го Хехт. — Сега си с нас.

— Не съм с никого — поправи го Ренуик. — Аз съм си аз. Имаме уговорка, нищо повече.

— Както искаш. — Хехт сви рамене. — Все още ли си убеден в плана си?

— Разбира се. Пък и заради теб нямаме голям избор. Убийството на Вайсман не беше особено умна идея.

— Може би трябваше да ни се довериш по-рано. — В тона на Хехт отново прозвуча извинение, но пък Ренуик не очакваше друго.

— А ти може би не трябваше да се намесваш. Алчността ти можеше да ни струва всичко.

— Мислиш, че той няма да успее ли? — нервно попита Хехт.

— Мисля, че ако някой може да го намери, това е той.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото е най-добрият. И има отличен шанс да успее.

— Какъв шанс?

— Най-добрият. Аз. Трябва само да го наблюдаваме и да пристъпим към действие в подходящия момент. — Ренуик извади златния си часовник от джобчето на самото си и го погледна. — Като говорим за това, защо се бавят?

— Не знам. — Хехт се намръщи. — Вече трябваше да са тук... Аха.

Навън спря кола и от нея слязоха Конрад и другите двама мъже от хотела — Карл и Флориан. Довлякоха в гаража голям чувал, който оставяше размазана диря от моторно масло и прах по пода. Все още бяха с пожарникарските панталони, но бяха само по тениски и се потяха обилно. Мускулестите им ръце бяха изрисувани с големи страховити преплетени татуировки.

— Някакви проблеми? — попита Хехт.

— Nein — отвърна Конрад. — Освен че плаче като момиче.

Карл и Флориан се засмяха и изправиха чувала. Конрад извади от левия си ботуш дълъг ловджийски нож и сръза въжетото, с което беше вързан чувалът. Платът се свлече на пода като дебела завеса и Ренуик видя портиера на хотела. Устата му беше залепена с тиксо, лицето му беше обезумяло от страх. Конрад го тръшна на един стол и бързо завърза глезените и китките му за краката и облегалките за ръце.

Хехт пристъпи напред и без да пророни и дума, удари пленника по бузата. Главата на портиера отхвъркна настрана, сякаш беше на пружина. Той бавно се обърна. Очите му бяха широко отворени и вторачени, а устната му разцепена. Хехт го удари още веднъж. Столът се прекатури и портиерът падна на студения бетонен под. Разнесе се парливият мирис на урина.

— Напика се! — засмя се Карл. — Мръсно прасе.

— Вдигни го — изрева Хехт.

Карл послушно изправи стола.

— Сега, след като вниманието ти е насочено към мен, ще ти задам няколко въпроса и искам да ми кажеш отговорите. — Хехт се наведе над вързания мъж. — Всеки път, когато реша, че лъжеш, и ако се поколебаеш дори за секунда, преди да отговориш, Конрад ще ти отрязва по един пръст. Когато пръстите ти свършат, ще минем към почувствителните органи. — Той посочи с брадичка мокрото петно между краката на портиера. — Ясно ли е?

Човекът кимна трескаво и замига, за да прогони сълзите.

— Хубаво. — Хехт се изправи и направи знак на Конрад, който махна лепенката от единия край на устата на портиера. Лентата увисна на бузата му, потрепваше при всяко издишване, сякаш беше завързана за вентилатор.

— Как се казваш?

— Николас — разтреперано отговори портиерът. — Николас Ганц.

— Е, Николас Ганц, как ни намериха тази вечер? Ти ли се обади?

Портиерът кимна и се разрида.

— Съжалявам.

— Няма нищо — успокой го Хехт. — Защо им се обади?

— Преди няколко дни в хотела дойдоха двама мъже — обясни Ганц, хлипаше — Показаха ми снимка и казаха, че ще ми платят десет хиляди евро, за да им се обадя, ако видя човека, когото търсят.

— Какви бяха? Полицаи? От разузнаването? От Интерпол?

Ганц поклати глава.

— Не знам. Не казаха.

Хехт погледна Конрад и леко кимна. Конрад се наведе, отново сложи лепенката на устата на Ганц и хвана дясната му ръка. Портиерът замята глава и стисна юмрук, но усилията му се оказаха напразни. Конрад разпери пръстите му и ги прикова върху плоската дървена облегалка на стола. Ганц замуча. Приглушените звуци отекваха нечовешки в притихналия гараж.

Конрад опря острието на ножа в показалеца му. При вида на кръвта портиерът припадна и тялото му се отпусна неподвижно. След секунди обаче се свести, защото Конрад натисна силно с длан

дръжката на ножа, бавно я завъртя — и отрязва пръста. Чу се противно хрущане.

Хехт взе окървавения показалец и го вдигна пред кървясалите очи на Ганц. Портиерът започна да повръща. Раменете му трепереха. Хехт дръпна лепенката от устата му, за да не се задуши, и Ганц повърна върху дрехите си.

— Дайте вода — заповяда Хехт и щом му подадоха пълна чаша, я допря до устните на портиера, който благодарно отпи.

— Добре ли си, Николас?

Ганц кимна. Целият трепереше.

— Дишай дълбоко. Помага. Сега ще те попитам още веднъж. Кои бяха онези мъже?

— Не казаха — извика портиерът. — Само ми показаха снимка и ми казаха да им се обадя. Не ги попитах. Не ме интересувахе. О, Господи, пръстът ми! Пръстът ми!

— Кой беше на снимката? Аз ли?

Ганц поклати глава.

— Той ли? — Хехт кимна към Конрад, който все още държеше ножа. От лъскавото острие капеше кръв.

— Не.

— Не лъжи! — изкрещя Хехт.

— Не лъжа. — Ганц изпищя, понеже Конрад пак сграбчи китката му. — Той беше. — Окървавеният остатък от показалеца му трескаво се разклати, докато се опитваше да посочи.

— Той беше. Хер Смит.

Ренуик стана.

— Аз?

— Да, да, да! — стенеше портиерът.

Хехт се приближи до Ренуик.

— Какво означава това?

— Търсили са мен, не теб.

— Защо?

Ренуик сви рамене.

— Имам свои проблеми, които не те засягат.

— Засягат ме, когато застрашават безопасността ни — възрази Хехт.

— Провървяло им е. Показали са снимка и няколко дни по-късно се появявам. Вероятно ме издирват в цяла Европа. Това доказва, че вече ще трябва да се крием.

— И без това се крием.

— Шефе, какво да го правим тоя? — попита Конрад.

Ганц отново повръщаше.

— Убийте го — тихо каза Ренуик.

— Да го убием? — Хехт очевидно не беше съгласен. — Защо?

— Той видя мен, теб и това място. Кой знае какво е чул. Убийте го. — Гласът му беше студен и безразличен.

— Не ни трябва полицията да слухти по дирите ни...

Ренуик блъсна Хехт, взе ножа от ръката на Конрад, сграбчи косата на Ганц, дръпна главата му назад и с едно-единствено светкавично движение му преряза гърлото.

Ганц се разтърси конвулсивно, повдигна се от стола, сякаш го ексекутираха с електричество, после се отпусна безжизнено. Главата му клюмна на една страна. Върху гърдите му се изливаше водопад от кръв.

Ренуик даде ножа на Хехт.

— Вече действаме както аз кажа, Йохан. Никакви свидетели. Никакъв риск. Никаква недовършена работа.

36.

*Парк „Монсо“, Париж, Франция
8-и януари — 07:46*

Двамата мъже се приближиха към олющена зелена пейка от различни посоки. По-възрастният седна и извади днешен брой на „Екип“. Според първата страница ПСЖ бяха на път да сключат поредния договор за много пари. По-младият извървя още двадесетина метра, спря и се огледа, после се върна и се настани на пейката до първия мъж.

Носеха еднакви златни пръстени на кутретата на левите си ръце. На плоската част бяха гравирани дванадесет квадратчета, в едното от които беше инкрустиран малък диамант. Пръстените се различаваха само по местоположението на скъпоценния камък. Диамантът на по-възрастния мъж беше поставен в долното ляво квадратче, а на по-младия — в горното дясно.

— Защо ме повика да се срещнем тук? — измърмори първият, криеше се зад вестника.

— Положението се влоши — като едва движеше устни, отвърна вторият; гледаше малкото декоративно езеро, оградено с неубедителни „римски“ колони. — Реших, че ще искате да го чуете с ушите си.

— И без това ми се обаждаш само когато имаш лоши новини — изсумтя възрастният мъж. — Не виждам защо този път...

— Кърк бележи напредък.

Възрастният мъж изсумтя пренебрежително.

— Какъв напредък?

— Достатъчно голям. Днес единият му съдружник посети племенницата на Ламерс.

Последва мълчание. В далечината отекна детски смях, придружен от музиката на въртележката. Шарените кончета се издигаха и спускаха, преследваха се в безкраен кръг.

— Тя не подозира нищо. Освен това претърсихме из основи къщата, преди да я запалим. Там нямаше нищо.

— С изключение на витража в местната църква.

— Какъв витраж? — Мъжът остави вестника, забравил опитите да скрие лицето си.

— Витражът, който е поръчал Ламерс.

— Защо не знаехме за това?

— Защото не ни е казал.

— Какво изобразява? — В гласа на възрастния мъж прозвуча леко безпокойство.

— Замък. Триъгълен замък.

— Merde.^[1]

— И това не е всичко. Тя му даде нещо. Не можахме да видим какво, но той дойде с празни ръце, а си тръгна с чанта.

Отново настъпи мълчание: първият мъж обмисляше информацията, която току-що му бяха съобщили.

— Къде е сега съдружникът? А Кърк?

— В Цюрих. Отиде при Лаше.

— Лаше! — възмутено възкликна възрастният мъж. — Този стар глупак никога няма да...

— Вижте — прекъсна го по-младият, — моля да ми простите, но мисля, че е дошъл моментът за... по-драстични мерки. Вече не е достатъчно да разчитаме на провидението и на некомпетентността на другите.

— Какво искаш да кажеш?

— Кърк успя да стигне от Вайсман до Ламерс само за няколко дни, а ние се опитваме да направим обратното от три години. Той откри витража, за чието съществуване ние не знаехме. Освен това Кърк се свърза с Лаше. Каквото и да мислите за него, Лаше знае повече от всеки друг за онзи период. Смятате ли, че ще мине много време, преди Кърк да започне да свързва нещата и да му провърви?

— А Касий? — намусено попита по-възрастният. — Намерихте ли поне него?

— Не. — По-младият поклати глава и отместа поглед. Покрай тях изприпка куче, после спря и си свърши работата по средата на чакълена пътека. Стопанинът му вървеше след него, пушеше, бърбеше по мобилния си телефон и старателно пренебрегваше табелките, които му казваха да държи кучето си на каишка и да почиства след него. — Засякохме го снощи в Мюнхен, но се измъкна. Изглежда, вече не действа сам.

— Имаше право да ми се обадиш да се срещнем — с нежелание призна възрастният мъж. — Ако разберат какво има долу, това ще ги направи още по-решителни. Трябва да вземем мерки. Събитията излизат от контрол. Ако не действаме веднага, може да стане късно.

— Какво да предприемем?

— Витражът трябва да бъде унищожен.

— Очевидно. А Кърк?

— Трябва да се справим с всички — Кърк, колегата му и с всички, с които влизат във връзка. Намерете ги и ги убийте. Не можем да си позволим да поемаме повече рискове.

[1] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

37.

Випкинген, Цюрих

8-и януари — 09:35

Том спа неспокойно. Предложените от Дхута канапета бяха удобни, но свръхвъзбуденото му съзнание го държа буден до малките часове и после отново го стресна няколко минути след шест. Ренуик, Вайсман, Ламерс, Белак? Каква беше връзката между тях? Какво знаеха за Ордена? Известен ли им беше символът му — черното слънце?

Накрая — вече не беше в състояние да понася хъркането на Арчи — стана, изкъпа се и се облече.

Изчака до девет и половина и събуди Арчи с чаша кафе. Арчи замърмори недоволено, че го бил събудил толкова рано: той спеше до обяд и рядко идваше в офиса сутрин, но после работеше до полунощ и дори до по-късно. За Кърк обаче нещата стояха точно на обратно.

— Закъде си се разбързал? — упрекна го Арчи и се уви в завивките, като крепеше чашата кафе.

— Снощи успях да се свържа с Търнбул и му обясних какво сме открили. Той се съгласи да изпрати ръката на Вайсман по медицински куриер рано днес. Вече би трябвало да е тук.

— Изкарваш ме от леглото заради някакъв си куриер! — запротестира Арчи.

— Не ми казвай, че си спал удобно на това нещо. — Том ритна канапето, от което се вдигна облак прах.

— Имаш право — с нежелание се съгласи Арчи.

Някъде прозвуча звънец и след секунди се появи Радж.

Мустаците му бяха пригладени, а косата му блестеше от душа. Държеше броеница с кехлибарени мъниста и нервно ги премяташе.

— Добро утро, господа — каза и им кимна поотделно. — Надявам се, че сте спали добре. А сега, моля да ме извините, но изглежда имам посетител.

— Мисля, че е за мен — каза Том.

— Така ли? — В гласа на Дхута се долови безпокойство.

— Трябваше да ми донесат нещо и обясних как да намерят задната врата. Не се тревожи — добави Кърк, като видя изражението на Радж. — Може да им имаш доверие.

— Дал си този адрес на някаква куриерска фирма? — Арчи се изсмя. — Какво им каза? Втората тухла вдясно и после направо?

— Нещо подобно — усмихна се Том и отново се обърна към Дхута. — Съжалявам. Трябваше да ти кажа вчера, но не исках да те безпокоя излишно.

Радж махна с ръка, но сковаността на раменете му показва, че е малко притеснен. За съжаление при дадените обстоятелства това беше неизбежно.

— Щом казваш, че мога да им имам доверие, това ми е достатъчно. Ще отида да отворя.

Арчи стана и се прозя. Беше по сини боксерки и бяла тениска. Том осъзна, че може би едва за втори път го вижда без костюм — изглеждаше някак странно.

През отворената врата се чуха гласове — единият на Радж, а другият женски — и Арчи изненадано вдигна глава.

— Насам, моля — каза Дхута.

След секунда в стаята влезе Доминик, безупречна както винаги. Русите ѝ коси бяха вдигнати и пристегнати със сребърна шнола. Арчи грабна чаршафа да се скрие.

— Добро утро, Доминик. — Том я целуна за поздрав по двете бузи.

Тя го прегърна и прошепна в ухото му:

— Липсваше ми.

— И ти. — Кърк също я прегърна. — На всички ни липсваше. Как пътува?

— Добре, благодаря. Добро утро, Арчи. Добре ли спа?

— Можеше да ми кажеш, че ще идваш — укори я той.

— И да пропусна да видя физиономията ти? За нищо на света! — засмя се Доминик.

Арчи грабна от стената закачалката с костюма си и се запрепъва към банята, все така увит е чаршафа.

— Току-що направих кафе — каза Том, когато Арчи изчезна, след като още веднъж ги погледна гневно и обвинително. — Искаш ли?

— Да — отвърна тя.

— Проследиха ли те?

— Мисля, че не.

— Значи Търнбул дойде снощи, както се уговорихме?

— Не. Обади ми се, след като беше говорил с теб, и се разбрахме да се срещнем сутринта на летището. Тревожеше се, че през нощта ръката може да се размрази.

— Имаше ли проблеми с митницата или другаде?

— Никакви. Не предполагах, че е толкова лесно да разнасяш насам-натам човешки крайник.

— Да — рече Кърк, даде ѝ кафето и седна до нея. — Прикритието е страхотно. С Арчи непрекъснато го използвахме. Щом свърши проверката на документите, властите не докосват кутията. Не искат някое нещастно дете да умре, докато чака да му трансплантират орган, защото са замърсили новото му сърце или бъбрек. А медалите?

— Търнбул донесе и тях. Арчи се оказа прав. Вайсман наистина е имал Рицарски кръст.

Доминик извади един плик и му го даде. Том го отвори, извади медала, обърна го, за да погледне задната страна, после кимна доволно.

— Има същите странни знаци като медала на Ламерс.

— Взех и картината на Белак. Реших, че може да е полезна.

— Добра идея.

— Между другото, забеляза ли дупчиците в платното?

— Да. Защо?

— Сториха ми се странни. Много са подредени. И са с абсолютно еднакви размери. Не изглеждат случайни.

— Не разбирам защо някой ще ги направи нарочно, освен ако не е искал да обезобрази картината.

Арчи излезе от банята. Беше възвърнал обичайното си спокойствие, след като бе облякъл костюма си — той сякаш му придаваше някакво много нужно му самочувствие.

— Всъщност какво е това, Том? — попита Радж и посочи капака на махагоновата кутия.

— Нацистки символ — обясни Кърк. — Свастика с дванадесет лъча вместо с четири, по един за всеки човек. Известна е като Черното слънце. Виждал ли си такова нещо?

— Не — отвърна Дхута и погали капака с пръст. — Макар че свастиката е индуистки символ.

— Да. — Том кимна, спомняше си разговора с Лаше.

— Думата произлиза от санскритски и означава „да бъда добре“. В свещените писания може да означава „брама“, което е късмет, или „самсара“, прераждане. — Радж вдигна глава и добави замислено: — Кое ли от двете ще е за теб, Том?

38.

Финансовият район, Цюрих
8-и януари — 12:42

„Фьолц и Компания“ се помещаваха в ъглова постройка в един от най-скъпите квартали в Цюрих. Сградата бе от средата на деветнадесети век, неокласическа, въпреки че проектът не беше добре обмислен. Огромните каменни колони на входния портал бяха архитектурно противоречива комбинация между йонийски и коринтски стил.

Най-поразителното беше, че докато растящите цени на недвижимите имоти бяха принудили собствениците на съседните парцели да надстрояват все повече етажи, за да увеличат максимално печалбата от земята си, сградата на „Фьолц“ беше само на два етажа. Изглеждаше малка в сравнение с много по-големите постройки около нея, но говореше повече за богатството и властта на банката и от най-високия лъскав небостъргач.

Еlegantно облечен мъж в тънък син памучен костюм посрещна Том и Арчи в малкото мраморно фоайе. Помещението приличаше повече на частен дом, отколкото на банка. От двете страни на бронзовата врата, водеща към главната зала, имаше мраморни масички с крака от абаносово дърво, на които беше гравирани по един златен лист. Върху масичките бяха поставени големи железни урни.

— Guten morgen, meine Herren.^[1]

— Guten morgen — отвърна Кърк и премина на английски. — Идваме да се срещнем с господин Фьолц.

Мъжът се намръщи, сякаш надуши нещо неприятно, и ги огледа от главата до петите, особено Том в неговите избелели джинси и маратонки.

— Имате ли уговорен час?

— Не.

Устните на мъжа потрепнаха, сякаш бе чул забавна шега.

— Съжалявам, но хер Фьолц е зает човек. Ако ми кажете имената си и телефонния си номер, ще помоля някой от служителите

да ви се обади. — И посочи с глава към вратата, за да им покаже, че трябва да напуснат банката.

— Имаме депозитна кутия тук и бихме желали незабавно да я видим.

Мъжът се изсмя.

— Тук няма депозитни кутии. Това е банка, а не бюро за изгубени вещи.

— Кажете на хер Фьолц, че имаме ключ — настоя Кърк и му го показва. — И че няма да си тръгнем, докато не ни приеме.

Човекът се втренчи колебливо в ключа, после в Арчи, чието изражение потвърждаваше, че намеренията им сериозни.

— Изчакайте тук — тросна се мъжът, отиде до една масичка вляво, извади черен телефон от желязната урна и набра трицифрен номер, без да ги изпуска от поглед. — Хер Фьолц? — Обърна се с гръб към тях, за да не го чуват, но току поглеждаше ключа, който Том продължаваше да държи в протегнатата си ръка, и непрекъснато кимаше, докато слушаше какво му говорят от другия край на линията. Накрая затвори телефона, изчака сковано секунда и после отново се обърна към тях. На лицето му грееше невероятно радушна усмивка.

— Моля да ми простите, господа. Разбира се, че хер Фьолц ще ви приеме веднага. Насам, ако обичате.

Отвори бронзовата врата и ги покани да го последват. На стените с ламперия от тъмно дърво бяха окачени портрети на навъсени преуспели господа. Стъпките на тримата заотекваха по пода от черно-бели шахматно подредени мраморни плочки. Мъжът ги въведе в един кабинет вляво. Две секретарки трескаво печатаха на клавиатурите. Плоските екрани на компютрите им бяха поставени в кутии от махагон и месинг, сякаш присъствието на модерна техника можеше да опетни аристократичния облик на банката.

— Палтата ви, моля. — Гласът на мъжа беше стихнал до почтителен шепот. Той взе връхните им дрехи и внимателно ги сложи на закачалката от ковано желязо на стената. Опита се да вземе и куфарчето на Том, но той успя да го разубеди, като категорично поклати глава и се вторачи в него, без да мига. След това мъжът почука тихо на масивната дървена врата, която застрашително се извисяваше между бюрата на секретарките. На месинговата плочка с красив

калиграфски почерк, подобен на надписа на ключа, пишеше, че това е кабинетът на директор Рудолф Фьолц.

Отговор не последва и Том проследи погледа на мъжа до миниатюрния светофар, монтиран вляво от вратата. Светлината беше червена и те зачакаха търпеливо. Чаткането на ноктите на секретарките по клавиатурите отекваше като изстрели. Най-последна светна зелената лампа. Мъжът отвори вратата, махна с ръка да им покаже, че може да влязат, и затвори зад тях.

Лъчите на ниското зимно слънце проникваха през прозореца вляво и разделяха стаята по диагонал надве. Половината беше в сянка, а другата страна, където стояха Том и Арчи, беше обляна в светлина. Въпреки яркия блясък Кърк забеляза, че кабинетът на Фьолц се придържа към същата строга традиционна схема като останалата част на банката — мек червен килим, лавици с книги на стените и безучастен портрет в цял ръст над камината.

— Какво искате?

Акцентът беше силен и гласът — враждебен. Том присви очи, защото му беше трудно да определи посоката, от която се чу. Постепенно, когато очите му привикнаха със сумрака, той видя тъмен силует, прегърбен над бюрото в отсрещната страна на помещението.

— Хер Фьолц? — попита Кърк и тръгна към бюрото. Арчи остана на мястото си, както се бяха уговорили.

— Какъв сте вие? Журналист? Наемен драскач, който се опитва да направи кариера на гърба на доброто име на семейството ми? — Човекът стана, без да обръща внимание на протегнатата ръка на Том. — Или поредният адвокат, опитващ се да си изкара прехраната за сметка на усилената ми работа.

— Уверявам ви, че не съм нито едното, нито другото — отвърна Кърк и спря пред бюрото.

— Вече не съществуват депозитни кутии. Това беше неблагоприятна стратегия за разнообразяване на дейността, измислена от дядо ми през войната. Баща ми взе мъдро решение и я премахна през шестдесетте години с пълното съдействие на Швейцарската банкова комисия, както сигурно знаете, ако сте си научили урока. Нямаме работа тук.

Хер Фьолц се наведе напред, сякаш за да наблегне на думите си, и Том видя лицето му. Рудолф Фьолц беше сравнително млад, на

четиридесет и няколко, и имаше същия нетрепващ пред нищо поглед и горда осанка като на мъжете на портретите в коридора. Тъмнокестенявата му коса беше грижливо подстригана и сресана надясно. Прошарените косъмчета по слепоочията бяха много по-забележими в късата му брада. Очилата му бяха без рамки и с дръжки от прозрачна пластмаса.

— Шестдесетте години на миналия век? — попита Том и хвърли на бюрото ключа, който бяха намерили в кутията от орехово дърво. — Тогава как ще обясните това? В случай че не го познавате, на ключа е гравирана вашата емблема. И освен ако дълбоко не греша, ключалката, която отваря, е последната дума в съвременната технология.

Фьолц седна, вторачи се в ключа и после бавно кимна.

— Имате ли номер на сметка?

— Да — отвърна Кърк.

— Кажете ми го.

— 1256093574.

Предишната нощ Търнбул беше потвърдил числата и Том ги беше запааметил.

Фьолц присви очи, свали очилата си, въведе цифрите в компютъра, натисна ENTER, изчака, а после вдигна глава и се усмихна.

— Добре дошли във „Фьолц и Компания“, господа.

[1] Добро утро, господа (нем.). — Б.пр. ↑

39.

13:10

— Моите извинения. Моля, простете ми за грубостта.

Високомерието на Рудолф Фьолц се смени с любезна усмивка и поток от сърдечни извинения.

— Не се притеснявайте — каза Том и отпи от кафето, с което Фьолц настоя да ги почерпи.

— Много хора опитват късмета си тук, затова трябва да сме внимателни.

— Какво търсят? — попита Арчи.

— В Швейцария всеки търси не шоколад или нов часовник, а пари. А в нашия случай — или сметки, изоставени от жертвите на холокоста, или нещо, за което да ни съдят. Баща ми прояви достатъчно разум, премахна бизнеса с депозитните кутии и предаде всички непотърсени средства на фонда на оцелелите от холокоста, за да избегне бъдещи... усложнения.

— Но не всички кутии са били предадени, нали? — отново попита Арчи.

— Не, разбира се. — Фьолц се усмихна гордо. — В края на краищата ние сме банка. Първото ни задължение е към нашите клиенти, а не към еврейското лоби. Тук, във „Фьолц и Компания“, не забравяме това.

— Радвам се да го чуя. А нашата сметка...

— Всичко е точно, каквито са първите инструкции. Нищо не е докоснато.

— Отлично.

— Поне не и от последния път, когато е получен достъп.

— Когато по-точно е било това? — попита Арчи.

Фьолц махна очилата си и погледна екрана.

— Месец май петдесет и осма година.

— Петдесет и осма — бавно повтори Кърк. Според пощенското клеймо въпросната година Ламерс беше изпратил по пощата снимките

на трите картини на Белак на Вайсман. — Доста отдавна. Още една причина да не протакаме, ако не възразявате, хер Фьолц.

— Разбира се, разбира се. — Фьолц скочи. — Моля, последвайте ме, господа.

Отново минаха покрай секретарките, излязоха в коридора и стигнаха до друга врата. Зад нея имаше широко стълбище. Площадките бяха застлани с тъмнозелен мокет. През стъкления купол горе се виждаше сивото небе.

Фьолц бръкна в джоба си, извади ключ, отвори вратата под стълбището и запали лампите, които осветиха тесни стълби.

— Винарската изба.

Тримата се озоваха в стая с нисък таван. Беше студено и миришеше на мухъл. Помещението беше осветено само от две слаби крушки. До стените бяха наредени лавици с прашни бутилки вино. Етикетите им бяха избелели и изпъстрени с петна.

— Хубава колекция имате — одобрително отбеляза Арчи и извади бутилка „Шато Лафльор“ от 1961 година.

— Благодаря. — Фьолц се поклони. — Но скоро ще видите, че тук има още по-големи съкровища.

Отиде до задната част на избата и издърпа един рафт. Отзад се откри голяма стоманена врата. Фьолц извади ключ и я отвори.

Лампите се запалиха автоматично и осветиха абсолютно чиста бяла стая с гумиран под. В средата беше монтирана маса от неръждаема стомана, а на отсрещната стена — монитор с плосък екран. Вдясно от него се виждаше предната част на стоманено чекмедже. Всичко в стаята беше овално и гладко. Нямаше никакви остри ръбове.

— Колко сметки държите тук? — попита Том. Опитваше се да говори безразлично и да не издаде интереса си.

Фьолц замислено потърка брадичката си.

— Имате предвид като вашата ли? Имаме около двеста, които датират от войната и все още са отворени.

— Как преценявате дали са отворени?

— Отворените имат адрес за връзка, предимно пощенски кутии, за посочените притежатели на сметките. На тях им изпращаме важна информация, като например вашия нов ключ, когато модернизирахме

системата за сигурност. Ако не го върнат, смятаме сметката за отворена.

— А ако го върнат?

— Това обикновено означава, че първоначалните притежатели или попечители са починали и заедно с тях е погребана информацията за съществуването на кутията. Ние обаче продължаваме да я пазим в случай че някой установи контакт. Повечето кутии са взети под наем за деветдесет и девет години и са платени предварително, затова сме длъжни да ги държим до края на този период. Когато срокът за наемането им изтече... Ами, да речем, че тогава проблемът вероятно няма да е мой.

Той се засмя, обърна се към компютъра и го докосна с пръст. Машината мигновено се включи и на черния екран се появиха десет бели въпросителни знака. Фьолц се обърна към Том и Арчи.

— Моля, въведете номера на сметката.

Кърк написа кода, възстановен от ръката на Вайсман, като избра всяка цифра от списък в долната част на екрана. Мониторът угасна, после отново светна и на него се изписа:

Добре дошли
Конто: 1256093574
Име на сметката: Верфен
Bitte Schlüssel einführen

„Име на сметката «Верфен»? — зачуди се Том. — Какво или кой е това?“

Фьолц прекъсна мислите му.

— Моля, поставете ключа. — И посочи малкия триъгълен процеп под екрана.

Кърк пхна ключа. След секунди се отвори малък графичен катинар, който потвърди, че лазерите успешно са разчели знаците на ключа.

— А сега инфрачервените лъчи — подсказа Фьолц.

Том натисна бутона на гумирания край на ключа. Отвори се друга графична врата — потвърждаваше, че алгоритмите съвпадат.

— Е, господа, ключът ви съответства на номера на сметката. Остава само сканирането на дланта.

— Хер Фьолц — попита Кърк, — бихте ли ни оставили насаме с моя колега?

— Естествено. — Фьолц кимна разбиращо. Все пак беше швейцарски banker професионалист. — Просто поставете ръката си на панела. — Той посочи вляво от монитора на компютъра, където имаше стъклена плоскост. — Системата ще извади депозитната ви кутия и ще я сложи тук. Когато приключите, поставете кутията отново в чекмеджето и системата ще се пренастрои. Аз ще сляза и лично ще затворя стаята, след като си тръгнете.

— Благодаря за помощта — рече Кърк и стисна ръката му.

Фьолц се качи по стълбите, а Том сложи куфарчето на масата и го отвори. Ръката на Вайсман беше внимателно пакетирана в лед и запечатана херметически в прозрачно найлоново пликче с още торбички лед. Въпреки това вече беше започнала да мирише и плътта бе пожълтяла.

— Господи — измърмори Арчи. — Каква гадост!

Като дишаше през уста, Кърк бръкна в пликчето и извади ръката: държеше я над китката. Отрязаният крайник беше твърд и хлъзгав като мъртва риба.

Том се приближи до стъкления панел и сложи отгоре безжизнената ръка. Дълбоко отдолу блеснаха кръстосани червени лъчи — сканираха повърхността на ръката. На екрана блесна предупреждение.

— Сканирането неуспешно — изсумтя Кърк.

— Колко опита имаме?

— Още два. След това системата се изключва.

— Лошо.

— Търнбул каза, че Вайсман е пътувал в чужбина само веднъж, преди три години, на някаква конференция в Женева. По думите на Фьолц по същото време тук са осъвременили системата за сигурност. Съмнявам се, че това е случайно съвпадение. Вайсман може спокойно да се е качил на влака дотук, да е дал дланта си за сканиране и после да се е върнал в Женева навреме за вечеря. Никой не би заподозрял нищо.

— Може би пръстите трябва да са притиснати по-силно до стъклото — предположи Арчи.

Том натисна ръката на Вайсман. Червената решетка отново светна и отново угасна.

— Сканирането неуспешно — унило каза Том. — Мисля, че четящото устройство засича краищата на пръстите ми там, където се застъпват. Може би трябва да опиташ ти. Твоите ръце са по-малки от моите.

— Добре. — Арчи натисна ръката на Вайсман толкова силно, че пръстите се сплескаха върху стъклото. Лазерната решетка отново я сканира. Екранът угасна и после се появи друго съобщение.

— Сканирането успешно — промълви Кърк.

Арчи хвана ръката с връхчетата на пръстите си и като я държеше колкото е възможно по-далеч от себе си, я пусна в найлоновото пликче, запечатана го и с облекчение затвори куфарчето.

Отвъд стената се разнесе бръмчене и Том и Арчи се спогледаха. Някъде дълбоко под тях роботизираната ръка сравняваше данните им за достъп със стотиците кодове на кутиите, сложени в плитки чекмеджета в бомбоустойчивия огнеупорен трезор. Механизмът трябваше да намери кода на тяхната кутия, да я извади от гнездото ѝ и да я изпрати нагоре. След малко предната част на чекмеджето забръмча и се издигна няколко сантиметра.

Арчи го издърпа. Вътре имаше очукана метална кутия. Той я извади и я сложи на масата. Беше дълга около метър, широка седемдесет и пет и дълбока петнадесет сантиметра.

— Е, дай да видим. — Кърк се усмихна и вдигна капака.

40.

Подразделение на ЦРУ, Цюрих

8-и януари — 14:20

— Мобилен Едно, тук Сребърна шпора. Обади се.

— Казвай, Сребърна шпора — чу се отговорът от другия край на линията.

— На позиция ли си, Робъртс? — Агент Бен Круди се наведе над стола на диспечерката и заговори в микрофона ѝ.

След секунди единият от трите монитора с плоски екрани пред облечената в костюм диспечерна се включи. В същото време на големия екран над главите им се появи директна сателитна картина на града. Червената точка показваше местоположението на агента, предавано от портативния му GPS. Наоколо пулсираха още пет точки — обозначаваха позициите на останалите членове на екипа през последните пет минути.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Коуди. Гласът му беше изпълнен с подозрение.

— Какво искаш да кажеш? — предизвикателно попита Виджиано и отмести очи от лъскавата модерна техника, на която се възхищаваше.

— Изтеглих хора от други три екипа, за да участват в акцията. — Коуди махна с ръка към трескавата дейност, кипяща в стаята за тайни операции на ЦРУ. Четирима оператори и шестима агенти следяха излъчваните емисии, зад тях още четирима души разнасяха листове из помещението и отговаряха на телефонни обаждания. Всичко това беше придружено от постоянното бръмчене на компютрите и пронизителното скърцане на кодиращата факс машина. Въръжен пост стоеше до активиращата се с пропуск врата и проверяваше дали някой не е излязъл с някакви документи или друга поверителна информация.

— Дано това не е поредното гонене на вятъра на Бюрото. Писна ми вече от разни тъпи истории.

Виджиано не реагира на презрителната забележка.

— Какво знаеш за Лаше?

— Какво толкова има да се знае? — Коуди сви рамене. — Той е отшелник. Седи заключен в онзи хотел и не приема никого.

— Замесен ли е с някаква крайнодясна групировка? Или в търговия с откраднати предмети на изкуството?

— Шегуваш ли се? — изсумтя Коуди.

— Защо мислиш така? — с любопитство попита Бейли. Намесата му спечели гневния поглед на Виджиано: беше му наредил да не се обажда.

— Лаше стои в сянка и играе по правилата. Съмнявам се, че е закъснел да върне дори някоя книга в библиотеката. И дори да го е направил, вероятно са му казали да я задържи. Той е нещо като местната знаменитост, разбираш ме.

— Уликите сочат друго — заяви Виджиано. — Лаше е замесен в нещо голямо. Като начало — в масово убийство.

Бейли понечи да каже нещо, но размисли. Доказателствата им бяха неубедителни и Виджиано го знаеше. Всъщност дори не бяха доказателства, а само предположения, продукт на логически разсъждения, водещи от анализ на неотдавна проведен търг на военни вещи до разпознаването на пътник в самолет, който приличаше на човека, описан от Хенеси. Тъкмо затова Бейли беше на мнение, че всичко това са само догадки.

Виджиано обаче се беше вкопчил в разкритията като удавник за сламка. И в обясненията си пред районния директор Картър разви толкова правдоподобна и реалистична история, че Бейли почти повярва, че е бил свидетел на събитията.

Колкото и убедителен обаче да беше Виджиано, Бейли се изненада още повече, когато Картър им разреши да заминат за Европа, за да продължат с разследването. Всичко предполагаше, че случаят е за някой от екипите там или за Интерпол, а не за двама агенти от Солт Лейк Сити, изпратени в другия край на света. Единственото обяснение на Бейли беше, че жестокостта на престъплението, което разследваха, е отменила стандартните оперативни процедури. Той обаче усещаше, че готовността, с която Картър се съгласи с предположенията на Виджиано, крие друга, тайна цел, макар че нямаше представа каква.

— Щом казваш. — Коуди сви рамене. На лицето му беше изписано недоверие. — При всички случаи ще видим кой влиза и излиза от хотела. Ако нашият човек се появи, ще го пипнем.

41.

Випкинген, Цюрих

8-и януари — 14:32

— Това ли е всичко?

Том разбираше разочарованието в гласа на Доминик. Всички си бяха представяли какво може да има в депозитната кутия — нещо, което налагаше драстичните мерки на Вайсман и Ламерс да гарантират запазването му в тайна.

Оказа се, че грешат.

Вътре нямаше злато, нито диаманти или отдавна изчезнала картина на Вермеер, а кесия тънка кафява кожа, протрита по шевовете. Сега Том я беше сложил на масичката за кафе.

— Някой ни се подиграва — в типичния си откровен и директен стил анализира Арчи. — Това трябва да е някаква тъпа шега.

— Какво има вътре? — попита Радж. Мустаците му потрепваха от любопитство.

— Карта — отговори Том, отвори кесията и извади пожълтял лист, прегънат няколко пъти, за да се побере вътре. — Може ли да я закачим някъде?

— Разбира се, разбира се. — Дхута нетърпеливо кимна и облиза устни. — Ето тук. — Той се втурна към компютрите и посочи едно празно място на стената над принтерите и скенерите. — Мисля, че ще се побере.

Кърк се качи на един стол, закрепил картата с четири кабарчета и скочи на пода.

— Deutsche Reichsbahn, Германски железници — преведе Доминик. — Карта на железопътните линии в нацистка Германия.

— Точно така — потвърди Арчи. — Ако се вгледате внимателно, ще видите, че различните държави в Райха са отбелязани в същия цвят като Германия. Австрия, Люксембург, Чехословакия, Полша.

— Като се има предвид, че нацистите са завладели такава голяма част от Полша чак през 1942 или 1943 година — добави Том, —

картата трябва да е отпечатана в края на войната. Преди това Централна Полша е била германска колония със столица Краков.

— Юни 1943 година — уточни Доминик и посочи датата в долния десен ъгъл на картата.

Кърк кимна и се приближи да я разгледа по-подробно.

— Отбелязани са всички големи градове. Черните линии са железници, а не шосета. По-тънките линии би трябвало да са теснолинейки.

— А точките са гари — каза Арчи.

— Защо са я запазили? — намръщено попита Доминик.

— Уместен въпрос — съгласи се Арчи. — Сигурно е имало десетки хиляди такива карти.

— Да. — Том се почеса по носа. — Това означава, че тази карта се различава по нещо от останалите. Радж, имаш ли проекционен апарат?

— Разбира се.

— Чудесно. Доминик, потърси в Мрежата карта на Германските национални железопътни линии от 1943 година. Ще я увеличим до размера на тази карта, ще ги сложим една върху друга и ще видим дали има разлики.

Доминик се залови за работа с компютъра, а Том приготви проекционния апарат и го повдигна на нивото на картата, та образът да не се изкривява. След няколко минути Доминик каза:

— Готово.

— Какво намери? — попита Арчи.

— Както ти предположи, картата от 1943 година е била стандартно издание. Открих копие в уебсайта на един университет. Може би ще трябва да си поиграем с размерите, но ще свърши работа.

Изображението светна на стената.

— Дори да се различават, не виждам къде — изсумтя Арчи.

— Аз също — каза Том.

— И аз — въздъхна Доминик.

— А ако използваме ултравиолетова светлина? — въодушевено предложи Радж. — Може да ни покаже нещо. Имам ултравиолетова лампа.

— Ултравиолетова светлина? — възкликна Арчи. — Знаели ли са тогава за нея?

— Открита е в началото на деветнадесети век — каза Доминик.
— От Йохан Ритер, полски учен.

Арчи сви рамене. Опитът очевидно го беше научил да не предизвиква Доминик по фактологични въпроси като този.

— Давай лампата — каза Том.

Дхута отиде в работилницата и след минутка донесе лампа, подир която се влачеше дълъг черен шнур. Доминик угаси осветлението. Кърк взе лампата от Радж, приближи се до стената и започна да я мести по повърхността на картата. Лицето му се озари от неестествената тъмночервена светлина на лампата. Почти незабавно се появиха черни знаци и всички ахнаха.

Доминик бързо състави списък с имената — Кърк ѝ диктуваше. На картата не се появи нищо друго и Дхута отново включи осветлението.

— Дай сега да видим какво е това — каза Арчи.

— Подредих ги по азбучен ред — отговори Доминик. — Брамберг — 30/3, Брикслег — 21/4, Будапеща — 15/12, Верфен — 16/5, Виена — 3/4, Гьор — 4/2, Залцбург — 13/4, Линц — 9/4, Хопфгартен — 15/4.

— Верфен? — Арчи се обърна към Том. — Това не беше ли името на банковата сметка?

— Да.

— И какво мислиш, че е?

— Ами ако числата са дати? — предположи Кърк. — Първо денят, а после месецът? Какво ще се получи, ако ги подредим като дати?

Доминик бързо пренареди имената и ги прочете отново.

— Будапеща — 15/12, Гьор — 4/2, Брамберг — 30/3, Виена — 3/4, Линц — 9/4, Залцбург — 13/4, Хопфгартен — 15/4, Брикслег — 21/4, Верфен — 16/5.

— Вижте. — Том заби карфица на всяко място от списъка. — Имената се движат от изток на запад. Прилича на пътуване, извършено или планирано от Будапеща из Европа, или... Погледнете каква е посоката до Брикслег. — Той посочи границата на стотина мили от селцето.

— Швейцария — каза Арчи.

— По всичко личи, че маршрутът почти стига там, а после се връща към Верфен. — Кърк почука картата с пръст. — Трябва пак да отидем при Лаше и да видим дали не знае нещо по въпроса.

— Каквото и да знае, съмнявам се, че ще обясни защо картата е била охранявана толкова строго и имената на някои градове са оградени със симпатично мастило — отбеляза Доминик.

— Не е симпатично мастило — възрази Дхута. Гласът му бе смъртно сериозен, той дори бе спрял да подрънква с голямата връзка ключове, закачена на колана му. — Въпреки че цветът е избледнял през годините, моят опит показва, че обикновено има само едно вещество, което свети по-слабо от фона и се вижда с ултравиолетова лампа.

— Кое?

— Кръвта.

42.

*Хотел „Тримата крале“, Цюрих
8-и януари — 15:24*

Гледката беше страховита, точно както си я спомняше Том — бойните знамена, сабите по стените и излъсканите револвери и пистолети, поставени като бижута във витрини. За Арчи Обаче всичко беше ново. Той разглеждаше експонат след експонат като нетърпеливо дете.

— Откъде е намерил тези неща?

Опитваше се да говори тихо, но развълнуваният му глас свистеше шумно в тихата стая. Том разбираше защо партньорът му шепне — помещението бе потискащо и имаше някакво странно натрапчиво излъчване, загатващо за смърт. Том внезапно почувства присъствието на нещо неуместно, сякаш се беше озовал в забранена стая на тайна библиотека и се изкушава между желанието да избяга и непреодолимия копнеж да разгледа всичко, преди да го заловят. В дадените обстоятелства шепотът беше наистина подходящ.

— Виж това!

Арчи беше спрял пред някаква броня, интригуваща най-вече с факта, че бе сложена да седи, а не изправена. Черната лакирана повърхност отдавна се беше напукала и олющила, но на страховития шлем и нагръдника все още се виждаха избледнели остатъци от сложни златни знаци. Парчетата за раменете и врата бяха от широки метални плоскости, съединени с различно оцветена връв. По-голямата част обаче беше изработена от бамбук и платно, изпъстрено с фигури.

— Самурайска е — задъхано обясни Арчи, въпреки че Том вече беше разбрал това. — Ако се съди по дизайна на шлема, бих казал, че е от периода муромахо, петнадесети, може би дори четиринадесети век. Сигурно струва цяло състояние.

— При това огромно, господин Конъли.

Лаше незабелязано беше влязъл с електрическата си количка. Арчи се обърна, очевидно изненадан — също като Кърк — че Лаше знае името му.

— Да, знам кой сте — засмя се Лаше. — Налага се, след като плащам толкова много пари, за да попълня колекцията си. Знаем, че сте от най-добрите.

— Бях. Оттеглих се. И двамата се отказахме, нали, Том?

Кърк не отговори. Забеляза, че гласът на Лаше е изненадващо посилен, отколкото при последната им среща. Дишането му беше все така затруднено, но се беше подобрило значително и беше станало почти нормално.

— Много любезно от ваша страна, че ме приехте пак, хер Лаше. Изглеждате... много по-добре.

— Пълна подмяна на кръвта. — Лаше се усмихна. — Правят ми го веднъж месечно. За няколко дни се чувствам почти човек.

Потупа се по гърдите и Том чак сега си даде сметка, че е сменил пижамата и халата с костюм и вратовръзка, вярно, не съвсем стегната.

— Защо е дошъл пак? — ядосано попита болногледачът, вървеше зад количката.

— Простете на Хайнрих. — Лаше поклати глава. — Той е прекалено грижовен, въпреки че въпросът му може би е уместен. Защо дойдохте пак, господин Кърк? Надявам се, че не е във връзка с Ордена, защото пътуването ви ще е напразно. Вече чухте малкото, което знам за тях.

— Възможно е да има някаква връзка, но непряка. Става дума за карта. Железопътна.

— Железопътна карта? — Лаше облиза бледите си устни. — Определено притежавате дарбата да сте загадъчен. Май ще трябва да ви изслушам още един... последен път.

Насочи инвалидната си количка към отсрещната страна на стаята, спря зад бюрото и им направи знак да седнат срещу него.

— Е, казвайте.

— Намерихме карта на железопътни линии, на която, изглежда, е показано пътуване с влак, извършено през войната.

— И несъмнено мислите, че води към някакво фантастично скрито съкровище — пренебрежително каза Лаше.

— Защо смятате така? — Том не можа да скрие изненадата си.

— Инак защо точно вие, господин Кърк, ще дойдете при мен? Имате обаче основателна причина. Хитлер е разбирал културното значение на изобразителното изкуство и емоционалната му

притегателна сила върху чувството за идентичност на народа. Ето защо с войната за него и приближените му се появила възможността да променят възгледите на света за голямото изкуство. Преди да решат да нахлуят в някоя страна, нацистите съставяли подробни списъци на експонатите във всеки музей или частна колекция, които искали да унищожат или да присвоят.

— Говорите за Зондерауфтраг Линц, нали? — попита Том. — Военното подразделение, чиято задача е била да събере колекция творби, която олицетворява всичко най-добро в арийското изкуство?

— Говоря за най-добре планираната и перфектно извършена кражба в историята. Ограбването на Европа и геноцидът спрямо евреите са вървели ръка за ръка. Откраднати са милиони произведения на изкуството. Десетки хиляди са неоткрити и до ден-днешен. Стотици продължават да се появяват всяка година, без да са върнати на законните им собственици. И сега вие мислите, че сте открили трохичка, паднала от масата.

— В момента мислим, че сме открили само пътуване с влак — заяви Кърк. — Надяваме се, че вие може би ще знаете нещо за него. Нека прочетем имената на гарите, откъдето е минал.

Лаше се почеса по главата. Розовата му кожа се обели на няколко места и люспите се посипаха по яката му.

— Дълбоко се съмнявам. От милионите пътувания, направени през онзи период, защо някое да има по-голямо значение от друго?

— Защото смятаме, че това може да е било особено поради някаква причина — уверено каза Том, макар да разбираше, че Лаше може би има право: вероятността да се доберат до нещо беше нищожна.

— Е, добре. — Лаше сви рамене. — Прочетете ги. Но не храня големи надежди.

Кърк започна да чете списъка, който беше съставила Доминик.

— Будапеща, Гьор, Брамберг, Виена, Линц.

Лаше само леко кимаше, сякаш да покаже, че го слуша, но че имената не му говорят нищо.

— Залцбург, Хопфгартен — продължи Том. — Брикслег, Верфен.

Лаше присви очи.

— Верфен ли казахте?

— Да.

— Питате за влак, тръгнал от Будапеща и стигнал до Верфен?

— Това означава ли нещо?

— Принуждавате един старец да напържа до краен предел паметта си. — Лаше се обърна към болногледача, който стоеше в ъгъла. — Хайнрих, моля те, донеси ми папка номер петнадесет. А, и шестнадесет. Сигурен съм, че е в едната от тях.

43.

15:42

Том и Арчи се спогледаха озадачено. Лаше сякаш не ги забелязваше — гледаше замислено в тавана. След няколко минути болногледачът се върна с две големи червени папки. Лаше отвори първата, прелисти я, после насочи вниманието си към втората. Накрая, изглежда, намери онова, което търсеше.

— Прочетете ми пак имената — каза, без да вдига глава.

— Будапеща, Гьор, Брамберг, Виена... — започна Кърк.

— Линц, Залцбург, Хопфгартен, Брикслег, Верфен — монотонно довърши списъка Лаше, а после го погледна с любопитство. — Е, в края на краищата се оказва, че може би знам нещо повече за вашия влак. Вие току-що описахте точно разписанието на унгарския Златен влак.

— Златен влак ли? — възкликна Арчи.

Лаше си наля вода, отпи голяма глътка, облегна се назад в инвалидната количка и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво знаете за събитията в Унгария през последните дни на войната?

— Всъщност почти нищо — призна Кърк.

— Тогава нека ви опиша обстановката. През декември 1944 година победоносните руски войски обкръжават Будапеща. Германците преминават в отстъпление. Райхът се срива пред очите им. Затова по изрична заповед на Адолф Айхман се подготвя влак.

— Адолф Айхман? — Арчи се намръщи. — Той не беше ли човекът, когото израелците отвлякоха от Аржентина и екзекутираха?

— Същият. — Лаше кимна. — Известен е като архитектът на Крайното решение, но по онова време е оглавявал Бюрото за депортиране във Виена. Поръчаният от него влак трябвало да превози огромно нацистко съкровище, ограбено от близо един милион унгарски евреи, които той изпратил на смърт, далеч от обсега на настъпващата руска армия.

— Какво съкровище? — попита Том.

— Очевидно злато. Над пет тона, от кюлчета, заграбени от националните банки, до златни коронки, вадени от устата на живи хора. Говори се, че е имало три сандъка само с венчални пръстени, свалени от ръцете на жертвите. Освен това... — Лаше погледна за справка папката и зачете: — Близо триста и петдесет килограма диаманти и перли, хиляда двеста и петдесет картини, пет хиляди персийски килима, над осемстотин и петдесет сандъка със сребърни предмети, изящен порцелан, редки марки, колекции от монети, кожи, ръчни часовници, будилници, фотоапарати, палта, пишещи машини и дори копринено бельо. Списъкът продължава. — Той вдигна глава. — Военни трофеи. Плод на убийства.

— Сигурно струва милиони.

— По-точно двеста и шест милиона долара по курса през 1945 година, а днес няколко милиарда.

— И всичко това в един влак?

— Влак с петдесет и два вагона, от които... — Лаше отново погледна папката, — двадесет и девет товарни. Големи и в някои случаи специално бронирани товарни вагони, пълни с най-доброто, което нацистите са могли да плякосат по онова време.

— И влакът се е измъкнал? — попита Арчи. — Руснаците не са ли го заловили?

— Тръгнал е от Будапеща на петнадесети декември.

Том провери в списъка. Датата на заминаването на влака съвпаднаше с датата, отбелязана на картата.

— След това е спрял в Гьор, където са натоварили още сто шедьовъра на стари майстори, оставени на съхранение в градския музей. През следващите три месеца обаче влакът изминал само сто мили. Пътуването било възпрепятствано от бушуващи наоколо сражения и десет неуспешни опита за обир, девет от които извършени от корумпирани офицери от СС. Унгарските войници ги осуетили и успели да опазят товара.

— Закъде се е бил отправил? — попита Арчи.

— Вероятно за Швейцария.

Този отговор потвърди убеждението на Том за крайната дестинация на влака.

— Когато влакът стига до покрайнините на Залцбург, войната вече е почти свършила. Съюзниците бързо напредват към Австрия. На

двадесет и първи април съюзническата авиация взривява моста на железопътната линия в Брикслег, а няколко дни по-късно Седма армия се присъединява към Пета армия в прохода Бремнер. Австрия е разделена на две и пътят на влака към Швейцария е блокиран.

— И влакът е пленен?

Лаше се усмихна.

— Мисля, че думата „открит“ би описала случилото се по-точно. От Трета пехотна дивизия на Петнадесети полк в тунела Тауерн, само на няколко мили от Брикслег, където германците го изоставили, все още пълен с безценния товар. Американците го преместили във Верфен и после в Кемп Тръскът в покрайнините на Залцбург, където всичките двадесет и седем вагона били разтоварени в охраняеми складове.

— И после? — попита Том.

Лаше унило поклати глава. Гласът му изведнъж стана строг.

— Въпреки че армейското командване знаело, че ценностите са притежание на унгарските евреи, съкровищата на Златния влак били погрешно класифицирани като вражеско имущество с неопределен произход и високопоставени американски военни ги присвоили.

— Присвоили? Какво искате да кажете? — учуди се Арчи.

— Неколцина алчни и безскрупулни американски висши офицери си взели каквото искат и откарали огромни ценности в Съединените щати. — Лаше заговори ядосано: — Вместо да предадат заграбеното на унгарската държава, която да го върне на оцелелите и роднините на обраните и убити евреи, американците дали над хиляда произведения на изкуството на австрийското правителство й продали останалото на търг в Ню Йорк.

Кърк поклати глава.

— Простете, че ви питам, хер Лаше — тонът му беше подозрителен, — но май сте забележително добре информиран за този влак.

— Вижте, невинаги съм пикал в найлоново пликче. — Лаше се потупа по бедрото. — Навремето съдех чуждестранни компании и правителства от името на жертвите на холокоста. Работата ми беше да знам точно за такива случаи. — Той посочи папката. — От години се носят слухове за Златния влак, но едва след като се оттеглих, американската конгресна комисия за имуществото на евреите,

пострадали от холокоста, най-после призна онова, което ви разказах току-що, и оцелелите заведоха съдебно дело. Както можеше да се очаква, американското министерство на правосъдието се противопостави на опитите им да получат компенсация, като първо отрече обвиненията, а после заяви, че събитията са се случили отдавна и днешният съд не може да прецени обстоятелствата. Съдът обаче излезе с решение в полза на оцелелите и им платиха обезщетение двадесет и пет милиона долара.

— Чакайте малко. — От няколко секунди Арчи се мръщеше в усилие да се съсредоточи. — Казахте, че янките са разтоварили двадесет и седем вагона. Но преди това споменахте, че товарните вагони са били двадесет и девет.

— Да, точно така. — Лаше кимна. — Защото някъде между Будапеща и Верфен, изглежда, два вагона са изчезнали, господин Конъли.

— Как така са изчезнали? Два вагона не може да се изпарят ей така.

— Това е логичното заключение — съгласи се Лаше. — Но е факт, че са изчезнали. И се опасявам, че никога няма да разберем какво е имало в тях и къде са сега.

44.

Подразделение на ЦРУ, Цюрих

8-и януари — 16:51

— Определено е той — възкликна Виджиано и развълнувано посочи екрана. — Блонди. Трябва да е той. Бейли, кажи на лаборантите да извадят снимка от този кадър, да я проверят в системата и да видят дали ще открият съвпадение.

Бейли прошепна няколко думи на младата жена, която стоеше до него, и тя кимна и излезе.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Коуди. — Разполагаме само с една възможност. Ако проследим него, а се появи още някой, ще го изпуснем.

— Разбира се, че е той. — Виджиано размаха портрета по описание, даден от Хенеси. — Едър и як, късо подстригана руса коса, пушач. И преди малко отиде при Лаше. Вашият вътрешен човек го потвърди.

— А кой е приятелят му? — попита Бейли и се взря в трепкащия образ, който изпращаше един от агентите, намиращ се срещу входа на хотела. — Да проверя ли и него?

— Не ми пука кой е — троснато отвърна Виджиано. — Дошли сме за Блонди. — И отново погледна Коуди. — Само не го изпускате.

— Добре. — Коуди сви рамене и кимна на диспечерката, която очакваше заповеди. — Кажи на Робъртс да тръгва.

Тя се обърна към екрана.

— Мобилен Едно, тук Сребърна шпора. Потвърдено: обектът е главната ни цел. Проследи го от разстояние.

Образът на монитора трепна колебливо, когато човекът с прикрепената камера тръгна. Червената точка на плазмения екран се раздвижи, показваше маршрута му.

— До всички агенти — продължи диспечерката. — Главната цел напуска хотела и се отправя на север към реката. Вървете след него...

— Поправка, Сребърна шпора — изпука глас от тонколоната. — Главната цел зави на изток. Повтарям, главната цел зави на изток към

Банхофщрасе.

— Банхофщрасе? По дяволите! — възкликна Коуди. — Кой друг имаме там?

— Мобилен Две и Три са...

— Имената им, за Бога — отсече Коуди. — Кажете ми имената им. Нямаме време за глупави кодови прякори.

— Маркес и Хенри могат да отидат там до минута. На Джоунс, Уилтън и Греган ще им трябват около две минути да заемат позиция.

— Всичките да отидат там. Незабавно. Искам да го следят колкото е възможно повече очи.

— Какъв е проблемът? — обезпокоено попита Виджиано.

— Проблемът е, че по обяд Банхофщрасе е като Пето авеню в първия ден на зимните разпродажби — отвърна Коуди. — Ако той отиде там и нашите хора не се залепят за него като влюбени на абитуриентски бал, ще го изпуснем в тълпата.

Бейли погледна плазмения екран: трите червени точки бързо се движеха към Банхофщрасе.

— Добре, започваме — изсумтя Коуди, щом камерата показва гърбовете на двамата мъже, които се сляха с гъстия поток пазаруващи по обяд хора. — Не се откъсвай от него, Робъртс... Не го изпускай.

Робъртс следеше целите отблизо. Сигналът, който изпращаше, предполагаше, че върви на двадесетина крачки зад двамата мъже. Това беше много по-близо от безопасното и приемливо разстояние, но в дадените обстоятелства рискът беше неизбежен. Към целите се приближиха още двама агенти, по един от всяка страна, и на малките монитори се появиха три точки под леко различни ъгли.

Заподозрените спряха пред един от безбройните бижутерски магазини, стиснаха ръцете си и се разделиха.

— Какво да направим? — обърна се Коуди към Виджиано.

— Блонди. Да следят Блонди — настоя Виджиано. — Да забравят за другия.

— Добре.

— Робъртс, Маркес, Хенри, останете с главната цел — обади се диспечерната. — Джоунс, Уилтън, Греган, заемете позиции и бъдете готови да смените другите, докато минават покрай вас. Не искам целта да вижда едно и също лице повече от веднъж.

— Прието — чу се отговорът на фона на статичния шум.

Мъжът продължи да върви, разглеждаше безгрижно витрините. А после, съвсем неочаквано, когато край него мина трамвай, хукна.

— По дяволите, разкри ни! — изръмжа Коуди. — Да се включат всички. Повтарям, включете се всички. Арестуваме го.

— Как така ни е разкрил? — озадачено попита Виджиано.

— Явно е професионалист.

— Твоите хора го следяха твърде отблизо.

— Моите хора направиха каквото трябваше — отвърна Коуди.

— Тича към трамвая — разнесе се глас от тонколоната.

— Продължавайте да го следите. Качете се с него. Не го изпускате.

Червените точки на монитора заподскачаха — тримата агенти също затичаха. Тежкото им дишане отекна в стаята. Всички мълчаха, приковали очи в екраните.

Агентите стигнаха до трамвая и се качиха. Вратите се затвориха.

— Къде е той? — възкликна Виджиано. — Да го намерят и да го свалят.

На мониторите се появи образ от вътрешността на трамвая и кадри отблизо на изненаданите лица на пътниците... но нямаше и следа от мъжа, когото следяха.

— Ето го! — викна Коуди и посочи екрана.

На единия монитор се виждаше през стъклото. Мъжът стоеше на тротоара и им махаше за сбогом.

— Мръсник! — извика Виджиано. — Какво стана, по дяволите?

— Надхитри ни, какво — гневно извика Коуди и удари с длан по масата. — Господи, сякаш знаеше, че ще сме там!

— Може и да е знаел — изсумтя Бейли и посочи листа, който някой току-що му бе донесъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Австрийската полиция издирва човек във връзка с убийството на Мария Ламерс и палежа на църква в Кицбюел в Алпите.

— Е, и? — нетърпеливо попита Виджиано.

— Неколцина свидетели са казали, че предишния ден са видели някакъв непознат заедно с жертвата. Вижте.

И вдигна листа и снимката на човек, излизащ от хотел „Тримата крале“.

Мъжът определено беше същият.

45.

Випкинген, Цюрих
8-и януари — 17:17

— Върна ли се Арчи? — Том се беше задъхал, гласът му беше напрегнат.

— Защо? — попита Доминик стреснато. — Какво стана? Не си ранен, нали?

— Нищо ми няма. Но се тревожа за Арчи. Проследиха ни, когато излязохме от хотела. Поне един човек. Може би повече. — Той свали палтото си и го хвърли на едно от протритите канапета. — Мисля, че ни причакваха. — Обърна се към Дхута. — Каза ли на някого, че сме тук?

— Не, Том. Уверявам те, че...

— Дано да не си — студено го прекъсна Том. — Сецам се за няколко души, които биха проявили подчертан интерес към настоящото ти местонахождение. Ако си подшушнал дори една дума на някого...

— Аз държа на думите си — настоя Радж, ожесточено въртеше нещо невидимо между палеца и показалеца на дясната си ръка. — Имаме уговорка. Не бих изменил на доверието ти. Доверието е всичко, което остана на хората като нас.

Настъпи дълго неловко мълчание. Никой не изпитваше желание да говори. След известно време пронизителният звук на звънеца на вратата наруши тишината.

— Може би е Арчи — с надежда възкликна Доминик.

Дхута развълнувано изскочи от стаята и след минута се върна с Арчи.

— Съжалявам, че закъснях — каза Арчи и се тръшна на канапето. — Не е по моя вина. Том сигурно ви е разказал какво стана.

Радж въздъхна облекчено, отиде до лавицата с лекарствата, прокара пръсти по редицата кафяви шишета, избра едно, отвори го, отпи глътка и го върна на мястото му. Какъвто и да беше, сиропът, изглежда, успокои нервите му.

— Имаш ли представа кои бяха? — попита Доминик.

— Не останах да разбера в подробности.

— Какво искаше той от нас, по дяволите? — попита Том.

— Искаш да кажеш „те“ — сухо отбеляза Арчи. — И в случай че не си забелязал, гонеха мен, а не теб.

— Направил ли си нещо, за което би трябвало да знаем? — Кърк го погледна подозрително. — За пръв път те преследват така ожесточено.

— Не, разбира се — обидено отвърна Арчи.

— Например скорошното ти пътуване до Америка. Така и не каза защо ходи там.

— Я стига — възрази Арчи. — Оттеглих се от играта, знаеш го много добре.

— Тогава какво прави там?

— Нищо, което да е свързано с нашия проблем. Това би трябвало да ти е достатъчно.

— Имаш право. Извинявай. — Том сви рамене. — Просто съм изнервен. Време е да напуснем града. Не знам за вас, но аз нямам никакво желание да остана, за да разбера кои са онези типове и какво искат. Освен това получихме онова, за което дойдохме.

— Мислиш ли? Научихме, че Вайсман и Ламерс са били членове на някакъв таен орден на есесовски рицари. Разбрахме също, че са похарчили цяло състояние, за да опазят карта, на която е показано последното пътуване на влак, натоварен с откраднати еврейски съкровища.

— Лаше ли ви го каза? — развълнувано попита Доминик.

Кърк набързо разказа историята на унгарския Златен влак — за поръчването му от Айхман, ценния му товар, за пътуването му през Европа, за атаките на корумпираните офицери от СС, за изоставянето му край Брикслег, за откриването му — и ограбването му — от американски военни. Дхута слушаше и трескаво въртеше някаква писалка в пръстите си.

— Проблемът е там, че от влака са взети два вагона и нямаме абсолютно никаква представа какво е имало в тях и къде са сега — въздъхна Арчи. — Така че не съм сигурен, че сме получили онова, за което дойдохме.

— Не бих казала — възрази Доминик. В ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка.

Том я погледна. Познаваше този неин тон.

— Открила си нещо, нали?

Тя кимна и взе кожената кесия, в която бяха намерили картата.

— Измъчваше ме мисълта, че са положили огромни усилия да опазят картата, след като в нея няма нищо особено — започна Доминик. — После обаче осъзнах, че в депозитната кутия не са съхранявали само картата... но и това.

Кърк кимна.

— Имаш право.

— Кесията е най-обикновена. Произведена е в Германия в края на четиридесетте години на миналия век. Вероятно е имало милиони такива.

— Казвай, Доминик — нетърпеливо я подкани Арчи. — Какво откри?

— Един час я обръщах насам-натам и я изтръсквах, без да видя нищо, но после... забелязах това. — Тя посочи.

— Шевът? — Арчи го огледа с интерес. — Да, конецът е с различен цвят.

— Просто е по-нов. Затова го разших и намерих нещо вътре.

— Друга карта? — нетърпеливо предположи Дхута.

— Не. Изобщо не е карта. — И тя подаде на Том малко плоско оранжево-кафяво парче.

Той го разгледа внимателно, после мълчаливо го даде на Арчи.

— Поръбено е със златен кант — каза Доминик.

— Не. — Арчи поклати невярващо глава. — Не е това. Не може да е.

— Защо? — шепнешком попита Кърк. — Има логика. Защо иначе Ордентът ще е замесен с влака?

— Господи! — В гласа на Арчи се долови страхопочитание. — Съзнавате ли какво означава това?

— Не, Арчи. Опасявам се, че не знам — озадачено отговори Дхута. — Какво е това?

— Кехлибар — отвърна Доминик. — С високо качество.

Том кимна и каза:

— Ренуик търси Кехлибарената стая.

46.

8-и януари — 17:26

Беше тихо. Чуваше се само приглушеният коментар на мача по крикет от плазмения телевизор в съседната стая. Очите на всички бяха вперени в парченцето кехлибар в шепата на Арчи. Радж пръв наруши мълчанието.

— Моля, простете ми невежеството, но каква е тази Кехлибарена стая?

Кърк се замисли. Как да опише неопишувемото? Как да изрази с прости думи безценната същност на нещо с такава неземна красота, че сякаш е създадено от въображението, а не от човешки ръце?

— Представи си прекрасна стая, която може да се нарече осмото чудо на света. Била е поръчана от пруския крал Фридрих Велики и подарена на руския цар Петър I Велики, довършена е от императрица Екатерина Велика. Направена е от тонове естествен балтийски кехлибар, който навремето е бил дванадесет пъти по-скъп от златото, примесен с мед и коняк и после отлят в плоскости, подплатени със злато и сребро. Петдесет и пет квадратни метра, украсени с диаманти, изумруди, нефрит, оникс и рубини. И всичко това е изчезнало.

— Изчезнало? — Радж учудено вдигна вежди.

— През 1941 година нацистите изнасят Кехлибарената стая от императорския дворец и я монтират в двореца Кьонигсберг, а през 1945-а отново я разглобяват, понеже се страхуват от британски бомбардировки.

— И оттогава никой не е чувал нищо за нея — добави Арчи. — Може би досега.

— Мислите, че Кехлибарената стая е била във влака? — развълнувано попита Доминик.

— Защо не? — отвърна Том. — Стаята е едно от най-великите произведения на изкуството. Сигурно струва стотици милиони. Ако е имало нещо определено, което елитните войски на Химлер да са били изпратени да пазят, трябва да е била Кехлибарената стая. Какво друго биха крили толкова усилено?

— Може би затова баща ти търсеше картината на Белака. Спомняш ли си колко беше заинтригуван от историята на Кехлибарената стая и идеята, че е скрита някъде? — Доминик погледна Том и той кимна. — Казваше, че портретът е ключът. Вероятно и за местонахождението на влака.

— Ако Ренуик го е открил, няма да можем да го изпреварим — мрачно отбеляза Арчи.

— Очевидно не е у него — възрази Кърк. — Защо иначе ми позволи да намеря ръката на Вайсман и другата картина на Белака? Той е в задънена улица и се опитва да ни използва, за да свърже точките.

— Какво каза? — Доминик присви очи и озадачено намръщи чело.

— Попитах защо иначе ще ми позволява да намеря ръката на Вайсман и...

— Не. За точките.

— Какви точки?

— Да свърже точките. Нали така, каза?

— Какво искаш да кажеш, Доминик? — нетърпеливо попита Арчи.

Без да отговори, тя забърза към отсрещната страна на стаята и откачи картата от стената.

— Разгърни я на пода — каза Доминик и я даде на озадачения Том. — Чудех се за какво са дупчиците — продължи, задъхана от вълнение.

— Какви дупчици? — попита Арчи.

— В картината. — Доминик щракна с пръсти и му махна да ѝ даде картината на Белака, която бяха оставили на бюрото. — Направени са прекалено внимателно, за да са случайни. — Разгъна платното и го сложи върху картата. — Дайте ми молив!

Дхута извади молив от джоба на ризата си и ѝ го даде.

Доминик го стисна, заби върха в първата дупка и го завъртя така, че да остави следа върху повърхността на картата отдолу, а след това повтори същото и с останалите девет дупки и махна картината.

— По дяволите! Точките показват същия маршрут — възкликна Арчи.

— Точно както каза Том. Да свържем точките.

Кърк се вторачи в картината. Не можеше да повярва на очите си. Точките от молива бяха отбелязали градовете, осветени от ултравиолетовата лампа и потвърдени от Лаше като маршрута на Златния влак.

Всички, освен една.

47.

Замъкът Вевелсбург, Вестфалия, Германия

9-и януари — 02:23

Замъкът се издигаше високо над гъсто залесената и обгърната в мъгла околност.

Още по-изненадваща беше формата му. Това беше единственият триъгълен замък в Европа, с една голяма кръгла кула в северния ъгъл и две по-малки в южния, свързани със силно укрепени стени. От друга страна обаче по време на седемчасовото пътуване от Цюрих Доминик им беше разказала, че дизайнът му е само единият от начините, по които замъкът разчупва традицията, както беше разбрала от проучванията си в интернет, преди да тръгнат.

През 1934 година замъкът бил взет под наем за сто години от Хайнрих Химлер. Планът му, който веднага бил приведен в действие, бил да го превърнат не само в арийски център за научни изследвания и обучение, но и в духовен дом на СС. Това трябвало да бъде нов Камелот, свещено място за арийската раса, като Мариенбург за средновековните тевтонски рицари.

За тази цел всяка стая била посветена на различни герои от древната германска история и митология. Една дори била отредена за Свещения Граал, който трябвало да търсят по света.

Жилищните помещения на Химлер били посветени на крал Хенрих I, основателя на първия германския райх. Химлер очевидно се смятал за земно превъплъщение на духа на Хенрих и дори вярвал, че един ден ще установи контакт с „древния народ“ от легендарния остров Туле, предполагаема изчезнала цивилизация, в намирането на която вложил огромни суми, и по този начин ще бъде надарен със свръхестествена сила и енергия.

За Том всичко това звучеше познато до болка, защото повтаряше разказа на Лаше за изпълнената с омраза мистична идеология, с която Химлер формирал и вдъхновявал СС към нови висоти на безчовечност. Истинската история обаче беше още по-мрачна. Наблизо бе построен концентрационен лагер, за да осигурява работна сила, необходима да

приведе замъка във вид, отговарящ на стремежите на Химлер. И въпреки че замъкът така и не започнал да развива никаква дейност и дори не бил завършен, все още се носеха слухове, че между тъмните му стени се извършвали езически и сатанински ритуали.

Сякаш за да подчертае мислите на Кърк, замъкът избра този момент и застрашително се извиси над преплетените клони на дърветата. Прозорците блеснаха като очи на животно на жълтата светлина на фаровете и после отново изчезнаха в студената прегръдка на гората.

На фона на нощното небе се очерта силуетът на малка църква. Докато завиваха покрай къщи с кепенци, островърхата ѝ камбанария хвърли дълга сянка на земята. Том угаси фаровете, превключи на първа скорост и автомобилът безшумно измина последните стотина метра на лунната светлина. Както можеше да се очаква, Арчи пръв наруши мълчанието, когато колата спря пред старото есесовско караулно помещение, сега превърнато в музей.

— Определено сме дошли, където трябва.

Кърк кимна. Замъкът несъмнено беше същият като на снимката на картината на Белак, която бяха намерили в тайната стая на Вайсман, и на витража, поръчан от Ламерс.

— Не спомена ли, че Химлер е наредил да го унищожат? — попита Том.

— Да, опитал се да го направи: през март 1945 година заповядал да го взривят, но изгоряла само част — отвърна Доминик. — Експлозията не засегнала най-важните помещения.

— И кои били те?

— Церемониалната зала и криптата в северната кула. След края на войната останалата част на замъка била построена отново, но онези помещения не били докоснати. Там се помещавал щабът на СС.

— Сигурна ли си, че няма никого?

— Сега сградата е младежко общежитие и музей, но по това време на годината е тихо и спокойно. Ще дойдат хора чак сутринта.

— Има ли охрана?

— Има нощен пазач, но той спи в западното крило. Ако действаме безшумно, няма да ни чуе.

Слязоха от колата. Валеше ситен студен дъжд. Кърк отвори багажника, извади две големи раници и даде едната на Арчи. Той

кимна на останалите и всички се обърнаха към стените на замъка.

Широкият ров, някога несъмнено страховито препятствие, отдавна беше пресушен и по бреговете му сега имаше старателно поддържана градина. До главната порта на замъка водеше тесен каменен мост с две арки. Над сводестия вход имаше украсен с орнаменти еркер, вероятно добавен по-късно, като се имаше предвид различният му проект в сравнение със строгия вид на останалата част на сградата.

Минаха по моста и спряха пред внушителната главна порта. Естествено беше заключена, така че Том се зае с тясната врата, вградена в нея, и след няколко секунди я отвори.

Минаха по къс покрит коридор и влязоха в необикновения триъгълен вътрешен двор. Беше слабо осветен и с изключение на приглушеното барабанене на дъжда — тайнствено притихнал и неподвижен. Вятърът явно не можеше или не искаше да проникне тук.

Доминик посочи един вход в основата на северната кула — тя се извисяваше застрашително над тях като тежък облак и почти закриваше черното небе. Другите две кули, много по-тънки, едва се забелязваха над стръмния покрив и изглеждаха така, сякаш може да се огънат при силен вятър.

Приближиха се до вратата. Над входа имаше старинен надпис, показващ, че някога това е било параклис. Вратата не беше заключена и тримата влязоха — и се озоваха пред желязна решетка.

Кърк извади фенерчето си, насочи лъча през решетката и освети голяма зала. Дванадесет каменни колони, наредени в кръг, крепяха поредица ниски арки. В стените на кулата между тях бяха вградени прозорци с изящни рамки. Погледът на Том мигновено се насочи към пода. Центърът на помещението беше облицован с черен мрамор, който образуваше вече познатата фигура на диск, обграден от други две окръжности с дванадесет рунически мълнии, излизащи от центъра. Черното слънце.

— Това е била залата на върховните есесовски лидери — прошепна Доминик. — Място за извършване на ритуални церемонии.

— Всичко автентично ли е? — попита Кърк, изненадан от доброто състояние на залата.

— Повечето. Все пак е било реставрирано, вече ви казах.

— В такъв случай онова, което търсим, няма да е тук — заяви Том. — Къде е криптата, за която спомена?

— Точно под нас. Но трябва да излезем навън, за да стигнем до нея.

Доминик ги поведе към двора и после обратно по моста. Вятърът свиреше през двете арки. Вляво имаше стъпала, водещи към дъното на рова и към две врати, изсечени в основата на източната стена.

— Там — прошепна Доминик и посочи вратата вдясно.

Вратата беше заключена, но за няколко секунди я отвориха и влязоха в сводест коридор. Доминик освети тясно стълбище вдясно. Стъпалата свършваха пред друга желязна решетка. Кърк я отключи, а Доминик щракна електрическия ключ за осветлението на стената и ги последва.

Криптата беше десетина квадратни метра, солидно иззидана. Стените бяха от дялани каменни блокове, а подът — от гладък варовик. Сводестият таван се извисяваше на четири-пет метра над главите им. В средата имаше кръгла каменна дупка със стъпала, водещи надолу, а в центъра на пода — друга по-плитка вдлъбнатина.

Том се приближи до по-малкия кръг и спря под най-високата точка на тавана.

— Вижте. — Арчи насочи фенерчето си над главата му. Там ясно се виждаха очертанията на свастика, направена от камъни в различни цветове.

— Какво е било това място? — попита Том.

— Очевидно есесовска гробница — отвърна Доминик. — Предполагаемо последно място за почивка в центъра на вселената за духовете на членовете на Ордена, след като умрат.

Гласът ѝ беше странно приглушен. Нямахме ехо, въпреки че пространството беше затворено. Стените сякаш поглъщаха звуците.

— Какво имаш предвид? — попита Кърк и любопитно огледа залата.

Високо в дебелите стени бяха вградени четири източника на светлина — тесни шахти, които стръмно се издигаха нагоре в мрака.

— Според Химлер центърът на света не е в Ерусалим, Рим или Мека, а тук, в хълмовете на Вестфалия — обясни Доминик. — Ето защо той смятал да построи огромен комплекс на СС, състоящ се от

серия концентрично разположени укрепления, казарми и жилища, разпространяващи се във всички посоки от мястото, където стоиш.

Том погледна в краката си и смутено се отмести.

— На това място трябвало да бъде запален вечен огън — продължи Доминик. — И въпреки че в пътеводителите не се споменава името на Ордена, прахта на старшите есесовски лидери е трябвало да бъде положена тук. — Тя се приближи до стената и посочи нисък каменен пиедестал, на който Кърк не беше обърнал внимание. Всъщност имаше още единадесет подобни пиедестала, поставени на еднакво разстояние покрай стените. — Членовете на Ордена е трябвало да останат свързани и в живота, и в смъртта.

— Тогава ще започнем оттук — заяви Том и тропна по каменния под, — където е трябвало да гори вечният огън. Точно под свастиката, в центъра на техния свят.

48.

9-и януари — 02:51

Том и Арчи клекнаха и почнаха да разбиват пода с донесените чукове и длета. Работата беше бавна и трудна. След десетина минути обаче звуците на метал върху камък се смениха с друг, неочакван звук.

— Отдолу има нещо метално. — Арчи вдигна глава и развълнувано погледна Кърк.

Извадиха първия камък и после се захванаха да измъкват и останалите около него. Накрая разкриха очертанията на квадратна еднометрова метална плоча.

— Опитай с това. — Доминик подаде на Том дълъг метален клин.

Кърк го пъкна под плочата и я повдигна няколко сантиметра. Арчи бръкна отдолу и я изправи, а после я блъсна настрана. Плочата падна с трясък на пода и разпръсна облак прах. От тъмната дупка ги лъкна зловоние.

Тримата коленичиха и надникнаха вътре. Долу цареше непрогледен мрак. Цяла минута никой не каза нищо.

— Това трябва да е. Ще слеза пръв — каза Том, изправи се, взе въже и хвърли единия край в дупката, а след това стисна със зъби фенерчето и се спусна в мастиленочерната бездна.

Дъното беше от бял камък с черен диск в центъра. Едва, когато краката му неочаквано стъпиха върху диска, Кърк осъзна, че това всъщност е голяма маса. Пусна въжето и извади фенерчето от устата си.

Масата беше направена от дърво и заобиколена от дванадесет дъбови стола с високи облегалки, украсени с потъмнели сребърни плочки, на които бяха гравирани различни фамилни гербове и имена.

А на столовете, като зловещи гости на апокалиптична вечеря, седяха дванадесет белезникави скелета, облечени в есесовски униформи, и му се хилеха.

Затаил дъх, Кърк плъзна лъча на фенерчето по гърдите им и освети медалите и нашивките, а после левите им ръце и бродираните

ленти.

Златните букви върху черния плат му казаха всичко. Това беше Орденът на мъртвешката глава.

49.

Хотел „Тримата крале“, Цюрих

02:51

— Ето я. — Лаше кимна към дървената кутия с размерите на пишеща машина на бюрото си. — Досега съм продал само една такава. Преди няколко години. На един руски колекционер, доколкото си спомням.

— А другите съставни елементи? — Гласът беше тих и напевен и загатваше за лениви влажни вечери на веранда някъде в Северна Каролина или Луизиана.

— В машината са, въпреки че, разбира се, вие ще се погрижите за окончателните настройки, господин... Съжалявам, забравих името ви.

Благотворният ефект на подмяната на кръвта започваше да преминава и Лаше се чувстваше уморен и не беше толкова съсредоточен, колкото би му се искало за тази среща. Това вероятно беше неизбежно, като се имаше предвид късният час, но от друга страна, го бяха предупредили в последната минута. Обадиха му се по телефона и му казаха, че някой ще дойде да направи размяната, така че да се погрижи да е сам.

— Фостър. Кайл Фостър. — Мъжът беше едър, груб и намръщен, с гъста брада, сливаща се с буйна чорлава светлокестенява коса, и стоманеносиви бдителни очи. Лаше инстинктивно разбра, че този човек е опасен. — Срещнахте ли проблеми да я намерите?

— Не. Имам връзки, хора, на които имам доверие да свършат подобна работа. Те са надеждни и дискретни и си държат устата затворена. Освен това са последните хора на света, с които някой би си помислил, че съм замесен.

— Имате предвид Синовете на американската свобода? — Фостър се усмихна.

— Откъде знаете? — Лаше беше изумен и в същото време ядосан. Изумен, че Фостър знае, и ядосан, защото това означаваше, че го наблюдават и нямат доверие в него.

— Както ви е известно, работодателят ми не поема рискове. Веднага щом се увери, че вашият човек Блонди... Така ли му беше името?

Лаше кимна предпазливо.

— Веднага щом се увери, че вашият човек Блонди е взел това — Фостър покровителствено потупа дървената кутия — и се връща, той ми нареди да отида и... да се срещна с вашите хора. Колебанието и леката нервност, които Лаше долови в гласа на Фостър, загатваха за потъмни намерения в привидно невинната му забележка. Намеренията можеше да имат само едно възможно обяснение. Въпреки това Лаше зададе въпроса, надяваше се, че инстинктите му грешат.

— Да се срещнете с тях? Какво по-точно означава това?

— Мисля, че знаете какво.

— Всичките ли? — ахна Лаше. — Защо?

— Недовършена работа. — Фостър бръкна в джоба си и извади деветмилиметров пистолет със заглушител. — Която ни доведе при вас.

Лаше се втренчи в него, видя студените му немигащи очи и бавно кимна.

— Предполагам, че няма възможност за отмяна на смъртната присъда. — Гласът му беше спокоен и делови. Лаше отдавна се занимаваше с този бизнес и знаеше, че нито сълзите, нито гневните изблици ще имат ефект. — И никаква сума не би ви убедила да приберете оръжието и да си тръгнете?

Фостър се подсмихна.

— Тогава аз ще бъда мъртъв, а не вие.

Настъпи кратко мълчание.

— Работодаателят ми обаче има предложение за вас.

— Какво? — В гласа на Лаше прозвуча слаба надежда.

— Да изберете сам.

— Да избира? — Лаше се намръщи озадачено. — Какво?

Фостър сви рамене и кимна към пълната с оръжия стая.

— Как да умрете.

Лаше унило поклати глава. Беше глупав да очаква нещо повече. Въпреки това беше благодарен за снизходителността, защото поне му даваше последен елемент на контрол в отнемането на живота му; беше

дори проява на любезност. Колкото и нелепо да изглеждаше, Лаше наистина оценяваше жеста.

— Предайте му... моите благодарности.

Подкара инвалидната количка, заобиколи бюрото и бавно започна да се движи покрай шкафовете с витрини, наредени до стената вдясно, възхищаваше се на съдържанието им. Фостър го последва, без да го изпуска от прицел. Звукът на стъпките му наподобяваше равномерно и неумолимо биене на барабан.

Лаше обходи с поглед оръжията, сравняваше достойнствата им. Зловещият блясък на ножа кукри го правеше пръв възможен кандидат. Ножът бе принадлежал на британски войник в състава на непалската армия, загинал по време на Индийското въстание през 1857 година. Извитото острие беше внимателно покрито, защото според легендата никой нож кукри не може да бъде изваден от ножницата, без да пролее кръв.

Или може би лъскавият елегантен револвер, използван от руския поет Александър Пушкин в дуела през 1837 година, за да защити честта на съпругата си от нежеланите опити за сближаване от страна на дръзкия Дантес? На дуела Пушкин беше получил рани, от които бе починал след два дни, потапяйки в траур цяла Русия.

А може би „Уинчестър М 1873“, пушка, съчетаваща страховита точност и надеждност — две качества, спечелили ѝ статута на икона като „оръжието, завладяло Запада“? Експонатите на Лаше бяха изключително редки — две от осемте пушки, използвани от индианците в битката при Литъл Бигхорн през 1876 година.

Продължи покрай тези и много други подобни оръжия. Накрая инвалидната количка избръмча и спря пред самурайската ризница. На подставката под нея имаше два меча. Лаше знаеше, че те са единственият възможен избор.

— Самураят е носел два меча — тихо каза той. Усещаше, че Фостър стои зад него, но не се обърна. — Катана и уакизаши. — Лаше кимна към дългия меч и после към по-късия, поставен над него. — Те са символ на доброто име и гордост и заедно със Свещеното огледало и мънистата с формата на запетая са едно от трите съкровища на Япония.

— Толкова ли са стари? — незаинтересовано попита Фостър.

— От осемнайсети век. Стари са, но не колкото ризницата.

— Това ли е желанието ви? — Фостър пристъпи напред и застана до него. Тонът му беше недоверчив.

Лаше кимна.

— Добре. — Фостър се наведе да вземе единия меч и вдигна глава да види кой иска Лаше, но Лаше само се усмихна.

— Чували ли сте за бушидо?

— Не. — В гласа на Фостър се долови раздразнение, сякаш искаше да приключи по-бързо.

Лаше не обърна внимание на това.

— Бушидо е моралният кодекс на самураите ръководство за живота им. Учи, че за да си спести срама, самураят може да извърши сепуку, форма на ритуално самоубийство.

— Искате да го направите сам? — Фостър изглеждаше обезпокоен, сякаш това излизаше от границите на оказаното благоволение. Сигурен, ли сте?

— Абсолютно. Вие ще сте кайшакунин, моят помощник в смъртта. Ще ви трябват и двата меча.

Фостър сви рамене, взе двата меча от подставката от абаносово дърво и последва Лаше до другия край на стаята, където той спря пред голямо оръдие.

— По традиция трябва да съм облечен в бяло кимоно и пред мен да има поднос с хартия уаши, мастило, чаша саке и нож танто, макар че уакизаши ще е достатъчен. Трябва да изпия сакетото на две глътки. Повече или по-малко не би показало правилното равновесие между съзерцание и решителност. След това трябва да напиша подходящо стихотворение в стил уака и накрая да приема меча. — Той взе покъсия меч от Фостър, махна черната лакирана ножница и я хвърли на пода. — И да го опра в корема си ето така. — Лаше издърпа ризата от панталоните си, оголи мекия си увиснал корем и опря острието в него. — И после, когато съм готов, ще натисна и ще разрежа отляво надясно.

Фостър вече бе махнал ножницата на по-дългия меч, преценяваше тежестта му в ръката си и нетърпеливо потрепваше с крак.

— А след това вие — продължи Лаше, — като мой кайшакунин, ще пристъпите напред и ще ми отрежете главата. Това се е правело, защото...

Така и не довърши изречението — Фостър го обезглави с внезапен замах на стоманения меч. Тялото се свлече от инвалидната количка и падна пред оръдието, а главата се търкулна на пода.

— Говориш прекалено много, старче — измърмори Фостър.

50.

Замъкът Вевелбург, Вестфалия, Германия

9-и януари — 03:23

— Тук са! — извика Том, скочи от масата между два скелета и започна да ги обикаля, като ги осветяваше с фенерчето. Главите на неколцина бяха паднали на земята, но повечето изглеждаха забележително непокътнати — матовобели черепи и празни очни кухини, които сякаш следяха всяко негово движение като в гротескен карнавал на плашила. — Всичките са тук — прошепна Кърк, без да е сигурен дали да изпитва въодушевление, или ужас от откритието си.

— Кои? — попита Арчи.

— Орденът. — Забеляза малка дупка в дясното слепоочие на един череп, огледа и останалите — и те бяха простреляни, — после видя пистолета на пода до столовете. — Изглежда, са се самоубили по взаимно съгласие.

— Слизам — обяви Арчи и след секунди едрото му тяло за миг закри малкия кръг светлина от криптата горе. Той се спусна по въжето и тупна в средата на масата. — Господи! — възкликна, когато лъчът на фенерчето му освети безумно вторачилите се в него скелети. Сребърните плочки зад главите им блестяха на светлината. — Мислех, че не е възможно, но те са дори още по-страшни, отколкото приживе. Събрани за последна вечеря като дванадесетте апостоли. Изглеждат така, сякаш ни чакат.

— Нас или нещо друго — каза Том. — Сигурно са слезли тук, накарали са да ги зазидат и после са се самоубили.

— И са си осигурили много по-приятна смърт, отколкото на другите, които са убили — изсумтя Арчи. — Защо хора като тях винаги постъпват така? — Той скочи на пода и възмутено поклати глава. — Видя ли нещо друго?

— Все още не. Дай да огледаме и да видим защо това място е толкова важно, че Ламерс и Вайсман са положили такива усилия да го скрият.

— Искате ли помощ? — Доминик безшумно се беше спуснала по въжето зад тях.

— Мислех, че ще ни пазиш гърба — отвърна Кърк.

— Правя го. Тук долу. По дяволите! — Тя видя трупове и сложи ръка на устата си. — Не знаех, че...

И изведнъж пребледня, сякаш ѝ стана лошо.

— Опитай се да не ги гледаш — каза Том, помогна ѝ да слезе от масата и сложи фенера в средата така, че да виждат какво правят. — Преструвай се, че не са тук.

Доминик кимна и стисна ръката му.

Помещението беше десетина квадратни метра, гладките стени бяха овални, сякаш се намираха в голямо каменно дуло. Бързото изследване потвърди, че единственият начин да се влезе и излезе, е пътят по който бяха дошли, защото никъде не забелязаха врата или отвор. Тримата се събраха в средата на стаята.

— И да има нещо тук, не го виждам. — Арчи освети криптата с фенерчето си.

— Да — съгласи се Том. — Но има едно място, където не сме търсили.

— Трупове — промълви Доминик. — Имаш предвид трупове, нали?

— Няма проблем. Аз ще го направя — отвърна Кърк.

— Не, аз — бавно каза тя.

— Не мисля, че...

— Искам — настоя Доминик. — Сериозно.

— Сигурна ли си? — попита Арчи. — Може да ти...

— С вас ли съм, или не?

— Разбира се, че си с нас — отвърна Том.

— Тогава трябва да мога да се справям с такива неща, нали? Все пак отрязаните човешки крайници и трупове са част от работата. — Доминик примирено сви рамене. — Освен това щом мога да се справям с вас двамата, би трябвало да мога да се оправя и с няколко трупа. — И се усмихна смело, но Кърк долови в гласа ѝ нервност и неувереност. Щом обаче Доминик смяташе, че трябва да докаже нещо, той нямаше намерение дай пречи.

— Всичките са твои.

— Откъде мислиш, че трябва да започна? — Тя бавно се приближи до масата.

— Ти си реши.

Доминик се намръщи съсредоточено. Потрепващата светлина на фенера хвърляше вълнообразни сенки върху черепите и скелетите изглеждаха почти живи. Проблясването на зъбите им и тъмните празни очни кухини им придаваха такъв вид, сякаш всеки момент може да се събудят от дългия си сън.

Доминик храбро тръгна около масата и накрая спря зад един стол.

— Да опитаме първо този.

— Защо точно той? — полюбопитства Арчи.

Трупът не се различаваше от останалите, макар че безспорно беше по-уродлив от тях, защото челюстта му беше паднала в скута и едната очна кухина беше покрита с протрита черна копринена превръзка.

— Вижте масата.

Том проследи с поглед лъча на фенерчето ѝ и видя, че повърхността на масата е разделена на дванадесет еднакви части, по една срещу всеки рицар. Секциите бяха от различни видове дърво.

— Дъб, орех, бреза. — Доминик посочи, и после обходи масата с лъча на фенерчето. — Бряст, череша, тик, махагон. — Лъчът спря върху парчето срещу стола, зад който беше застанала. — Различни видове дърво. Освен това. Направено е от кехлибар.

— Заслужава си да опитаме — съгласи се Арчи.

Доминик стисна решително зъби, внимателно разкопча куртката на скелета и претърси джобовете, но не намери нищо. Конците бяха изгнили и две сребърни копчета паднаха.

— А на врата му? — попита Кърк. — Дали не е носил нещо?

Като държеше лицето си колкото е възможно по-далеч, Доминик разкопча ризата. Платът беше залепнал за мумифицираните ребра. Плътта се беше разложила и после изсъхнала. Но и там нямаше нищо, освен празен гръден кош и съсухрени остатъци от сърцето.

Доминик въздъхна облекчено, отстъпи назад и неволно закачи ръката на скелета. Черепът тупна на земята и се търкулна под масата. Тя изпищя и се хвърли в обятията на Том.

— Справяш се страхотно — увери я той.

Доминик кимна, пусна го и отново се обърна към масата.

— Сигурно съм избрала погрешно.

— Може би — каза Кърк, освети рицарите от Ордена е фенерчето си, сравни всеки със съседа му и се запита къде ли може да е следващото парче от ребуса. Проблясъкът на метал му подсказа отговора.

— Медалите му — възкликна той. — Вижте ордените и медалите му.

Арчи пристъпи напред и се втренчи в лъскавите медали и ордени на куртката.

— Има Рицарски кръст.

И го свали от яката на униформата.

— Има ли знаци на задната страна?

Арчи обърна кръста.

— Да.

— Доминик, носиш ли другите два?

Тя кимна, извади ги и ги сложи на масата така, че знаците да се виждат. Арчи постави до тях кръста, който бе свалил от скелета.

— Трябва да означават нещо — рече Том. — Да ги подредим някак.

— Може би е картина — предположи Доминик. — Линиите се събират, за да покажат нещо, което не се вижда, когато са разделени.

Започна да размества кръстовете, слагаше ги един до друг в различни положения, за да види дали някои линии нямат продължения.

За съжаление нямаше такива и след като изпробваха всяка възможна комбинация, за която се сетиха, Кърк се приготви да предложи нещо, но Доминик изведнъж щракна с пръсти.

— Разбира се.

— Какво?

— Триизмерни са.

— Кое?

— Кръстовете. Не трябва да се наредят един до друг, а един върху друг.

Взе единия, сложи го върху друг и леко го отмести встрани, за да види дали ще се появи схема. Опитва пак и пак и накрая вдигна глава и се усмихна.

— Ето.

Линиите наистина се сливаха и оформяха образ, който можеше да се види само ако се гледа отгоре. Два украсени с орнаменти кръстосани ключа.

— Ключовете за „Свети Петър“ — промълви Том.

— „Свети Петър“ в Рим?

— Може би. — Той погледна сребърната плочка на облегалката на стола, където седеше мъртвецът, от когото бяха взели последния кръст. На фамилния герб беше изобразен горд двуглав орел, сграбчил глобус и скипър в протегнатите си нокти. — Прилича на императорския герб на Романови. Какво общо има това с Рим или с офицер от СС?

Арчи присви очи.

— Може би не сочат към Рим, а към друг град. В Русия.

— Санкт Петербург? Възможно е — съгласи се Том.

— Да, но фамилното име? — Доминик отново освети плочката с фенерчето си. — Симеон. Не е немско, нито руско.

— Имаш право. Необичайно е. — Кърк се намръщи.

— Единственият Симеон, за когото съм чувала, е светец. Симеон Стълпник — каза тя.

— Какъв е бил?

— Отшелник от пети век. Прекарал тридесет години на върха на стълб, висок четиридесет лакти, близо до Халеб в Сирия — обясни тя. — Но не виждам какво...

— Отшелник! — Арчи се усмихна. — Ти си гениална, Доминик.

— Така ли?

— Съвпада абсолютно точно.

— Кое?

— Единственото място, където можеш да намериш отшелник в Санкт Петербург, или поне отшелник, пазач на картина, е Ермитажът^[1].

[1] Ermitage (фр.) — място за уединение. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

*Не мога да предвидя действията на Русия.
Тази страна е загадка, обвита в мистерия,
скрита в енигма.*

Уинстън Чърчил, реч
по радиото (1 октомври —
1939 година)

51.

Невски проспект, Санкт Петербург, Русия

9-и януари — 15:21

Том и Доминик прекосиха Мойка и тръгнаха по Невски проспект към златистия масив на Адмиралтейството. Снегът беше мръсен, очевидно навалял преди няколко дни. Въпреки че зимата беше мека по руските стандарти, и на двамата им беше студено и когато говореха, гласовете им бяха приглушени от вдигнатите яки и дебелите им шалове.

— Кога мислиш, че ще дойде Арчи? — попита Доминик, като внимаваше къде стъпва, за да не съсипе обувките си.

— Липсва ли ти вече? — засмя се Кърк. — Не се тревожи. Ще дойде тази вечер.

— Не съм сигурна дали си заслужаваше да пътуваме поотделно. Ако *наистина* го търсят, ще го забележат независимо дали е с нас, или не.

— Да — съгласи се Том, — но ако се наложи да се отърве от преследвачи, Арчи има по-добър шанс, ако се тревожи само за себе си. Освен това той сам реши така.

— А Търнбул? Успя ли да се свържеш с него?

— Разказах му за всичко, което открихме. Е, поне каквото намерих за необходимо. Ще пристигне утре. Ще трябва да кажа внимателно новината на Арчи. Стигнаха до края на Невски проспект и завиха надясно към дворцовия площад. Над тях се извиси позлатената островърха кула на Адмиралтейството. Белият мраморен куб с колони отдолу приличаше на скъпа сватбена торта. Вдясно се намираще колоната на Александър, а извитата сграда на Държавната дума зад тях тънеше в сянка.

Доминик го хвана под ръка и въпреки леденостудения вятър, удрящ лицето ѝ като камшик, се почувства странно сгрята и доволна. Истината беше, че събитията през последните дни бяха трескави и изтощителни, и тя се радваше, че няколко часа няма да се тревожи за

отрязани ръце, нацистки карти за съкровища и маса, заобиколена от ухилени скелети.

Пък и трябваше да признае, че ѝ беше приятно да е с Том. Рядко имаше възможност да остане насаме с него. Разбира се, не му го беше казвала. Нямахте намерение да изложи на риск онова, което вече съществуваше между тях, заради малкия шанс да получи повече.

— Идвал ли си тук? — попита тя.

— Не.

— Не? Защо? Мислех, че си бил навсякъде.

— Бил съм на много места, но не и тук.

Нещо в тона му ѝ подсказа да не го разпитва повече. Поне не в момента. Така че реши да смени темата.

— Това трябва да е Ермитажът.

— Да. — Том кимна.

— А онова е Зимният дворец. — Тя посочи бароковата сграда вляво. Оцветената ѝ в бяло, зелено и кафяво фасада беше украсена с лъскави скулптури и сложни позлатени декоративни мотиви.

— Предполагам.

— Огромен е. — Доминик учудено поклати глава.

— Четох, че ако прекарваш там по осем часа на ден, ще ти трябват седемдесет години само да погледнеш всеки експонат.

— Това е невъзможно.

— Тринадесет мили галерии. Три милиона предмета. Според мен и седемдесет години е малко.

— И смяташ, че там има картина на Белак? — недоверчиво попита тя. Все още не беше убедена, че логичните им разсъждения са ги довели до правилното място.

Кърк кимна уверено.

— В стаята на Вайсман имаше снимки на три картини. Картината от синагогата и онази на замъка имаха за цел да ни заведат до криптата на Ордена. Остава третата. Портретът на Гудрун, дъщерята на Химлер. Онази, която е търсел баща ми. Портретът е ключът. И той е бил на това мнение. Убеден съм, че там е скрит ключът за всичко.

— Но как портретът се е озовал тук?

— Не е толкова невероятно.

— Какво искаш да кажеш?

— Чувала ли си за златото на Шлиман? — след кратко мълчание попита Том.

Бяха стигнали до брега на реката и гледаха Петропавловската крепост. Том се облегна на парапета.

— Германският археолог? Разбира се.

Доминик много добре знаеше за кого говори Том. Шлиман беше пионер в археологията. Обсебен от „Илиадата“, той се заловил да търси Троя, като използва поемата на Омир като карта. През 1873 година най-после открил останките на града и купища бронзови, сребърни и златни предмети — кръстил ги „Съкровището на Приам“, на името на древния цар на Троя.

— Преди да умре, Шлиман подарил съкровището, което намерил в Троя, на Националния музей в Берлин, където останало до 1945 година — обясни Кърк.

— До 1945? Искаш да кажеш, че руснаците са го взели?

— Точно така. Руснаците били вманиачени по присвояването на ценности и творби на изкуството не по-малко от нацистите. След като Берлин паднал, те изпратили техния така наречен Трофеен взвод, специално обучен да открива и заграбва плячката на нацистите. Отрядът намерил съкровището на Приам в подземен бункер под зоологическата градина в Берлин заедно с хиляди други произведения на изкуството. Разбира се, доскоро никой не знаел за това. Всички мислели, че съкровището е изчезнало или е било унищожено през войната. Но през 1993 година руснаците най-после признаха, че е при тях, и поискаха правото да го притежават като част от полагащите им се репарации. В момента съкровището е изложено в музея „Пушкин“ в Москва.

— И смяташ, че картината може да е донесена тук като трофей?

— Берлин е бил превзет под командването на маршал Жуков. Щабът на Химлер трябва да е бил една от главните стратегически цели на руснаците. Ако сърцето на Химлер не му е позволило да унищожи портрета на дъщеря си, което е твърде възможно, руснаците може да са го намерили и да са го донесли тук като трофей. Това сочат трите кръста и плочката с името на стола в криптата. Убеден съм, че картината е тук. Проблемът е как да я открием.

— Защо?

— Нали ти казах — там има три милиона експонати, но са изложени само пет процента от тях. Останалите два милиона седемстотин и петдесет хиляди се пазят в огромни подземни хранилища и голяма част дори не са описани. Може би дори не знаят, че портретът е там.

Замълчаха. Докато замислено гледаше водата, Доминик изведнъж осъзна, че с изключение на перпендикулярните островърхи кули на Адмиралтейството и Петропавловската крепост в града преобладават хоризонталните, а не отвесните линии, същински пластове на скални натрупвания. Това се дължеше отчасти на очертанията на еднаквите покриви, които до нашествието на съветската ера бяха строени на височината на Зимния дворец или пониски, но главно заради невероятното количество вода. Гладките повърхности на четиридесетте реки и двадесетте канала в Санкт Петербург се сливаха с бреговете и създаваха илюзията за идеална гладкост.

И тъкмо да го каже на Том, забеляза, че той е натъжен и гледа някак отнесено. Така че пак му зададе въпроса, който я безпокоеше от известно време.

— Том, защо не си идвал тук? Сериозно?

Кърк помълча, после заговори, но без да я гледа.

— Когато бях осемгодишен, татко купи една книга за Санкт Петербург. Четяхме я заедно, но предимно разглеждахме илюстрациите. Той ми обеща, че един ден ще ме доведе тук. Ще организира пътуване само за нас двамата. Все чаках да ми каже, че тръгваме. Не предполагах, че ще дойда в този град без него.

Доминик — изненада повече себе си, отколкото дори него, се надигна на пръсти и нежно го целуна по бузата.

Площадът на декабристите, Санкт Петербург

9-и януари — 16:03

Борис Кристенко се чувстваше виновен. Не само защото се беше измъкнал от кабинета си и защото ако шефът му разбереше, щеше да го кастри. По-скоро му беше неприятно, че е изменил на колегите си. Новата изложба на Рембранд щеше да отвори врати само след три седмици и той трябваше да ръководи поставянето на картините, но беше обещал, а винаги държеше на думата си, доколкото можеше, особено когато беше дадена на майка му.

Вървеше с наведена глава и внимаваше да не види някой колега, който да го познае, въпреки че ако това станеше, и той можеше да го попита защо е излязъл през работно време. Тази мисъл му вдъхна смелост и той си позволи да вдигне глава, но ускори крачка, за да навакса за дързостта си, прекоси Нева и тръгна по крайречния булевард „Лейтенант Шмид“.

Майка му искаше три матрьошки. Очевидно в предградията, където живееше, не можеше да намери наистина красиви, макар че Кристенко се съмняваше дали изобщо е търсила. Познаваше майка си — това беше начинът хитрата стара лисица да го накара да плати и да ѝ ги занесе.

Матрьошките, разбира се, не бяха за нея, а за подарък на племенниците ѝ в Америка. Преди петнадесетина години брат ѝ бе заменил студените руски зими с влажните лета в Маями. Кристенко много му завиждаше.

Магазинът беше малък, предназначен предимно за туристи и добре запасен с руски сувенири. Кристенко избра матрьошките и плати, излезе на улицата и си погледна часовника. Беше отсъствал двадесет минути. Може би ако тичаше, щеше да успее да се върне, преди някой да е забелязал, че го няма.

Първият удар по главата го завари напълно неподготвен. Успя да предугади втория, но въпреки това юмрукът се заби в корема му и му изкара въздуха. Главата му започна да кънти и устата му се отвори

широко в опит да поеме въздух — като на златна рибка, изскочила от аквариума.

— Доведете го тук.

Той чу гласа и после усети, че го влачат за раменете и косата по мръсната улица. Нямахте сили нито желание да се съпротивлява. Знаеше кои са и че не може да ги победи.

Хвърлиха го на земята сред разлагащи се остатъци от храна и кучешки изпражнения. Главата му се удари в стена. Зъбите му изтракаха.

— Къде са парите ни, Борис Иванович? — попита същият глас.

Кристенко погледна нагоре и видя, че са трима, наведени застрашително над него.

— Идват — едва смотолеви той. Беше му трудно да говори.

— Дано. Имаш две седмици. И следващия път няма да дойдем при теб, а ще идем при майка ти.

Едрият мъж го ритна в главата. Ботушът му закачи носа на Кристенко и той усети как по лицето му се стича топла кръв. Във въздуха се извиси жестокият смях на нападателите.

Борис погледна охлузените си колене, разкъсаното изцапано палто и издрасканите си обувки. Кръвта течеше от носа му и капеше върху гърдите му.

Кристенко се разрида.

53.

Екатерининският дворец, Царское село, Санкт Петербург
9-и януари — 16:37

Том поиска за известно време да остане сам и Доминик се съгласи, макар и с нежелание, да се срещнат по-късно в хотела. Той искаше да е с нея, но често трябваше да бъде сам, за да възвърне самоувереността си и да се зареди с енергия. Знаеше, че Доминик е пълна негова противоположност и търси компанията на други хора като начин да се съвземе от случилото се през последните дни.

Докато минаваше през главните порти на двореца на Екатерина Велика, осъзна, че стиска в джоба си ключодържателя от слонова кост, който му беше подарил баща му. Обикновено не мислеше за него, но в случая го прие като потвърждение, че разговорът му с Доминик все още се върти в съзнанието му.

Знаеше, че тя иска да помогне, но фактът, че беше споменал за баща си пред нея, го накара да се почувства неловко, защото му беше трудно да говори за него с когото и да било. Освен това, колкото и да му беше неприятно да го признае, Кърк ревнуваше.

Доминик беше виждала баща му много повече от него през последните пет години и се беше шегувала, обядвала, вечеряла и спорила с него, докато бяха работили заедно. Всъщност Доминик бе имала с баща му такива взаимоотношения, за каквито Том само можеше да мечтае. Запита се дали тя не е прочела мислите му и дали това не е причината за целувката.

Посещението в Санкт Петербург го преизпълваше с чувства. Този град беше единственото място, където баща му бе обещавал да го заведе един ден. Когато слагаше Том да си легне, говореше за пътуването и очите му блясваха с унесен, замечтан поглед, докато описваше легендарната история на Санкт Петербург и загадъчната му съдба. Том слушаше, подпрял брадичка на коленете си и обгърнал краката си с ръце, затаил дъх, за да не пропусне нещо.

Дворецът се появи пред него и той спря да го огледа. Сградата беше неопишимо красива. Сводестите прозорци на трите етажа бяха

украсени с пищни орнаменти и отделени от съседите си с ясно очертаните отвесни линии на колони и скулптури, повтарящи се с величествена симетрия. Фасадата в тюркоазеносиньо, бяло и златно се простираше на стотици метри.

Кърк се качи по широкото стълбище и влезе във фойето. Знаеше пътя. Беше го научил наизуст от чертежа в книгата, която му беше подарил баща му. Зави наляво, без да се замисля, като само хвърли бегъл поглед на грандиозното стълбище от бял мрамор.

Дишането му се учести, докато минаваше покрай Бялата, Пурпурната и Зелената трапезарии. Хвърли им само един поглед, въпреки че при други обстоятелства дълго би се възхищавал на пищността и великолепието им. Дори Залата с картините и сто и тридесетте платна по стените не можа да задържи вниманието му по-дълго, отколкото беше нужно, за да мине по лакирания паркет. Вратата в дъното го привличаше като магнит с омайващото си сияние.

В помещението имаше само един човек — разглеждаше картините на отсрещната стена. В кресло от кадифе и позлатено дърво до входа седеше пазач със строго лице. Кърк спря на прага и затвори очи, за да почувства атмосферата на Кехлибарената стая.

Разбира се, това не беше автентичната Кехлибарена стая, а съвременно копие, направено за празненствата по случай тристагодишнината от основаването на града. И макар че му липсваха императорският произход и потеклото на известния му предшественик, помещението беше не по-малко поразително от истинската Кехлибарена стая, каквато си я представяше Том. Искрящите стени обхващаха целия спектър на жълтото, от опушен топаз до светлолимоново, и бяха украсени с фигури, гирлянди цветя, лалета, рози, мидени черупки, монограми и императорския герб на Романови.

Въпреки великолепието ѝ обаче Кърк донякъде се зарадва, че баща му не е виждал стаята, защото след като цял живот бе чакал, може би когато най-после я видеше, нямаше да изпита въодушевление.

Кърк повече от всеки друг знаеше, че е присъщо на човека да иска най-много онова, което не може да има. Митът за Кехлибарената стая се беше родил от разрушаването ѝ по време на войната — бяха останали само няколко избелели снимки — и мигновено бе преминал границите на преходността, за да навлезе в света на въображението,

където величието му няма да бъде поставено под съмнение или да разочарова някого. Поне поради тази причина, колкото и да беше изящно, копие то не можеше да се сравнява с божествения образ на оригинала, който хората бяха изградили в съзнанието си.

— Двадесет и четири години. — Мъжът в другата част на залата се беше приближил до него. Том не му обърна внимание. Предположи, че е турист. — Двадесет и четири години я възстановявах. Изумително е как блести като златна, нали? И как повърхността отразява светлината, но в същото време изглежда толкова дълбока, че сякаш можеш да бръкнеш с ръце в нея до лактите.

Кърк се обърна да огледа мъжа, но видя само профила му. Лицето му беше закрито от черна ушанка от мечешка кожа, смъкната над очите, и от вдигната яка. Гласът обаче беше познат. Много познат.

— Здравей, Томас.

Човекът се обърна и се вторачи в него с немигащите си стоманеносиви очи — някога до болка познати, но въпреки това чужди. Очи, които събуждаха омраза и страх. И чувство на самота.

Очите на Хари Ренуик.

— Хари? — учудено промълви Кърк. — Ти ли си?

— Мое скъпо момче.

Ренуик вероятно изтълкува погрешно тона му и протегна ръце, за да го прегърне. Изненадата и стъписването на Том обаче мигновено се изпариха в студен болезнен гняв и следващите му думи не оставиха съмнение какви са истинските му чувства.

— Мръсник! — Кърк направи крачка към него и инстинктивно сви юмрук.

Ренуик отстъпи, но в очите му проблесна страх.

— Внимателно, Томас — тихо каза той. — Не прави нищо прибързано. Не искам да пострадаш.

Кимна над рамото му и Кърк се обърна. Двама едри мъже с обръснати глави измъкнаха от стаята уплашения пазач. Вътре влязоха други двама. В коланите на панталоните им бяха затъкнати пистолети. По-високият застана до Ренуик. Том го позна. Това беше човекът, който според Търнбул беше участвал в убийството на Вайсман в болницата. Другият се приближи до Кърк и сложи ръка на рамото му, за да го спре, после взе ушанката на Ренуик и се отдалечи.

— Мисля, че все още не си имал удоволствието да се запознаеш с полковник Хехт — каза Ренуик. — Той е... мой колега.

— Какво искаш? — намусено попита Том; разбираше, че при дадените обстоятелства няма друг избор, освен да го изслуша.

— Ах, Томас — тежко въздъхна Ренуик. С изключение на един от преподавателите му в Оксфорд, Ренуик беше единственият, който го наричаше така. Той не обичаше съкращенията, инициалите и другите видове лингвистична стенография. — Колко тъжно, нали? След всичките години, прекарани заедно, жалко, че не се срещаме и не разговаряме като приятели.

— Спести си празните приказки — със стиснати зъби каза Кърк. — Приятелството ни беше изградено върху твоите лъжи. В деня, когато ти ме предаде, изгубихме всичко, което съществуваше между нас. Сега ти не означаваш нищо за мен. Затова, ако си дошъл да ме убиеш, приключвай, без да го увърташ.

— Да те убия? — Ренуик се засмя и се приближи до стената вляво. Хехт гледаше свирепо. — Мое скъпо момче, ако исках да те убия, вече нямаше да си на този свят. Можех да го направя пред хотел „Тримата крале“, в кафенето на Хауптбанхоф или докато сутринта вървеше по Невски проспект. Господ знае, че през последните няколко дни имах много възможности. Не, колкото и да удовлетворява желанието ми за отмъщение, което изпитвам всеки път, когато погледна ръката си, това не би послужило на целите ми. — Той вдигна протезата си и я погледна безпристрастно, сякаш не беше негова.

— Целите ти? — глухо се изсмя Кърк. — Мислиш, че ще ти помогна?

— О, ти вече направи много, Томас. Ключът, който взе от Ламерс, депозитната кутия, до която успя да получиш достъп, историята на Златния влак и вероятното местонахождение на съдържанието на изчезналите вагони.

— Как, по дяволите... — започна Том, но после осъзна какво означава това. — Радж! — стъписано промълви той. — Какво си му направил?

— А, да — въздъхна Ренуик. — Господин Дхута. — Свали ръкавицата от здравата си лява ръка и внимателно я сложи върху един от шкафовете. — Бих казал, че той беше много предан приятел. До самия край.

— Уби ли го? — Кърк дори не се опита да прикрие страха и ужаса си.

— Не, в края на краищата се оказа, че това не е необходимо. Но мисля, че този път ще му трябва нещо повече от сиропите за кашлица и витамините, за да се изправи на крака.

— Мръсник — пак изруга Том, но въпреки грубата шега на Ренуик почувства облекчение, че Радж е жив.

Ренуик се усмихна, но не каза нищо, а само погали един от мотивите с цветя на стената.

— И така, сега ти знаеш онова, което и аз знам от известно време. Ордент е бил пратен да пази влака. Когато са разбрали, че няма да могат да стигнат до Швейцария, са решили да изнесат ценния му товар и да го скрият. Тайната на местонахождението му е била кодирана в картина, чието местонахождение също е било скрито в други две картини и карта.

Кърк мълчеше. Мислите му препускаха между страха, гнева и отвращението при вида на Ренуик, който с обич милваше кехлибара, сякаш беше куче.

— Замисли се, Томас. Автентичната Кехлибарена стая. — Очите му блеснаха. — Най-последно открита след толкова много години. Сигурно струва двеста-триста милиона долара.

— Бих дал десет пъти повече да те видя мъртъв — със стиснати зъби отговори Том.

— Баща ти прекара половината си живот да търси Кехлибарената стая. Само си представи какво би казал, ако можеше да ни види сега, толкова близо до откриването ѝ.

— Не замесвай баща ми! — извика Кърк и направи крачка към Ренуик, без да обръща внимание на заплашителния поглед на Хехт.

— Баща ти беше замесен, Томас. Как инак мислиш, че разбрах за Кехлибарената стая? Той ми каза. Разказа ми всичко.

— Лъжеш.

— Нима?

— Дори да го е направил, това е защото е нямал представа кой си.

— Сигурен ли си? — Ренуик ядосано поклати глава. — Убеден ли си, че баща ти не беше наясно?

Сърцето на Кърк подскочи.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Не си играй с мен — жестоко се изсмя Ренуик. — Не ти подхожда. Трябва поне да се замислиш. Задай си въпроса.

— За какво да се замисля? — Устата на Том пресъхна, гласът му се превърна в дрезгав шепот.

— Как така, въпреки че бяхме колеги двадесет години и приятели от по-дълго, той не е знаел за мен? И че има съвсем малка вероятност не само да е знаел, но и да ми е помагал. Да е работил за мен.

— Не говори така. Ти не знаеш...

— Нямах представа какво знам — прекъсна го Ренуик. — Дори да знаеш, няма да повярваш. Така, както знам, че няма да повярваш на това.

Извади джобния си часовник и го вдигна пред лицето на Том. Златният обков заблестя. Кърк го позна веднага. „Патек Филип“ от 1922 година, осемнадесет карата злато, изключително рядък. Сериен номер 409792. Часовникът на баща му.

— Откъде го взе, по дяволите? — прошепна Том. — Нямах право...

— А ти как мислиш? Той ми го даде. Не разбираш ли, Томас? Ние бяхме съдружници. До самия край.

54.

*Летище „Пулково 2“, Санкт Петербург
9-и януари — 18:47*

Пол Виджиано мина през въртящите се врати, като шумно тропаше с крака. Бейли пазеше багажа им и учтиво отказваше на предложенията на носачите, които се опитваха да го натоварят на количките си. Над главата му светеше червена неонова реклама за местен нощен клуб — придаваше на терминала още по-грозен вид.

— Господи, тук е по-студено и от задника на полярна мечка.

— Виждаш ли ги?

— Все още не. — Виджиано духна, за да стопли ръцете си. — Казах ти да им се обадиш, преди да тръгнем, и да им съобщиш в колко часа ще пристигнем. Не можеш ли да проведеш като хората дори един телефонен разговор?

— Обадох се, сър. Те закъсняват.

Заради непрестанното заяждане на Виджиано вълнуващият и интересен в началото случай бързо се превръщаше в истинско изпитание за решителността на Бейли. Много други не толкова търпеливи хора не биха издържали и биха посрещнали поредния изблик на Виджиано с добре премерен удар.

Бейли обаче не беше глупак и знаеше, че трябва да внимава. Въпреки недостатъците си Виджиано ръководеше разследването и след това щеше да напише доклад за представянето на Бейли. На този етап от кариерата си той трябваше да е търпелив и да се пази от неприятности. Никой не обича хората, които не умеят да работят в екип.

Бейли обаче беше решил да се подчинява на Виджиано само защото заповедите бяха одобрени от друг.

— Говорихте ли с областния директор Картър, сър?

— Господи, Бейли, за какъв се мислиш? — избухна Виджиано.
— За майка ми?

— Не, сър, но сме далеч от Солт Лейк Сити и още по-далеч от местопрестъплението.

— Е, и?

— Не искам да объркаме нещо. Тук нямаме пълномощия.

— Ще объркаш нещо само ако продължаваш да ме вбесяваш с проклетите си притеснения, Бейли — язвително каза Виджиано. — Видя с очите си човека, който излезе от хотела на Лаше. Блонди. Нашият главен заподозрян. Ясно като бял ден. След това разбрахме, че е издирван за убийство и в Австрия. Какво повече искаш? Димящо оръжие и пълен комплект отпечатъци?

— Видях мъж, който прилича на описанието, дадено от Хенеси, и на снимката от камерите за наблюдение на летището в Солт Лейк Сити, но не мога да съм сигурен, че е той — хладно отвърна Бейли.

— Не ми пука какво мислиш. Трябваше да кажеш веднага, щом имаш съмнения. Сега си вътре в играта като мен. Онова, което си видял, беше достатъчно за Картър. Тук сме, защото той ни даде зелена светлина. А сега по-добре ли се чувстваш? — Виджиано се приближи до Бейли. Дъхът му беше горещ и противен. — Виж, това е разликата между теб и мен. Понякога трябва да се доверяваш на инстинкта си. Ще ми благодариш, когато директор Грийн ни връчи медали. — Виджиано погледна към вратата, където спря черен силует. — Трябва да са те. Престани да хленчиш. Да вървим.

Хвана дръжката на големия си черен куфар „Самсонайт“ и го помъкна към изхода. Пластмасовите колелца ритмично затракаха по мраморните плочки. Бейли нарами чантата си и тръгна след него. Лицето му беше замислено и намръщено. Тази работа не му харесваше, но щом Картър я беше одобрил, нямаше какво да направи.

Колата беше голяма и по-чиста от всичко останало около нея. Багажникът се отвори, когато се приближиха. Двамата сложиха вътре багажа си, затвориха капака и се качиха в автомобила.

— Извинявайте, че закъсняхме, момчета. Движението беше адски натоварено. Аз съм Бил Стрейндж, а това е Клиф Кънингъм. Добре дошли в Русия. — Мъжът протегна ръка през пролуката между двете предни седалки. Беше възпълен, с лъскаво теме и прошарена руса коса; приличаше на Харди, а колегата му на Лаурел — висок и слаб, с грижливо сресана кестенява коса.

— Няма проблем. — Виджиано стисна ръката му, без да си направи труда да признае, че отново е обвинил в некомпетентност

Бейли. — Специални агенти Виджиано и Бейли. От Бюрото ли сте, или от Агенцията?

Бейли също се наведе и стисна ръката му.

— От Бюрото — усмихна се Стрейндж. — Реших, че ще искате да видите приятелски лица.

— Точно така, по дяволите — потвърди Виджиано. — Е, има ли някаква следа от нашия човек? — И се облегна назад на меката кожена седалка.

Колата се вля в уличното движение и се отправи към центъра на града.

— Това ли е вашият човек? — Стрейндж подаде снимка на Бейли. Той я погледна, кимна и после я предаде на Виджиано. Той нетърпеливо я грабна от пръстите му.

— Да, това е копелето. Кога пристигна?

— Преди час и нещо. Със самолет от Франкфурт, както казахте. Преди малко се регистрира в хотел „Европа“.

— Купонът се премести другаде, но пак танцуват същите хора, Бейли — ликуващо отбеляза Виджиано.

— И другият е тук.

Виджиано учудено поклати глава.

— Кой?

— Другият мъж, за когото казахте да си отваряме очите. Регистрирал се е под името Том Кърк.

— Не съм казвал...

— Проявих самоинициатива, сър — прекъсна го Бейли. — Това е човекът, с когото Блонди излезе от хотела. Реших, че трябва да проверим и него. Изпратих снимка в случай че той се появи в системата.

— За Бога, Бейли — изсумтя Виджиано. — Той е само странично явление. Трябва да се отдалечиш от детайла и да видиш цялата картина, както правя аз, и да наблюдаваш как се разместват фигурите по дъската.

— Мъжът може да се окаже нещо повече от пионка — обади се Стрейндж и съчувствено намигна на Бейли. — Има досие. Бивш крадец, решил да стане порядъчен. Дори е работил с едно от нашите момчета по случай миналата година.

— Искаш да кажеш с едно от нашите момичета — ухили се Кънингам.

— Точно така. Дженифър Браун. Тя не беше ли в твоя екип, Виджиано?

— Известно време.

Виджиано стисна зъби.

— Чух, че се била издигнала — отбеляза Стрейндж.

— Вижте какво, не ми пука за Том Кърк, още по-малко за Дженифър Браун, по дяволите — избухна Виджиано. — Дошъл съм за Блонди, затова да зарежем празните приказки и да отидем да го сгацим това копеле.

Кънингам и Стрейндж се спогледаха и се усмихнаха и Бейли изведнъж се зарадва на тяхната компания.

55.

Хотел „Европа“, Санкт Петербург

9-и януари — 19:22

Том си беше купил „Братя Карамазови“ от магазина за сувенири във фойето на хотела. Въпреки че го беше чел, оправда избора си с довода, че Достоевски е написал почти всичките си книги в Санкт Петербург.

Оказа се, че напразно е прахосал парите си. Успя да прочете петнадесет пъти първата страница. Не можеше да се съсредоточи, защото мислите му постоянно се връщаха към Кехлибарената стая.

Към Ренуик.

И към думите му.

Хари, разбира се, имаше право. Е, поне донякъде. След като откри кой всъщност е Ренуик, Том наистина се усъмни в приятелството на баща си с него и се запита дали той е подозирал истината. Нито веднъж обаче не се беше замислял за вероятността, заявена от Ренуик — че баща му не само е знаел кой е той, но и е бил замесен в престъпната му дейност и дори му е бил съдружник.

Кърк беше наясно, че не бе познавал баща си толкова добре, колкото би искал и би трябвало. Знаеше само, че баща му беше човек, който би оставил визитната си картичка на предното стъкло на колата ти, ако неволно я е блъснал леко. Но не виждаше в характера му нищо, нито дори намек, загатващ за друго, освен за силно презрение към Касий и всичко, което представляваше той. Двамата бяха пълни противоположности.

Някой почука на вратата.

— Влез.

На прага застана Арчи.

— Здравсти.

— А, пристигна ли? Кърк вдигна глава, усмихна се и стана. Всъщност дори се зарадва, че Арчи прекъсва мислите му. — Имаше ли проблеми?

— Не. Но бих убил човек за едно питие.

— Налей си. — Том посочи минибара под телевизора.

Арчи се приближи и изсипа две малки шишенца уиски в голяма чаша.

— Денят беше дълъг — въздъхна той и се отпусна на стола. — Наздраве. Къде е Доминик? — И огледа стаята, сякаш очакваше тя да изскочи зад завесата.

— Преоблича се. Ще дойде в девет.

Арчи кимна и протегна крака.

— Несъмнено ѝ е приятно да е с теб.

— Какво искаш да кажеш?

Арчи вероятно разбра, че Кърк не е в настроение да говори по този въпрос и поклати глава.

— Нищо. Е, какво прави днес?

— Обичайното. Разходих се по Невски проспект, отидох да разгледам новата Кехлибарена стая и срещнах Хари Ренуик.

Арчи едва не се задави с уискито.

— Касий? Тук?

— Да. Всъщност е с нас от Лондон. Следи ни и чака.

— Какво?

— Да му свършим работата и да разберем къде е последната картина на Белак.

— Значи знае?!

— Знае онова, което е успял да изтръгне с бой от Радж.

— Какво?!

Арчи скочи. Том протегна ръка да го успокои.

— Жив е. Не се притеснявай. Разбрах в коя болница е и говорих с лекаря. Ръката му е счупена, има три пукнати ребра и доста синини, но нищо по-сериозно.

— Само да го спипам това копеле! — ядоса се Арчи. — Ще го убия.

— Първо ще трябва да се пребориш с новите му приятели. И Хехт беше с него. Помниш ли го? Онзи от Кристално острие, когото Търнбул посочи като убиеца на Вайсман.

Арчи изгълта уискито на един дъх.

— И какво искаше милият чичо Хари?

Том сви рамене. Засега беше решил да запази за себе си думите на Ренуик за баща му. Въпреки че това вероятно не беше в духа на

откритостта и доверието, които двамата с Арчи се опитваха да поддържат през последната година и нещо, той все още не беше готов да сподели с някого обидните намеци, докато не намереше време да ги обмисли спокойно. Пък и това нямаше нищо общо със Златния влак, нито с Ордена.

— Да разбере какво знаем. Да ни подтикне да направим грешка.

— Това означава, че и той не е намерил Кехлибарената стая.

— Точно така — усмихна се Том. — Няма представа какво сме открили в криптата, нито защо сме дошли тук.

— Няма да му отнеме много време да разбере, нали?

— Прав си. И затова се надявам, че имаш план.

— Не се тревожи. Готов е. — Арчи посегна да запали цигара, но Кърк се намръщи и му махна с ръка да не го прави.

— Все пак ще спя тук.

— Ясно де. — Арчи недоволно върна цигарата в пакета.

— Как така готов? — продължи Том.

— Е, още не е готов, но ще бъде. Познавам специалист в тази област. Мой клиент или по-скоро бивш. Всъщност наш.

— Кой бивш клиент? — недоверчиво попита Том.

Арчи сви рамене.

— Виктор, разбира се. Кой друг?

— Виктор? — Кърк иронично повдигна вежди. — Не беше ли онзи, за когото миналата година ме накара да открадна яйцата на Фаберже, но после се оказа, че всъщност са за Касий? Спомням си, че едва не ни убиха заради него.

— Да, но нека не се ровим в миналото, нали? — глуповато каза Арчи. — Всичко това е стара история, много вода изтече и така нататък. Сега не бих постъпил така с теб. Този път наистина е Виктор. И никой няма да бъде убит.

56.

Неизвестно място, Германия

9-и януари — 21:00

Мъжете бяха дванадесет и носеха еднакви златни пръстени с гравирани дванадесет квадратчета и инкрустирани с един-единствен диамант в едното.

Нямаха имена. Така беше по-безопасно. Нямаха и номера, защото това би намекнало за йерархия между тях, чувство за цифрово превъзходство и предимство, които бяха несъвместими с първоначалната идея за братство на равни. Но за да няма объркване, използваха имена на градове.

— Няма причина за паника. — Париж, възрастен мъж, седнал начело на масата, вдигна ръка, за да успокои останалите, които разтревожено бяха започнали да шушукат след последното разкритие. — Това не означава нищо.

— Нищо? — недоверчиво попита Виена, който седеше срещу него. — Не чу ли какво казах? В замъка Вевелсбург е открита крипта с дванадесет генерали от СС. Съобщиха го по новините. Пазачът влязъл и видял дупка в средата на пода. Не знаехме, че има крипта. Това е работа на Кърк. Той върви по следата. Нима това не е причина за паника?

В стаята се разнесе одобрителен шепот. Пламъчетата на свещите леко потрепнаха от развълнуваното дишане на присъстващите.

— Кърк е много по-умен, отколкото мислехме, но не трябва да подминаваме факта, че...

— Ами ако е намерил нещо там? — хладно попита Берлин. — Колко близо искате да се добере до истината, преди да приемете проблема сериозно? Ако открие картината на Белак?

Пребледнялото лице на Париж стана мъртвешки бяло. Другите единадесет мъже започнаха ядосано да говорят в един глас и помещението се взриви от шума.

— Братя, братя! — Виена стана и шумът утихна. — Времето за приказки свърши. Мисля, че дойде моментът да действваме.

— Точно така — съгласи се Краков.

— Какво предлагаш? — попита Берлин.

— Две неща. Първо ще елиминираме Том Кърк. Единият от източниците ни съобщи, че е забелязан да се качва на самолет за Санкт Петербург. Ако можем да го премахнем там, трябва да се възползваме от шанса.

— Аз ще се погрижа — каза Берлин. — Искам само да знам къде е.

— И второ, предлагам да го преместим.

— Да го преместим? — ахна Париж. — Шегуваш ли се?

— Настоящото му местонахождение служи добре на целта си, но опасните неща изискват крайни мерки. Предлагам да прекъснем връзката. Да елиминираме всички шансове някой случайно да открие картината и да разбере къде водят уликите в нея. Нека го преместим на друго място, където никой няма да го намери. И никой от нас няма да знае.

— Но това е нелепо — възмути се Париж. — Ние имаме морален кодекс и сме положили клетва да го пазим, но да *не* го местим. Ако го направим, ще съобщим на целия свят за съществуването му.

— Кодексът е бил за друго време — настоя Виена. — Вече не е уместен. Също както и че ти си единственият, който знае местонахождението му. Трябва да се приспособим, за да оцелеем.

— Това е безумие — продължи да упорства Париж.

— Нима? Или е безумие да не обръщаме внимание какво става? Да се доверим на прищевките на един старец? Трябва ни промяна, преди да е станало късно.

— Само един човек тук непрекъснато ни предупреждаваше за опасността, която ни грози, и това е Виена — подкрепи го Краков. — Той трябва да съхранява тайната и да предприеме необходимите мерки, за да го опази.

— Тайната трябва да се повери само на един човек — заяви Париж. — Това е бремене, което трае дълго, колкото е дълъг един човешки живот. Предшествениците ни са решили, че този човек трябва да съм аз, и няма да се отметна от задължението си.

— Тогава предлагам да гласуваме. — Берлин удари с юмрук по масата. — Да изберем Париж и неспособността му да действа или Виена и действието.

— Това не е демокрация... — започна Париж, но възраженията му бяха заглушени от гласовете в полза на плана на Берлин.

— Поласкан съм, че ме смятате за достоен за доверието ви. — Виена стана. — Но трябва да изберете сами.

В стаята отекна скърцане на столове. Един по един повечето мъже се наредиха зад стола на Швейцария. Колебаеха се само трима. Отчаяно погледнаха Париж, а после седемте мъже от другата страна на масата. Париж бавно кимна, сви рамене и се присъедини към останалите.

— Това е бреме за цял живот — тихо повтори той. — Моето бреме.

— Вече не. — Виена поклати глава. — Единодушното решение на групата е, че е време друг да носи огъня. Сам.

— Какво искаш да кажеш? — Очите на Париж изведнъж се отвориха широко, когато разбра намеренията му.

Без да каже нищо, Виена кимна на Берлин и той бръкна в джоба си и извади малко тефтерче и бяло хапче. Приблужи се до Париж, сложи тефтерчето и хапчето на лакираната дъбова повърхност на масата, добави чаша вода и отстъпи назад.

Париж погледна оставените на масата неща, после човека пред себе си. От очите му бликнаха сълзи.

— Не е правилно.

— Ти служи добре на каузата — тихо каза Виена. — Времето ти тук изтече.

Париж преглътна сълзите, извади писалка, написа нещо в тефтерчето, откъсна листа, прегъна го на две и го даде на Берлин, който се приближи до Виена и му го връчи. Виена разгърна листчето, кимна и го поднесе към свещта пред себе си. Хартията пламна и бързо изгоря.

Единадесет чифта очи се втренчиха в Париж. С треперещи рамене той взе бялото хапче, сложи го на езика си и го преглътна с водата.

След две минути беше мъртъв.

Нощен клуб „Тунелът“, Санкт Петербург

10-и януари — 01:13

Шофьорът Игор беше учител, а нощем се включваше в редиците на предприемчивите местни хора, които търсеха начини да увеличат мизерните си доходи — обикаляше улиците на града нащрек за вдигнатата ръка на някой минувач в късните часове.

Като се оплакваше на развален английски от студа, футболните резултати и корупцията на местните партийни величия, той закара Том, Арчи и Доминик до острова, на който се намираше нощният клуб „Тунелът“ — там трябваше да се срещнат с Виктор.

Отвън сградата беше непретенциозна — бетонен хангар, чиято задна стена се спускаше под остър ъгъл към замръзналата земя. На входа стояха трима яки охранители с черни барети и паравоенни униформи от войната с Афганистан. Дебелата двадесет сантиметра стоманена врата беше подпряна с автомат АК-47 от военния резерв. Аварийна червена лампа осветяваше стръмно бетонно стълбище.

— Това е стар противоядрен бункер — обясни Арчи. — Виктор е собственикът. Не се тревожете. Ще се грижат за нас.

Пазачите провериха имената им в списъка с гостите и им направиха знак да влязат. Пред заведението имаше опашка от нещастни на вид хора, които тропаха с крака и потриваха ръце, за да се стоплят, докато чакаха да ги пуснат.

Тримата заслизаха по неравните стъпала и усетиха полъх на топъл въздух и миризма на пот и алкохол. Монотонното ритмично пулсиране на музиката се засилваше с всяка тяхна крачка, същинско приглушено туптене на огромно сърце.

Долу имаше друга дебела стоманена врата, която се отвори, когато се приближиха към нея. Басите на музиката ги блъснаха като тежка вълна. Шумът притисна очите, ушите и белите им дробове, сякаш се бяха гмурнали на голяма дълбочина.

Появиха се още двама охранители с паравоенни униформи, старомодни слънчеви очила и заплашителен комплект от палки,

сълзотворен газ и оръжия за контрол на тълпата, и им посочиха една врата. Красивата чернокоса млада жена от другата страна беше по бельо. Взе парите и палтата им и без да се обръща, посочи табелата зад себе си, без да спира безучастно да мляска дъвка.

Надписът беше на руски, но под него имаше тромав превод.

„Благодарим ви, че оставихте пистолетите и ножовете си на входа“.

Металният кош под него беше пълен с оръжия с най-различни форми и размери. На всяко имаше етикет с яркорозов номер от гардероба.

— Откъде познаваш Виктор? — недоверчиво попита Кърк.

— От години въртим бизнес заедно. Той е голям колекционер, но е много придирчив. Събира предимно творби на Пикасо и вещи от войната.

— Хубаво местенце.

— Предпочитам да кара хората да оставят оръжията си тук, отколкото да ги внасят вътре — отвърна Арчи.

Зад тях се чу силно пиукане. Обърнаха се и видяха мъж, който минаваше през детектор за метал, каквито има на летищата, монтиран на прага на клуба. Единият пазач се приближи до него и разгърна якето му. В кобура под мишницата му имаше лъскав сребрист „Магнум“. Охранителят се обърна колебливо към младата жена на входа, а тя огледа мъжа от главата до петите и кимна. Пазачът го пушна да влезе, без да му взема оръжието.

— Край на теорията ти — подхвърли Доминик. Минаха през детектора за метал и влязоха в заведението.

Беше ниско и с грубо изсечени стени и се простираше на петнадесетина метра под сводестия покрив, който усилваше музиката и шумните разговори в оглушителен рев. В отсрещната страна имаше импровизирана сцена, оградена с телена мрежа. В средата стояха дисководещ и две девойки с хубави тела, които се увиваха около месингови пилони.

Дансингът беше пълен. Посетителите се извиваха и въртяха в унисон с пулсиращия ритъм на музиката, проблясващите прожектори и лазерите. До стените бяха наредени малки маси и столове, но повечето клиенти стояха в центъра на помещението, близо до бара. Всички пушеха.

— Ще донеса нещо за пиене — изкрещя Том, за да надвика шума.

Проправи си път през тълпата, като неволно блъсна една жена в червена рокля — огромен рубин искреше между почти разголените ѝ гърди. Тя му се усмихна, намигна му и понечи да каже нещо, но страховитият ѝ брадат придружител я отведе настрана. Кърк предположи, че жената е проститутка.

Барът се състоеше от две дървени маси, обслужвани от три момичета с камуфлажни сутиени и къси поли. Изборът не беше богат. На едната маса имаше малки чаши и бутилки „Столичная“, а на другата високи чаши и шишета „Кристал“. Плащаше се само с американски долари. Том поръча шампанско, взе чашите и отново си запробива път през тълпата.

— Нямам ли бира или нещо друго? — попита Арчи, когато видя бутилката.

— Има само водка и шампанско, което ми струва четиристотин долара, така че дано ви хареса.

— Четиристотин! — възкликна Арчи. — Господи, можеше да те пребият, за да ти ги вземат.

— Мисля, че тук никой не обръща внимание на парите — каза Доминик и кимна към хората около тях.

Том трябваше да се съгласи. Жените, особено проститутките, носеха скъпи дамски чанти и бяха отрупани с бижута, инкрустирани с диаманти, рубини и други скъпоценни камъни. Повечето бяха с обувки с високи токчета. Дрехите им разкриваха загорели от слънцето и добре поддържани тела.

Мъжете бяха с костюми, най-вече италиански и определено шити по поръчка, и носеха златни гривни и пръстени. Тук-там се виждаше ръкохватка на пистолет, затъкнат в колана на нечий панталон, или характерни издутини под коленете и левите мишници.

— Желаете ли маса? — До тях се появи сервитьор и посочи масичка в ъгъла на помещението.

— Колко струва? — попита Арчи и го погледна подозрително.

Сервитьорът се намръщи, сякаш не разбра въпроса.

— Нищо. Вие сте гости на Виктор.

— Е, добре. — Арчи се усмихна на Том. — Виждаш ли? Казах ти, че ще погрижат за нас.

— Не може ли да седнем на онази? — Том кимна към една свободна маса малко по-отдалечена от сцената.

— Не. — Сервитьорът дори за миг се паникьоса. — Виктор каза на тази. Моля, заповядайте.

— Добре — съгласи се Кърк.

На лицето на сервитьора се изписа облекчение. Той ги заведе до масата и донесе кофичка с лед. Доминик отпи от шампанското и попита:

— И сега какво?

Арчи сви рамене.

— Сега ще чакаме.

58.

01:51

Том започна да става неспокоен. Бяха в клуба вече тридесет минути, а все още нямаше следа от Виктор. Дори танцьорките зад телената мрежа, които отначало сякаш имаха неизчерпаема енергия и способността да извиват телата си в невероятни пози, изглеждаха уморени. Той видя, че Доминик го гледа, и се усмихна, но тя отмести очи, без да каже нищо. Държеше се малко странно след разговора им на моста и Кърк се надяваше, че не я е обидил с нещо.

Тъкмо мислеше да каже на Арчи да попитат някой от сервитьорите защо Виктор не идва, когато някакъв младеж на не повече от двадесет години и русокосо момиче, което изглеждаше още по-младо, се приближиха до масата им и извикаха нещо на руски. Под разкопчаната риза на младежа се виждаше гъста паяжина от тъмнокестеняви косми и проблясъците на златна верижка.

— Какво? — попита Том.

— Каза, че това е неговата маса — със силен акцент преведе блондинката.

— Да бе — възрази Арчи.

— Иска да седне тук — настоя тя.

— Ще е трудничко, защото както виждаш, ние седим тук. Но може да се настани на пода.

Момичето преведе думите му и студената физиономия на младия мъж се разтегли в мрачна усмивка. Той й каза нещо и тя отново преведе.

— С удоволствие ще седне на пода, но ако използва главата ти за възглавница.

Арчи скочи и младежът отстъпи назад. Между тях застана друг човек — предпази с тялото си хлапака и момичето, бръкна под якето си с лявата си ръка и сложи дясната на гърдите на Арчи.

— Добре, добре. — Том стана, усмихна се отстъпчиво и вдигна ръце в знак, че се предава. — Грешката е наша. Моля, седнете. Откажи се, Арчи.

Като мърмореше ядосано, Арчи тръгна след Том и Доминик към отсрещната страна на нощния клуб.

— Тук е Дивият запад, по дяволите — оплака се той и хвърли фаса си на пода. — Законът на джунглата.

— По-добре не си навличай неприятности — рече Том. — Не си заслужава да те застрелят заради някаква си маса.

— Имаш право — съгласи се Арчи и хвърли гневен поглед към младия мъж и русокосата му приятелка, които вече се бяха настанили на предишната им маса и се смееха. Телохраниелят им наливаше питиета.

Кърк изпи глътка шампанско, обърна се и огледа заведението. Ако Виктор имаше намерение да се появи, дано да станеше скоро. Мразеше да чака. Дългото пътуване, студът и обезпокоителният разговор с Ренуик започваха да го изнервят.

Двама мъже близо до входа привлякоха погледа му. При други обстоятелства не би ги забелязал, защото не се отличаваха от останалите в бара. Имаше обаче една съществена разлика, която ги открояваше. Въпреки горещината и двамата бяха с дебели кожуси.

Посетителите се отдръпнаха, за да им направят път. Те бързо се приближиха до масата, където седяха младежът, момичето и телохраниелят им, неочаквано разгърнаха кожусите си и извадиха автомати „Узи“. Преди някой от тримата да успее да реагира, мъжете започнаха да стрелят в гърдите им. Чуха се писъци, няколко души се хвърлиха на пода, други хукнаха към изхода, като се препъваха и падаха в отчаяния си стремеж да избягат.

Музиката спря. След непрестанното думкане на баса тишината бе направо осезаема. Пукотевицата отекваше в помещението като серия гръмотевици. Гилзите тракаха на пода, сякаш някой хвърляше дребни монети. Пулсиращите прожектори продължаваха да проблясват и осветяваха движенията на убийците.

Те изпразниха пълнителите, а после единият извади пистолет и спокойно изстреля по един куршум в слепоочията на жертвите. След това, очевидно доволни, двамата минаха през помещението, като прекрочваха хората на пода, качиха се по стълбите и излязоха.

Истинската паника настъпи едва сега. Жените започнаха да плачат и да пищят истерично, а мъжете да крещят. Всички се втурнаха към изхода и дори събориха бара. Разхвърчаха се стъкла.

— Трябва да се махнем оттук — извика Том и дръпна Доминик,
— преди да осъзнаят, че са убили други хора, и да се върнат.

— Какви ги говориш? — учудено попита Арчи, но в следващия миг явно разбра мисълта му.

— Сервитьорът много настояваше да седнем на онази маса. Ако убийците бяха дошли три минути по-рано, сега щяхме да сме мъртви.

59.

01:56

Развълнуваните хора, излизащи от клуба, изведнъж затичаха обратно вътре. Разнесоха се паникьосани викове. Проблясващите по стълбите сини светлини обясниха защо посетителите са решили да се върнат. Беше пристигнала милицията.

На пода затракаха оръжия, във въздуха полетяха бели пликчета. Клиентите се опитаха да се отърват от уличаващите доказателства. Няколко пликчета се разтвориха и на пода като сняг се посипа бял прах, осветен от все още пулсиращите дискотечни прожектори.

— Да тръгнем след тях — предложи Том, като забеляза, че неколцина посетители се отправят към вратата за тоалетните. — Сигурно има друг изход.

— Защо бягаме? — попита Доминик. — Не сме направили нищо лошо.

— Не искам руската милиция да ме разпитва цяла нощ, нито убийците да се върнат, когато разберат, че са сгрешили — отвърна Кърк и я побутна към опашката от блъскащи се хора, които се изнизваха в тесния коридор.

Вратата вляво беше за мъжката тоалетна, а онази вдясно — за дамската. Всички обаче се бяха отправили към вратата в дъното на коридора. Там имаше килер с парцали, метли и препарати за почистване. На отсрещната стена беше монтирана стълба, направена от тесни железни обръчи. Хората трескаво се катереха по тях.

— Хайде — извика Том и заразблъсква хората.

Първо се качи Доминик, после Арчи и накрая Кърк. Покрай лицето му прелетя женска обувка, в следващия миг той усети противното хрущене на пръсти под подметката си, когато настъпи нечия ръка.

След шест-седем метра стълбата ги изведе до люк като на подводница. През него се излизаше на тясна ивица запустяла земя между две високи стари сгради, очевидно жилищни.

— Да вървим — извика Том.

Засилващата се какофония от приближаващи се сирени означаваше, че на местопроизшествието пристигат още милиционери и линейки. Най-вероятно знаеха за задния изход и скоро щяха да задържат всички.

Тримата побягнаха. Доминик тичаше с дълги леки крачки, Арчи пуфтеше на няколко метра зад нея. Две бездомни кучета, тръгнали по замръзналите улици да търсят храна, хукнаха с тях, като лаеха от любопитство, докато някакъв очевидно интересен уличен стълб не ги накара да спрат и да го препикаят.

— Мислех, че Виктор ти е приятел — отбеляза Кърк. — Сигурно си направил нещо, което страшно го е ядосало.

— Нищо не съм направил — задъхано отвърна Арчи. — Станала е някаква грешка. Не може да е друго.

Стигнаха до някакво кръстовище и Кърк спря и се огледа. Неочаквано три черни кадилака изреваха по улицата зад тях, завиха зад ъгъла и спряха, обграждайки ги в полукръг. Сградата отзад препречваше пътя им за бягство.

Задната врата на колата в средата се отвори и се показа сервитьорът, който ги беше завел на злополучната маса. Лицето му беше преbledняло, очите — широко отворени и изцъклени, а тялото обърнато така, че не се виждаше кой е зад него.

— Какво искаш, по дяволите? — извика Арчи.

В следващия миг се разнесе силен пукот и главата на сервитьора се пръсна в облак червеникава мъгла. Тялото му се свлече. Доминик изпищя.

Появи се черна обувка с висок ток, която изрита трупа на сервитьора на улицата с ритник в гърба. После се показа дълъг крак с бронзов загар, последван от ръка с димящ пистолет, с дълги, инкрустирани с диаманти нокти. Накрая се видя овално лице с дълги черни коси, поразителни сини очи и едри гърди, почти излизащи от червена рокля. Том я позна веднага. Това беше жената, която му бе намигнала, когато леко я беше блъснал в нощния клуб.

— Здравствуй, Арчи. — Тя се усмихна.

Кърк го погледна учудено. Жената слезе от кадилака.

— Здравствуй, Виктор — отвърна Арчи.

60.

10-и януари — 02:01

Всички се качиха и колата рязко потегли. Мощният двигател ръмжеше. Том седеше отпред, а Арчи и Доминик бяха на задната седалка с Виктор. Шофираше навъсен грубиян, казваше се Алексей. На таблото от орехово дърво пред него беше подпрян автомат „Калашников“.

— Спри — каза Кърк, когато прецени, че са достатъчно далеч от клуба. — Престанете да се будалкате. Какво става?

— Том! — упрекна го Арчи, този път проявявайки се като умиротворител — Успокой се.

Кърк разбра какво има предвид. Намираха се на територията на Виктор и трябваше да внимават какво говорят и правят. Том обаче не беше в настроение да бъде дипломатичен.

— Едва не ни убиха, Арчи! Не знам за теб, но на мен ми писна от изненади. Първо тя ни покани в клуба си. — Той кимна към Виктор, но говореше така, сякаш тя не беше с тях. — А след това се погрижва да ни настанят на определена маса. После се появяват двама главорези и за малко не ни застрелват. — Кърк гневно се вторачи във Виктор. — Между другото, кое беше онова нещастно копеле, с което украси тротоара?

— Мой служител. Предател. — Гласът ѝ беше нежен и напевен. Лицето ѝ обаче остана безизразно. — Извинявам се за вероломството му.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо общо с това? — недоверчиво изсумтя Том.

— Нет. — Виктор поклати глава и косите ѝ се люшнаха първо на едната, после на другата страна. — Казах му да ви намери маса, това е всичко. Той явно им е казал къде сте седнали.

— Значи затова настоя да ни настани точно там — предположи Арчи.

— И вероятно затова те не са разбрали, че тримата на масата не са тримата, които са им казали да убият — горчиво отбеляза Доминик.

— Кой бяха те? — попита Кърк.

— Изобщо не ги познавам — отвърна Виктор. — Вероятно чеченци. Идват да извършат по някой удар и после изчезват. С парите купуват оръжия за войната. Които и да са били, убийството е поръчково. Работа на професионалисти.

— Кой ги е наел? — попита Арчи.

— Всеки, който може да им плати. Но не съм аз. Имам си свои хора.

— Е, това поне е утешително — измърмори Доминик.

— Искам да знам как са разбрали къде да ни открият — каза Том. — Имали са време дори да намерят и да подкупят сервитьора. Единствените хора, които знаеха за срещата ни, бяхме ние и ти. — Той посочи Виктор, за да наблегне на думите си.

— Не съм аз — заяви тя. — Включих имената ви в списъка, но те бяха само три от стотина. Ако е изтекла информация, трябва да е било от ваша страна.

— Телефонът. — Арчи щракна с пръсти. — Подслушват телефона. — Обърна се към Виктор. — Обсъдихме всичко по телефона, нали?

Тя кимна.

— Или телефона, или стаята — замислено каза Кърк. — Това означава, че знаят и за картината и че според нас е в Ермитажа.

— Смяташ, че е Ренуик? — попита Арчи.

— Но защо Ренуик ще се опитва да ме убие само няколко часа, след като ме спипа сам, когато можеше да направи каквото иска? — Том поклати глава. — Не, трябва да е някой друг. Въпросът е кой.

— В такъв случай не можете да се върнете в хотела — заяви Виктор. — Ще дойдете при мен. Ще изпратя някой да вземе багажа ви.

— Не — възрази Кърк. — Мисля, че е по-добре да сме сами.

— Това не беше предложение — без да се усмихва, каза Виктор. — Имам трима мъртви клиенти и половината градска милиция е в клуба ми. Така че, докато не разбере какво става, ще бъдете с мен.

Първата кола от конвоя спря на червен светофар. Докато се приближаваха към нея, изведнъж блесна ослепителна светлина и в следващия миг се разнесе силен гръм. Кадилакът пред тях подскочи на два метра над земята и се стовари с трясък на едната си страна.

Експлозията ги разтърси и колата им отскочи назад от ударната вълна, сякаш изненадана от земетресение.

В пушека се появи човек, залепи нещо на стъклото на шофьора и побягна. Том веднага се сети какво е и викна:

— Пластичен взрив! Залегни! — И се хвърли на пода, за да намери прикритие.

Експлозивът се взриви и в автомобила се разхвърчаха стъкла, забиха се в таблото и в меките кожени седалки. Тъмният силует се появи отново и откри огън с автоматично оръжие. Куршумите надупчиха останалите стъкла. Все още зашеметеният от експлозията шофьор нямаше шанс — тялото му се разтресе на седалката, направено на решето от куршумите.

Кърк се пресегна и натисна педала на газта с още ритация крак на шофьора. Колата изрева, стрелна се напред и закачи горящия кадилак пред тях. Куршумите барабаняха по вратите и страничните огледала. Щом се отдалечиха, Том се надигна, отвори вратата на шофьора, блъсна трупа му на улицата, седна зад волана и настъпи педала на газта.

— Дръжте — каза и подаде автомата през рамото си. — Може да ни потрябва.

Виктор грабна оръжието, свали пълнителя да го провери, после ловко го щракна на мястото му. След това събу обувките си и се прехвърли на предната седалка до Том. Рамото ѝ беше в кръв от дълбока прорезна рана.

Кърк погледна в огледалото. Задната придружаваща кола бе преобърната и гореше.

— Няма оцелели. — Виктор изруга на руски. — Или са гранатомети, или противотанкови мини. Извадихме късмет, че не се натъкнахме на мина. Ще разбере кой го направи и ще го накарам да си плати. — Очите ѝ блеснаха. — Няма да ми се измъкнат.

— Ние обаче трябва да се измъкнем — напомни ѝ Том.

— Карай на север към реката — заповяда тя.

Той кимна и погледна в огледалото за обратно виждане. Арчи се беше навъсил. Доминик нервно му се усмихна, разтриваше си брадичката — явно се беше ударила.

Изведнъж от улицата вляво изскочи кола и зави след тях. От задните стъкла се подадоха автомати.

— Дръж ме за краката — извика Виктор, смъкна стъклото и се наведе навън.

Том я хвана за глезените с дясната си ръка и тя изстреля три откоса по преследвачите.

— Цели се в гумите! — изкрещя Кърк.

Виктор стреля отново и от колата зад тях се разхвърчаха искри. Предната лява гума се разкъса на парчета. Автомобилът започна да криволичи, после се блъсна в една спряла кола и се преобърна.

— Патроните свършиха. — Виктор извади пълнителя, погледна го възмутено и го хвърли през прозореца, след това взе пистолета си от задната седалка. Тъмните му очертания изглеждаха странно несъвместими с искрящите ѝ нокти.

— Накъде?

— Към моста — извика тя и посочи напред. — Карай към моста. — Виктор си погледна часовника, инкрустиран с диаманти златен „Ролекс“. — Все още има време.

След минута видяха Троицкия мост и дългата опашка коли пред него.

— Мини в лявото платно — нареди Виктор.

Кърк зави в насрещното движение. Шофьорите надуха клаксоните и замигаха с фарове, въртяха рязко воланите и се качваха на тротоара, за да не се блъснат. На пътя отпред се спуснаха две големи бариери и спряха потока коли.

— Какво става? — попита Том.

— Вдигат мостовете — обясни Виктор. — Правят го всяка нощ, за да могат да минат корабите. Обикновено през зимата е затворено, но тази година реката все още не е замръзнала. Ще спуснат моста чак в три часа. Ако успеем да минем, ще се отървем от преследвачите.

Кърк удари спирачки и спря пред бариерата.

— Да бягаме!

Слезе, прескочи бариерата и спря, за да помогне на Доминик. Виктор я преодоля с грациозен скок и викна:

— Насам!

Побягнаха покрай жестикулиращия пазач. Том усети, че мостът под краката им бавно се вдига, и извика:

— Няма да успеем!

— Трябва — отвърна Виктор и посочи назад. Към тях бързо се приближаваше друга кола, подобна на онази, която тя беше гръмнала преди малко. От прозорците откриха огън и куршумите заизравяха дупки в асфалта около тях като камъчета, хвърлени в пясък.

Четиримата хукнаха по моста. Наклонът ставаше все по-стръмен. С последно усилие Кърк, Доминик и Арчи прескочиха на другата половина. Виктор обаче спря на ръба, хвана пистолета си с две ръце, обърна се и изпразни пълнителя в предното стъкло на приближаващия се автомобил, който рязко свърна, разби парапета и падна в реката.

Тя мигновено се извъртя и скочи. За тези няколко секунди обаче пролуката се беше разширила и Виктор успя само да вкопчи пръсти в ръба — и увисна над леденостудените води на Нева.

Том клекна и я издърпа. Подхлъзнаха се, затъркаляха се по издигнатата вече на четиридесет и пет градуса страна на моста и спряха далече долу.

— Спасибо — каза Виктор и стана. Краката и ръцете ѝ бяха охлузени.

— Няма за какво — усмихна се Том и в същия миг почувства силна болка в дясното рамо и трепна.

— Ранен си — възкликна тя и коленичи до него.

— Нищо сериозно — задъхано отвърна Кърк, погледна окървавените си пръсти и изведнъж осъзна, че не може да ги движи.

61.

Фонтанка, Санкт Петербург

10-и януари — 02:53

Помещението приличаше по-скоро на бордей, отколкото на спалня. От облицования с огледала таван висеше огромен полилей, а стените бяха боядисани в розово и златисто. Креслата бяха тапицирани с плат, имитиращ леопардова кожа, а пред грамадната камина от черен мрамор беше просната кожа на бяла мечка.

Том лежеше на леглото, гледаше отражението си в тавана и се опитваше да не мисли за пронизващата болка в рамото. Виктор седеше до него на ръба на леглото и, изглежда, прочете мислите му, защото вдигна глава.

— Не ти ли харесва?

Той сви рамене.

— Не е в моя стил.

— Не е и в моя. — Тя се усмихна сковано. — Наследих я. Бих я променила, но в Русия стаи като тази карат хората да те уважават. Да ти се подчиняват и може би дори да умрат за теб.

Каза го безизразно и монотонно, сякаш четеше съдържанието на списък за пазаруване. Кърк кимна. Знаеше, че тя има право. Беше виждал как суетната показност на богатство може да стресне враговете ти и да вдъхнови съюзниците ти.

— Ще боли.

Беше почистила раната с памук и топла вода и бе измила засъхналата кръв. На дясното му рамо имаше дупка. Том не си спомняше кога са го простреляли, въпреки че ъгълът и мястото на раната предполагаха, че е станало, когато сграбчи волана и настъпи газта, за да избягат от мъжа, който стреляше през разбитото стъкло на колата.

Куршумът беше останал вътре. Според Виктор вероятно беше заседнал в мускула и меките тъкани около лопатката. Тя всъщност демонстрира изненадващи познания за огнестрелните рани и начините за лечението им.

Отиването в болница очевидно беше немислимо и въпреки че имаше достъп до други, по-дискретни лекари, след случилото се със сервитьора Виктор не искаше да замесва повече хора, отколкото е абсолютно необходимо. Том се съгласи, макар да знаеше, че наложителната последица от това ще е да извадят куршума без упойка.

— Готов ли си? — попита тя и доближи до раната щипци от неръждаема стомана.

— Да — отвърна Кърк.

Виктор пъкна щипците в раната. Паренето в рамото му избухна в буен огън. Пред очите му притъмня и той ги стисна и задиша през зъби. От гърлото му излизаше задавено съскане всеки път, когато мъчението станеше непоносимо.

— Благодаря ти — изпъшка той; надяваше се, че разговорът ще го разсее. — Оценявам грижите ти.

— Докато не разбере какво става, ти струваш повече жив, отколкото мъртъв, поне за мен. — Гласът ѝ беше сериозен и безчувствен. — Така че не ми благодари. Просто браня интересите си.

— И все пак ти благодаря. Правила ли си го преди?

— Много пъти.

— Медицинска сестра ли си?

— Не. — По лицето ѝ за пръв път пробяга усмивка.

Въпреки тежкото си състояние Том се възхити от красотата ѝ. Разрешените ѝ черни коси ограждаха лице, което излъчваше буйна, огнена страстност, която се допълваше от циганските ѝ черти и охлузените колене и лакти, подаващи се от скъсаната и изцапана рокля. Не беше висока, а тялото ѝ беше слабо и стегнато.

И докато сиво-сините ѝ очи го изгаряха с емоционална, странно пленителна енергия, Том видя, че в тях има и непреклонност, както и неизказана нараненост, изразяваща се по-скоро в примирение, отколкото в удоволствие от живота.

— По-рано работех. — Виктор сви рамене. — Сецаш се какво.

— Била си проститутка? — колебливо попита той.

Арчи му беше прошепнал нещо по този въпрос, когато пристигнаха в дома ѝ, внушителна сграда на Фонтанка, но Том изпитваше толкова силна болка, че не бе запомнил нищо.

— Да. — Тя изведнъж завъртя щипците и той потръпна.

— Тогава как...

— Как стигнах дотук ли? — тъжно се изсмя тя. — Дълга история.

— Не бързам за никъде.

Настъпи дълго мълчание. Виктор се опитваше да нагласи щипците в по-удобно положение и Кърк реши, че няма да получи отговор.

— Когато навърших шестнадесет, родителите ми ме продадоха на един от босовете на мафията тук, в Санкт Петербург — каза тя накрая. — Виктор Черновски. Бивш борец от Рига. Отначало ми провървя. Виктор не позволяваше на никой друг да ме докосне. Изнасилваше ме само той.

Кърк измънка нещо от сорта, че съжалява, но тя сякаш не го чу, а продължи:

— След това, когато му омръзнах, ме даде на приятелите си. Те до един бяха престъпници. И когато се върнеха ранени от престрелка или обир, лекувах раните им. Така се научих.

— А къде се научи да говориш английски толкова добре?

— Един от хората на Виктор се грижеше за мен. Американец. Той ме научи. Беше единственият, на когото му пукаше за мен. Мисля, че дори бях влюбена в него.

— Защо не избяга?

— Не е толкова лесно. Не можеш да избягаш от този живот. Или си вътре, или си мъртъв. Освен това забременях — със смразяващо безразличие продължи тя. — Виктор разбра и ме накара да направя аборт. Каза на един от хората си да го направи — със закачалка за дрехи... Хванах го. — Тя извади щипците, показа му окървавено топче метал, не по-голямо от грахово зърно, и го пусна в стоманения поднос до себе си. — Изглежда, не е засегнал важен кръвоносен съд.

— Радвам се.

Виктор сложи йод на раната, която отново започна да кърви.

— И какво стана после? — попита Том.

— После? После той ме наказва.

Виктор се поколеба за секунда и след това повдигна косите си от лявата страна на главата. Кърк ужасен видя, че на мястото на ухото има дупка и розов белег.

— Затова го убих. — Каза го толкова равнодушно, че Том не беше сигурен дали е чул правилно. — Една нощ, докато това дебело

потно прасе грухтеше върху мен, го наръгах с нож и после го изхвърлих в реката. Като Распутин. — Тя се изсмя.

— А това? — Той посочи стаята.

— Къщата беше негова и както споменах, аз я наследих.

— Просто ей така? — недоверчиво попита Кърк.

— Е, отначало имах проблеми. Някои смятаха, че жена не може да бъде глава на фамилия. В Русия обаче хората уважават силата и скоро ме приеха на сериозно. Взех името на Виктор, за да смекча удара. Мнозина мислят, че той е жив.

— Как е истинското ти име?

Том се надигна, за да може тя да превърже рамото му.

— Знаеш ли, ти си първият, който от десет години ми е задавал този въпрос.

Преди Виктор да успее да добави още нещо, на вратата се почука. Тя бързо спусна косите си над белега. Влязоха Арчи и Доминик.

— Как си? — разтревожено попита Арчи. — Нали няма да хвърлиш топа?

— Как си, Том? — Доминик коленичи на пода между него и Виктор. В очите ѝ се четеше безпокойство.

— Ще се оправи — заяви Виктор. — Утре сутринта ще започне да взима антибиотици. Сега трябва да си почива.

— Размина се на косъм. — Арчи придърпа стол и седна. — Хубаво, че Виктор може да прави такива операции.

— И аз така разбрах — каза Том. Очите им се срещнаха и Виктор отмести поглед.

— Не се тревожи, Виктор. Утре ще се махнем оттук — рече Арчи.

— Не бързай, Арчи — отвърна тя. — Никой няма да ходи никъде, докато не ми кажете какво става.

Той поклати глава.

— Това не те засяга. Няма какво да ти кажем.

— Загубих шестима от най-добрите си хора. Не ме ли засяга?

— Виж, съжалявам за...

— Не забравяй, че ти ме потърси. Не желая извинения. Кажи ми какво правите тук и защо някой иска да ви убие.

— Не е толкова лесно да се обясни...

— Не преговаряме. Заради вас клубът ми ще бъде затворен седмици. Ще загубя пари. Така че сте ми длъжници. Знаеш какво означава това, нали?

Арчи намусено кимна.

— Дължим ти услуга.

— Не. Просто правите всичко, което кажа, докато не реша друго. Каквото и да сте си наумили, искам да участвам.

— По-добре недей.

— Решението е мое, не ваше. Няма да повтарям. Какво става?

Арчи погледна въпросително Том и той с нежелание кимна.

— Търсим една картина.

— Картина? Мислех, че си се отказал от занаята.

— Така е. И двамата се отказахме.

— Двамата? — озадачено попита Виктор.

— Том ми беше партньор. Той открадна за теб онази картина на Матис, която е окачена в коридора.

Тя се вторачи в Кърк, сякаш отново го оценяваше в светлината на новото разкритие.

— Харесва ми.

— Би трябвало, след като плати толкова много.

— Значи замисляте поредния удар?

— Не — отвърна Арчи. — Работата е необичайна. Смятаме, че картината може да ни покаже къде е скрито нещо в последните дни на войната.

— Какво?

— Все още не сме сигурни — намеси се Том. Не искаше да споделя тайната за онова, към което мислеха, че води картината. — Но е ценно.

— И искаме да попречим на други да се доберат първи до нея — добави Арчи.

— „Други“ означава хората, които тази нощ поръчаха нападението срещу вас, така ли?

— Може би. Не знаем.

— А какво знаете? — Гласът на Виктор прозвуча нетърпеливо и раздражено.

— Знаем, че някой е положил много усилия да скрие серия улики, водещи до картина, която мислим, че е скрита в складовете на

Ермитажа.

— В Ермитажа? Е, в такъв случай може да забравите за нея. — Тя завъртя очи към тавана. — Няма как да влезете там.

— Том може да влезе навсякъде — обади се в негова защита Доминик. Очите ѝ блеснаха.

— Смятате, че можете да минете през охранителните системи? — Тонът на Виктор беше пренебрежителен. — Не забравяйте, че това е Русия. Тук охранителите носят оръжия.

— Какво искаш да кажеш? — попита Том.

— Мислиш ли, че си първият, който иска да обере Ермитажа? — усмихна се Виктор. — Властите може да са всякакви, но не са глупави. Няма пари за камери и лазерни лъчи, но оръжията са евтини, а хората са още по-евтини. Ермитажът се охранява от многобройни пазачи, особено складовете. И човек трябва да е невидим, за да се промъкне покрай тях.

— Да караме поред — каза Арчи. — Първо трябва да разберем къде е картината, а после ще се тревожим как да я изнесем. Можеш ли да ни помогнеш?

— Може би. Зависи.

— От какво?

— Какво ще има за мен.

Арчи погледна Том и той едва забележимо поклати глава. Не търсеше партньор. Определено не и жена като Виктор.

62.

Американското консулство, Санкт Петербург

10-и януари — 03:12

— Там е същинска военна зона, по дяволите. — Специален агент Стрейндж уморено влезе в малката стая за съвещания, седна и вдигна крака на бюрото.

Беше обут с жълто-кафяви каубойски ботуши с американското национално знаме.

— Колко са убитите? — попита Виджиано.

— Трима. Двама мъже и една жена.

— Не са...

— Не се тревожи, Виджиано. Не са твоите хора.

— Нашите хора са — изръмжа специален агент Кънингам от отсрещната страна на стаята. — Местната мафия. Занимават се с търговия на наркотици и оръжия за Щатите през Карибските острови. Човекът беше един от многото, които Агенцията за борба с наркотиците ни кара да следим тук.

— Какво се е случило? — попита Бейли.

— Мокра поръчка — отвърна Стрейндж. — Двама мъже се приближили до масата им, застреляли ги и излезли. Абсолютно хладнокръвно.

— Мислиш ли, че Блонди е замесен?

— Кой знае? Местните ченгета са изпуснали половината посетители. Избягали са през нещо като таен тунел. Останалите вероятно дават подкупи, за да си нямат неприятности. Ще получат някакви описания, но това ще е всичко.

— Кърк, Блонди и младата жена не са заловени, така ли? — попита Бейли.

— Видяхме ги да влизат, но не забелязахме ченгетата да ги извеждат — потвърди Кънингам.

— Има и взривена кола. — Стрейндж преплете пръсти зад главата си и изпука врата си. — Две всъщност.

— Взривени коли? — възкликна Виджиано. — Подробности?

— Три кадилака са били нападнати на две мили от клуба.

— Гангстерите тук непрекъснато правят такива неща — обади се Кънингам. — Кара ги да се мислят за едновременни италиански мафиоти в Америка.

— Ударът е извършен професионално. Сложили са на пътя пластичен експлозив с дистанционно управление, за да извадят от строя придружаващите превозни средства — продължи Стрейндж. — Главната кола обаче е успяла да избяга. Намерена е изоставена близо до Троицкия мост, малко след като е била взривена. Изглежда, онези, които са били вътре, са успели да се измъкнат.

— И мислиш, че Блонди е бил с тях?

— Ако се съди по информацията, която засякохме с полицейския скенер, очевидците разказват за четирима души — двама мъже и две жени. Описанията отговарят на Кърк, Блонди и момичето.

— А колата е на Виктор — добави Кънингам. — Ясно е кой е бил четвъртият човек.

— Виктор? — Виджиано озадачено поклати глава. — Това трябва ли да ми говори нещо? Кой Виктор? Има ли фамилия?

— Виктор е жена. Истинското ѝ име е Катя Николаевна Мостова. — Стрейндж сложи на масата една папка и Виджиано я отвори. — Проститутка от Минск. Направила е страхотен удар и се е прочула, след като е убила приятеля си и си е присвоила името му.

— Ако се е свързал с нея, вашият човек се е забъркал в сериозни неприятности. Тя управлява града. Ако той иска да изчезне, Виктор може да помогне.

— Тогава да отидем и да го приберем — предложи Виджиано. — Разполагам с повече от достатъчно, за да издействам заповед за арест.

— Шегуваш ли се? — Стрейндж смъкна краката си на пода. — Не чу ли какво ти казахме току-що? Виктор притежава града. Тя контролира всичко — милицията, съда и политиците.

— Освен това домът ѝ е същинска крепост — добави Кънингам. — Тя има повече оръжия от местните казарми. Ще е същинско самоубийство.

— Тогава какво ще правим? Не съм дошъл на другия край на света, за да изпусна онова копеле — сопна се Виджиано.

— Успокой се — каза Стрейндж. — Никой не е казал, че ще го изпуснем. Ще направим онова, което винаги правим в подобни

ситуации.

— И какво е то, по дяволите? — ядосано попита Виджиано.

— Дългата игра. Ще наблюдаваме, ще чакаме и ще пристъпим към действие, когато е безопасно.

— Или с други думи, ще си седим на задниците, докато Блонди урежда бягството си. Страхотно. — Виджиано удари с юмрук по масата. — Идеално, по дяволите! — И излезе от стаята.

Настъпи неловко мълчание. Бейли се прокашля нервно и заби нос в досието на Виктор, за да избегне погледите на другите двама.

— Е, вече знаеш защо Картър ви е изпратил тук, вместо да остави случая на нас, нали? — иронично попита Стрейндж.

— Не знам. Защо? — попита Бейли и вдигна глава.

— За да не се налага да търпи тъпотииите на Виджиано в Солт Лейки Сити.

63.

10-и януари — 18:18

Пулсирането в рамото го събуди. Тъпата болка сякаш се засилваше с всяко негово движение и поемане на дъх. Том си погледна часовника. Беше спал цял ден. Антибиотиците и болката го бяха омаломощили.

Отметна черните копринени завивки, седна и видя до леглото поднос с недокосната храна. В тази стая нямаше огледала, полилей и леопардова кожа, а таванът беше боядисан в черно и със златисто бяха изобразени по-големите съзвездия. Кърк се запита дали Виктор се е смилила над него и го е сложила в по-нормална стая, поне по нейните стандарти.

Отказа се от опитите да си завърже обувките, излезе, тръгна по широките коридори с паркет на пода и охранявани от въоръжени пазачи — и отиде в трапезарията. Арчи и Доминик седяха до голяма маса от абанос.

— Том — възкликна Доминик. — Как си?

Скочи, за да му помогне, но той ѝ направи знак да седне.

— Добре съм.

— Хубаво, защото трябва да се махнем оттук — настойчиво каза тя. — Виктор не ни позволява да напускаме къщата. Не можем дори да говорим по телефона. Тя...

Виктор избра точно този момент да влезе в стаята. Беше облечена в бежови бойни панталони и тясна черна тениска. В колана на кръста ѝ беше затъкнат никелиран „Зиг-Зауер“.

— Вече си по-добре, виждам.

— Да — отвърна Том.

— Хубаво. Защото намерихме някого.

Двама от хората ѝ вкараха в стаята човек с качулка на главата и оковани в белезници ръце.

— Беше в хотела ви и задаваше въпроси. Каза, че ви познавал. Искам да проверя, преди да наредя да изчезне.

И махна качулката от главата му. Пленникът беше Търнбул. Изглеждаше объркан. На устата му имаше лепенка.

Арчи стана, приближи се до него и присви очи, сякаш подробно изучаваше лицето му.

— Не, не сме го виждали — заяви и отново седна. — Трябва да е някой от тях.

— Заведете го в подземията — заповяда Виктор.

Търнбул се облеци от ужас и се задърпа ожесточено. Лепенката заглушаваше виковете му.

— Всичко е наред — усмихна се Том. — Арчи се пошегува. Този човек е с нас.

— Така ли? — Виктор — изглеждаше малко разочарована — с нежелание направи знак на главорезите си да махнат лепенката от устата на Търнбул.

— Много смешно! — ядосано извика той. Провисналата му черна коса беше сплъстена около зачервеното му потно лице. После каза нещо на руски на един от хората на Виктор, тя кимна и пазачът му свали белезниците.

— Така ти се пада, като слухтиш по петите ни — каза Арчи.

— Не слухтах. — Търнбул разтри китките си. Кожата му беше зачервена и подпухнала. — Кърк ми каза, че ще сте тук. Знаеше, че ще дойда.

— Сериозно? — Арчи изненадано се обърна към Том. — Защо?

— Може би защото, за разлика от теб, той не е забравил, че единствената причина да си замесен в тази работа съм аз. Спомняш ли си, че трябваше да действаме заедно? — изръмжа Търнбул.

— Заедно? — изсмя се Арчи. — Снощи не простреляха теб.

— Вие ли сте били? — ахна Търнбул. — По новините говорят само за това. Какво стана, по дяволите?

— Не сме сигурни — отвърна Том. — Някой се лепна за нас в Цюрих и после изведнъж...

— Мислите, че е Ренуик?

— Не. — Кърк му разказа набързо за събитията предишния следобед и как Ренуик го е причакал в Кехлибарената стая. — Ако искаше, Ренуик можеше да ме убие там. Трябва да е някой друг.

— Но в такъв случай Ренуик знае за Кехлибарената стая?

— Кехлибарената стая? — нетърпеливо попита Виктор и пристъпи напред. — За това ли става дума?

— Може би — бавно отговори Том, проклинаше наум недискретността на Търнбул.

— Но това е само мит.

— Какво знаеш за нея? — предизвика я Арчи.

— Знам, че хората я търсят, откакто е свършила войната, но все още не са я намерили. Истинският Виктор постоянно говореше за това.

— Защо се интересуваше?

— Той беше обсебен от войната. Долу има стая, пълна със стари карти, униформи и знамена. Дори поръча да поправят една стара машина „Енигма“, за да може да изпраща кодирани съобщения на един от американските си познати, който имаше същата джунджурия. Кехлибарената стая обаче е легенда.

— Тогава какво е това?

Кърк ѝ даде малкото парче кехлибар, което бяха открили в кесията, заключена в трезора на „Фьолц“. Тя го огледа подозрително и когато заговори, гласът ѝ прозвуча несигурно за пръв път, откакто се бяха запознали.

— Не може да бъде... Това е невъзможно.

— Вероятно. Но за да сме сигурни, трябва да намерим картината.

— Единствената добра новина е, че ако се съди по вниманието, което получаваме, очевидно търсим, където трябва и сме на прав път — обади се Арчи.

— Тогава в края на краищата може би ще ви помогна — отстъпи Виктор.

— Как? — попита Том.

— Заместник-уредникът на Ермитажа Борис Кристенко ми дължи пари. Дълг от хазарт, който не може да върне. Така че ще се съгласи да участва.

— Сигурна ли си?

— Просто трябва да го попритиснем.

— Не искам никой да пострада — предупреди я Кърк.

— Обаче искаш информация, нали?

— Не и по този начин.

— Говоря само за лек натиск.

— Какъв по-точно? — предпазливо попита Том.

— Онзи, който най-силно въздейства върху хората и ги убеждава да съдействат. Страхът и алчността.

— Ще го уплашиш, че трябва да плати или да приеме последиците?

— И ако ни помогне, ще му предложи още пари за неприятностите. Петдесет хиляди ще свършат работа.

Кърк кимна.

— Защо не спомена за това снощи?

— Защото снощи току-що се бяхме запознали и ти не спомена за Кехлибарената стая — усмихна се Виктор. — Сега обаче сме партньори. Освен ако нямаш по-добра идея.

64.

Канал Грибоедов, Санкт Петербург

10-и януари — 19:05

„Грешници“ не беше далеч. Четириетажният клуб за хомосексуалисти се намираше на канал Грибоедов. Разследването на Виктор беше показало, че Кристенко има навика да изпива по чашка там на път за дома си.

Барът отваряше в шест и предлагаше мъжки стриптийз през цялата нощ, макар че купонът започваше още в десет, когато голите танцьори се смесваха с тълпата и предлагаха боя и четки, за да могат гостите да рисуват върху телата им. Най-често рисуваните неща бяха телефонни номера.

Кърк и Виктор влязоха и тръгнаха към бара на първия етаж, за да чакат Кристенко. Заведението все още беше тихо. Виктор поръча бутилка водка и две чаши и ги напълни догоре.

— После чукна чашата си в неговата, изпи водката на един дъх и отново си наля.

Том направи същото.

В помещението нямаше никого и двамата седяха мълчаливо и чакаха. Кърк огледа стаята и видя, че всичко — от килима до стените, тавана и мебелите — е черно. Единственият друг цвят разпръскваше неоновата лампа, скрита зад лавиците с алкохол.

— Мислиш ли, че с тебе си приличаме? — Гласът на Виктор внезапно прекъсна мислите му.

Той си спомни колко хладнокръвно бе екскутирала сервитьора.

— Не.

— Аз не съм толкова убедена.

— Защо?

— И ти си гневен като мен. Виждам го в очите ти.

— Така ли? И защо съм гневен?

Тя сви рамене.

— Ако си като мен... бих казала, че си наранен. Може би от предателство. От човек, на когото си мислел, че може да имаш

доверие. И сега си загубил способността да обичаш много неща, другите хора и особено себе си. Огорчен си. Всеки ден е борба. Ненавиждаш се, без да знаеш защо. Живееш затворен в себе си.

— Преди известно време може би беше така. — Том бавно кимна, изненадан от интуицията ѝ. — Но вече не. Не и откакто спрях.

— Невъзможно е да се промениш изведнъж.

— За мен ли говориш, или за себе си?

— Аз знам защо се ненавиждам — продължи тя, сякаш не чу въпроса му. — Станах като Виктор. Превърнах се в онова, което презирах. И ироничното е, че съм в капан. Пленница съм в повече отношения, отколкото когато той беше жив. При първия признак на слабост някой ще ме пречука и ще извадят трупа ми от Нева. И на никого няма да му пука.

Том за пръв път почувства, че зад каменната ѝ фасада се крие различен човек. Замисли се за леопардовата кожа, за червените стени и черния таван в къщата ѝ и се запита дали като примитивно племе ловци на глави тя не мисли, че като е запазила името на Виктор и обзавеждането на дома му, е наследила силата и безпощадността му. Кърк имаше чувството, че това е нещо като втора кожа, която не ѝ приляга много добре.

— Какво друго очакваш? — осмели се да попита той. — Че може да се занимаваш с подобни неща и да живееш нормално?

Виктор само се усмихна криво.

— Изборът, който правим, неизменно има последици. Знаем го, защото и аз съм взимал погрешни решения и съм страдал заради това. Винаги обаче можеш да се измъкнеш. По-рано мислех, че е невъзможно, но се оказа, че не е така. Никога не е късно.

— Не е толкова лесно. — Тя поклати глава. — Няма да ми позволят да го направя.

— Не им казвай.

— Спестила съм достатъчно пари, за да ми стигнат за няколко живота. Мога да замина още утре. Но как разбираш, че си избрал подходящия момент?

— Усещаш го.

— Знаеш ли, казвам ти всичко това само защото вчера ми спаси живота — след кратко мълчание рече Виктор. Думите ѝ прозвучаха

като извинение, сякаш изпитваше необходимост да оправдае този рядък миг на откровение.

— Спасявах и себе си и приятелите си.

— В колата може би, но на моста? Можеше да ме оставиш да падна. Щеше да се измъкнеш безнаказано. Никой нямаше да разбере.

— Аз щях да знам.

Отново настъпи мълчание.

— Между другото — Катя — каза тя.

— Какво?

— Казвам се Катя. Катя Николаевна.

Тя протегна ръка. Кърк я взе и я целуна официално. Виктор се засмя и я дръпна от устните му.

— Трябва да го правиш по-често — отбеляза той.

— Кое?

— Да се смееш.

След няколко минути влезе Кристенко. Беше слаб и жилав, с очила с дебели стъкла, които увеличаваха големите му зелени очи и им придаваха вид на постоянно учудени. Все още не беше навършил четиридесет, но русата му коса вече беше започнала да оредява и въпреки че се беше опитал да я приглади, тук-там се виждаше голото му теме. Вълненото му яке беше орфанно и старо, ризата му беше найлонова и неизгладена, а обувките му се нуждаеха от лъскане.

Не изглеждаше агресивен, но лявото му око беше насинено и подуто, а устата му беше разцепена. Том погледна укорително Виктор. Тя обаче само сви рамене, сякаш искаше да каже, че няма представа как е пострадал. Кърк се съмняваше в това.

Кристенко си поръча бира и водка, изпи водката на един дъх и я прокара с няколко глътки светло руско пиво. Комбинацията, изглежда, успокои нервите му. Той въздъхна, седна на едно високо столче до бара, а после огледа заведението и видя, че Кърк го наблюдава.

— Здравствуйте — каза Кристенко.

— Здравствуйте, Борис Иванович — студено отвърна Виктор и застана между двамата.

Кристенко озадачено присви очи, когато чу името си. Очевидно се опитваше да си спомни коя е тя.

— Не знаеш коя съм, нали? — попита тя и той глуповато поклати глава. — Наричат ме Виктор.

Кристенко се огледа отчаяно, после умоляващо погледна бармана, който мълчаливо режеше лимон. Виктор щракна с пръсти и кимна към вратата. Барманът остави работата си и излезе. Изражението на Кристенко беше уплашено като на хванато в капан животно. Имаше такъв вид, сякаш му беше лошо.

— Две седмици — неясно прошепна той. — Ти каза, че имам още две седмици.

— Имаш ги — отвърна Виктор. — Но и двамата знаем, че това няма да промени нещата.

— Имам вуйчо в Америка. Той ще ми прати пари — настоя Кристенко.

— Вуйчо, с когото не си говорил от десет години? Съмнявам се.

— Откъде знаеш... — Той зяпна от почуда.

— Работата ми е да знам. Не можеш да ми платиш сега. Няма да можеш и след две седмици.

— Ще ги спечеля. — Кристенко се разрида, раменете му се разтрепериха неудържимо.

— Майка ти обаче има спестявания.

— Не! — извика той. — Моля те, недей! Трябва да има друг начин. Ще направя каквото искаш. Но тя не трябва да знае.

Виктор бавно кимна на Том и после отстъпи назад.

— Търсим това. — Кърк извади снимката на портрета на Белак и я плъзна по бара към него. Кристенко избърса очи с ръкав и я взе. — За последен път е видяна в Берлин през 1945 година. Мислим, че може да я е взел руският Трофеен взвод и да са я прибрали в Ермитажа. Художникът се казва Белак.

— Не разбирам какво...

— Можеш ли да я намериш?

— Не знам къде да я търся — несигурно започна Кристенко.

— Ще ти платя — предложи Том. — Двадесет хиляди долара, ако я намериш. Петдесет хиляди, ако ми я донесеш.

— Петдесет хиляди? — Кристенко хвана снимката с две ръце и се втренчи в нея. — Петдесет хиляди? — повтори шепнешком.

— Можеш ли да я намериш? — попита Виктор.

— Ще се опитам.

— Не опитваш. Намираш я — обади се Виктор.

— Ето. — Том му даде пет хиляди в брой. — Да ти покажа, че съм сериозен.

Кристенко недоверчиво стисна дебелия пачка и колебливо погледна Виктор.

— Задръж ги — каза тя. — Ще ми платиш от петдесетте хиляди, когато ги получиш.

Той кимна и благодарно пъкна парите в якето си.

— Как да те намеря?

— Няма да търсиш мен. Вече ще имаш работа само с него. — Виктор посочи Том.

— Вземи. — Кърк му даде дигитален фотоапарат и мобилен телефон, осигурени от Виктор. — Трябват ми доказателства — снимки на картината. Когато ги направиш, обади ми се. В паметта има само един номер. След това парите са твои.

65.

Василиевски остров, Санкт Петербург

10-и януари — 19:45

Ренуик постави един по един лъскавите месингови патрони в пълнителя, после удари с него по масата, за да се увери, че е зареден както трябва.

Премери на ръка тежестта му и забеляза издрасканата му потъмняла повърхност. Новите пълнители падаха лесно, когато бъдеха освободени, но след продължителна употреба страните им леко се издуваха и се налагаше да се изваждат ръчно. За Ренуик обаче това нямаше голямо значение. Според него, ако човек не решише проблема си с петнадесет куршума, нямаше да остане жив достатъчно дълго, за да се тревожи за втори пълнител. Той го плесна с длан и го вкара в пистолета — „Глок 19“.

Харесваше оръжието си. Привличаше го с две неща. Първо, късото дуло, благодарение на което беше много по-лесно да го носи незабелязано. Малкият размер и олекотената конструкция не влияеха на точността му. Тези два фактора бяха изключително важни в професията му.

Второ, мисълта, старанието и гениалността, вложени в дизайна, допадаха на любовта му към майсторската изработка. Спусъкът беше предпазен от повреди при удар и се блокираше до следващото натискане. Ударният механизъм беше уникален. Друго нововъведение беше шестоъгълният профил, който гарантираше много по-добро сцепление. Най-много от всичко му се нравеше начинът, по който пистолетът го караше да се чувства. Непринудено, удобно, контролиращ положението, спокоен, решителен и безмилостен.

Вдигна глава, видя, че Хехт и хората му също подготвят оръжията си, и се усмихна. Вече беше толкова близо до целта, че можеше да протегне ръка и да я докосне.

Знаеше, че това ще стане тази нощ.

66.

Ермитажът, Санкт Петербург

10-и януари — 20:01

Малцина имаха достъп до тази част на лабиринта от складове в Ермитажа. Слабо осветеният коридор се намираше в таен ъгъл на огромната мрежа от подземни тунели в музея и водеше към ръждясала, рядко отваряна врата.

Дори на Кристенко му беше необходима набързо фалшифицирана бележка от директора на Ермитажа Павел Мишкин и въоръжени придружители, за да го заведат там, въпреки че пазачите с радост го изчакаха навън и веднага запалиха цигари с типичното за руснаците пренебрежение към предупреждението да не се пуши под една от най-богатите в света колекции на творби на изкуството. Кристенко реши да не повдига въпроса, защото ако им забранеше това малко удоволствие, можеше да влязат вътре с него.

Херметичната врата се отвори със свистене и се видя коридор с нисък таван. Кристенко мигновено усети промяната в температурата. Въпреки че в тези помещения се влизаше рядко, тук се поддържаха препоръчителните 50 процента влажност и двадесет градуса температура като оптимални условия за съхранение на картините.

Той притвори тежката врата зад себе си, за да намали до минимум влиянието на външния въздух. Силният трясък отекна като удар от спускане на плоча върху отворен гроб.

В коридора имаше шест врати. Кристенко знаеше, че всяка води към огромен склад. Металните рафтове вътре бяха извити от тежестта на хилядите предмети, натрупани върху тях. Много неща не бяха премествани от деня, когато бяха сложени там, описани набързо и после умишлено забравени.

Според грубия чертеж, който носеше, картините, заграбени от Берлин в края на войната, се намираха в хранилище номер три на така нареченото крило на Трофейния взвод. В другите помещения имаше скулптури, редки книги, ръкописи, мебели и така нататък. С

изключение на тази информация данните бяха непълни и крайно ненадеждни.

Кристенко щракна ключа на осветлението в стая номер три и монтираните ниско лампи озариха пращен под и нисък таван. На стената беше заковано знаме от съветската епоха. Избелялото червено и златно беше приятна промяна след задушаващата монотонна сивота на бетонните стени, които сякаш се затваряха около него и заплашваха да го погълнат.

Картините бяха небрежно натрупани на купчини по двадесетина. До стените имаше колони, наподобяващи зъби на гигантски гребен. В средата бяха наредени ниски метални шкафове с по десетина чекмеджета. Кристенко знаеше, че там се пазят хиляди картини, платна и репродукции без рамки. Върху шкафовете нехайно бяха разпръснати още картини. Вероятно предишни посетители ги бяха извадили от купчините и после не си бяха направили труда да ги върнат на местата им.

Кристенко дишаше дълбоко, развълнуван не толкова от вероятността, че ще намери изчезналата картина на Белаг, колкото от възможността най-после да види и да докосне някои от съкровищата тук. Бяха му разрешили да влезе в тази стая веднъж, както се полага на човек с неговия пост, но тогава не беше сам и изрично му забраниха да докосва каквото и да било. Сега най-сетне можеше да разгледа натрупаните тук богатства.

Сложи си бели памучни ръкавици, за да не повреди картините с потта и мазнините на кожата си — а и да не оставя отпечатъци. На снимката, която му бяха показали, картината беше с рамка, затова Кристенко започна да претърсва купчините до стените.

Работата беше трудна. Застоялият въздух и напрежението го караха да се поти. Трудностите обаче скоро бяха забравени, защото Кристенко намери голямо, тежко увредено платно във втората купчина.

За мнозина картината едва ли би заслужавала втори поглед. Платното беше напукано и набраздено там, където явно е било прегънато. Кристенко веднага позна, че творбата е на Рубенс, при това не коя да е, а „Тарквиний и Лукреция“, нарисувана в периода 1609 — 1612 година и смятана за едно от най-великите му произведения. Той знаеше и историята ѝ. Първоначално картината принадлежала на Фридрих Велики, който през 1765 година я окачил в двореца си Сан

Суси край Потсдам, където останала до 1942-ра, когато нацистите я пренесли в Рейнсберг. След това беше изчезнала.

Етикетът на гърба разказваше историята на липсващите години. Йозеф Гьобелс конфискувал картината и я сложил в спалнята на любовницата си в лятното си имение. Постъпката му вероятно беше уместна, като се имаше предвид, че творбата изобразяваше митологичното похищение на целомъдрената римлянка Лукреция. Когато съветската Шестдесет и първа армия превзела имението в село Богензее, руски офицер открил картината и я отнесъл в Русия, прегънал я така, че да се побере под униформата му. Властите пък я бяха прибрали тук долу заедно с всичко останало. Кристенко не се съдържа и се усмихна, докато я гледаше, сякаш единствено той знаеше някаква тайна шега.

С нежелание върна платното на мястото му и продължи да търси. И тъкмо се беше поуспокоил, когато откри картина на Рафаело. На етикета отзад пишеше, че това е „Портрет на млад мъж“, бивша собственост на музея „Чарториски“ в Краков. И сякаш тези творби не бяха достатъчно голямо съкровище, след десетина минути намери платно на Ван Гог, „Цветя в глинен съд“. Нямахме информация как е станало руско притежание. Споменавахме се само, че през 1944 година нацистите са го конфискували от замък край Дордона.

Кристенко сякаш се понесе във въздуха от щастие, но усмивката му изведнъж помръкна и се превърна в гневно смръщване. Как беше възможно тези шедьоври да не са изложени в музея, за да им се радват всички? Да са изоставени на пагубното въздействие на времето? Беше ужасно несправедливо, дори обидно такива гениални произведения на изкуството да са струпани като безполезен боклук.

Ето защо, като се имаше предвид душевното му състояние, след като търси повече от час, Кристенко едва не подмина картината на Белак. Всъщност вече беше сложил три-четири платна върху нея, когато нещо в подсъзнанието му прецрака и той я извади.

Портретът беше висок тридесет и широк двадесет и три сантиметра и изобразяваше най-обикновено тъжно и официално облечено момиче, застанало до отворен прозорец. Беше с тъмнозелена рокля, а стаята беше сива и мрачна, но небето и полята, които се виждаха през прозореца, бяха ярки и летни. Въпреки че като цяло

портретът беше нарисуван добре, в ръцете на момичето имаше някаква непохватност, загатваща за посредственост.

В картината със сигурност липсваше вдъхновеното използване на цветовете на Ван Гог и майсторската перспектива на Рафаело, замахът на четката пък беше тромав и тежък в сравнение с гениалните творби на Рубенс. От друга страна обаче Кристенко трябваше да признае, че почти всички картини биха изглеждали нищожни, ако се съпоставят с творбите на колосите на изобразителното изкуство.

Защо Виктор и нейният английски приятел бяха готови да се разделят с петдесет хиляди долара за такова нескопосно произведение, беше пълна загадка. Кристенко, разбира се, не се оплакваше. Внезапната поява на бял свят на творба на Рубенс или Рафаело би предизвикала сензация и голям шум. Директорът на музея Мишкин или някой друг, който знаеше по-добре какво има в складовете, можеше дори да я познае. Щяха да последват въпроси и проверка на описите.

Никой обаче нямаше да забележи липсата на портрета на Белак.

Той измъкна картината от купчината, отстъпи към стената, угаси осветлението, излезе от стаята и тръгна към пазачите.

— Намерихте ли каквото търсехте, Борис Иванович? — добродушно попита единият и угаси фаса си в подметката на черния си ботуш.

— Да — сдържано отвърна Кристенко. — Може да заключите. Благодаря.

Качи се по стълбите на партера и после предпазливо отиде в отдела за реставрация на втория етаж. Главното ателие беше тъмно и безлюдно, както предполагаше. Под белите чаршафи бяха оставени експонати в различна степен на реставрация. По-ценните неща бяха прибрани в големите трезори в дъното на помещението.

Кристенко извади мобилния телефон от джоба си и набра номера. Отговориха му на третото позвъняване.

— Да?

Беше англичанинът.

— Намерих я.

— Отлично.

В гласа на мъжа прозвуча изненада. Кристенко явно се беше оказал по-бърз, отколкото очакваха.

— А сега какво? — колебливо попита руснакът. — Как ще си получа парите?

— Ще ни дадеш снимките, както се уговорихме. Щом се уверим, че са на картината, ще ни я донесеш и ще направим размяната.

Кристенко млъкна, обмисляше думите му.

— Откъде да знам, че имаш парите?

— Не ни ли вярваш, Борис? — подигравателно попита гласът.

— Толкова, колкото ми вярвате и вие.

— Добре — нетърпеливо каза англичанинът. — Ще донесем парите, когато дойдем да видим снимките, за да се увериш, че ги имаме. Парите са твои веднага щом ни дадеш картината.

— Хубаво. Тогава в девет и половина на Декабристкия площад, до Медния конник.

Кристенко затвори. Беше се изпотил, устата му беше пресъхнала. Щеше да го направи.

67.

Площадът на декабристите, Санкт Петербург
10-и януари — 21:26

Както винаги около Медния конник, статуя, направена през 1782 година от френския скулптор Етиен Фалконе в чест на Петър Велики, имаше тълпи. Туристи и местни жители се редуваха да снимат изправения на задните си крака кон и ездача му, застинали в ярката светлина на прожекторите на земята. Лъскавите копита се извисяваха застрашително над главите на хората. Сянката на статуята се открояваше на фона на безоблачното небе.

Том говореше с Арчи по предавател. Микрофонът беше закачен на яката му, а прозрачната пластмасова слушалка почти не се забелязваше на кожата му. Чувстваше се малко смешно, тъй като разстоянието между двамата беше само няколко метра, но Търнбул бе настоял да използват предавателя, така че Кристенко да не го види в компанията на друг човек и да се изнерви още повече. Том реши, че предложението е разумно.

— Как си? — попита Арчи. — Боли ли още?

— Не — излъга Кърк. Въпреки че болкоуспокояващите хапчета помагаха, рамото му все още пулсираше.

— Е, ще се оправиш. Между другото, къде са останалите?

— Аз съм на северната страна на площада. Търнбул и другите са в южната част. — Том се огледа, видя го и бързо отмести поглед. — Виждам те. А хората на Виктор?

— Чакат, в случай че ни потрлябват. Може и да се наложи. Току-що забелязах Кристенко.

— Добре. Превключвам на главната честота. — Том натисна бутон на предавателя в джоба си. — Виктор, Доминик, Кристенко е тук.

— Мина покрай Адмиралтейството — потвърди Арчи. — Ей сега ще завие зад ъгъла.

— Виждаш ли картината? — попита Кърк.

— Не носи нищо. Сигурно я е оставил в музея, както каза.

— Голям конспиратор се оказа тоя Кристенко — обади се Търнбул.

— Може би ще му предложи работа, когато всичко свърши — засмя се Виктор.

— Ще го видите всеки момент — настойчиво каза Арчи.

Сякаш по подадена реплика, Кристенко се появи на ъгъла на Адмиралтейството и предпазливо тръгна през площада. На всеки няколко крачки крадешком поглеждаше през рамо.

— Господи! Не може да изглежда по-виновен дори да се опита нарочно — измърмори Арчи, който вървеше на шест-седем метра зад него.

Кристенко сигурно забеляза Том, защото му махна с ръка и после бързо я спусна до тялото си, осъзнал, че не бива да привлича внимание. Кърк кимна едва забележимо.

Срещнаха се под строгия поглед на Медния конник и се ръкуваха.

— Носиш ли парите? — Кристенко беше нервен, очите му бяха широко отворени и уплашени.

— Първо покажи картината — каза Том.

Руснакът бръкна в джоба си, извади дигиталния фотоапарат и му го даде. Кърк разгледа снимките, вдигна глава и кимна.

— Това е.

— А парите ми?

— Всичките са тук.

И вдигна една оръфана чанта, която Виктор беше изровила отнякъде. Беше достатъчно издръжлива за целта, но и стара, за да не бие на очи. Кристенко дръпна ципа, надникна вътре, после каза колебливо:

— Трябва да ги преброя.

— Точно са.

Напрегнатото пребледняло лице на руснака се отпусна в нещо като усмивка.

— Добре, добре. Тогава да направим размяната.

— Къде е картината?

— В музея. Ще отида да я взема и после пак ще се срещнем...

Неочаквано четирима мъже, които се снимаха пред статуята, закрещяха, хукнаха към тях и извадиха пистолети. Кристенко веднага

вдигна ръце. Чантата падна, но съдържанието ѝ не се разпиля.

Мъжете обаче не му обърнаха внимание — минаха покрай него, нахвърлиха се върху Арчи и го повалиха на земята. В същото време от улиците наоколо изскочиха пет милиционерски коли и спряха на площада. Сирените им виеха, лампите им проблясваха в мрака.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Том по преподавателя, за да надвика шума. Около Арчи се насъбраха хора и той не виждаше нищо. От колите изскочиха въоръжени милиционери и с викове и псувни разблъскаха тълпата. Кърк преглътна с мъка, после попита: — Това твоите хора ли са, Виктор?

— Не — отвърна тя. И нейният глас беше озадачен.

Том се обърна към Кристенко. Руснакът се беше вцепенил. Изведнъж отчаяно погледна Кърк, грабна фотоапарата от ръката му, обърна се и бързо се отдалечи, без да поглежда назад, изобщо забравил пълната с пари чанта на земята.

68.

10-и януари — 21:34

Развълнуваните тълпи се разпръснаха веднага щом сирените на оттеглящите се милиционерски коли заглъхнаха в нощта. На ъгъла на площада остана само малка група.

— Къде го отведоха? — попита Доминик.

— А не те ли интересува защо го отведоха? — навъсено попита Кърк.

— Може би ще помогна — предложи Търнбул. — Ще използвам връзките си тук и ще разпитам.

— Не, остави на мен — заяви Виктор. — Имам вътрешни хора. Ще разберем какво става. Вие двамата се съсредоточете върху Кристенко.

— Права си — съгласи се Том. — Някой трябва да го проследи и да види къде отива.

— Вече го следят — каза Виктор. — Моят човек ще се обади веднага щом Кристенко стигне там, закъдето е тръгнал.

— Ако върне картината в подземие, ще трябва да започнем всичко отначало, дори по-лошо. Ако искаме да я вземем, трябва да го направим тази нощ, преди той да е променил решението си.

От предавателя на Виктор се разнесе руска реч. Безплътният глас се лееше като поток, без да се различават отделни думи.

— Кристенко е отишъл в музея и се е качил в отдела за реставрация.

— Откъде знаеш? — попита Търнбул. — Не, чакай да отгатна. И там имаш вътрешен човек.

Виктор кимна.

— Като им се даде повече време, накрая се оказва, че всички ми дължат услуга, независимо дали го знаят, или не.

В същия миг телефонът на Том иззвъня. Той се намръщи и го извади от джоба си. На лицето му се изписа изненада.

— Кристенко е. — Кърк озадачено отговори на обаждането. — Ало?

— Какво стана? — задавено прошепна Кристенко.
— Нямам представа.
— За миг реших, че... са дошли за мен.
— Не говори глупости. Откъде ще знаят?
— Идеята беше много лоша — измърмори руснакът. — Не знам какво да мисля.
— Мисли за петдесетте хиляди долара. И как ще върнеш дълга си на Виктор.
— Какъв е смисълът, ако съм в затвора?
— Не искаш ли парите?
— Не... Да... Вече не знам.
— Добре. Ще кажа на Виктор, че не искаш...
— Не, не. Но няма да я изнеса.
— Какво?
— Ще я оставя тук. Да, точно така. Ти ела и си я вземи.
— Уговорката ни не беше такава.
— Ти каза петдесет хиляди, ако ти я донеса, и двадесет хиляди, ако я намеря. Е, намерих я. Двадесет хиляди ще ми стигнат да си върна дълга. Останалите не си заслужават риска.
Кърк закри с ръка телефона и се обърна към другите.
— Казва, че няма да изнесе картината. Ще я остави някъде и ще трябва да отидем да я вземем. Предпочита да получи по-малко пари и да не рискува.
— Ще рискува повече, ако продължава да ни мотае — гневно заяви Виктор.
— Не можем да го принудим да я донесе.
— Аз мога — студено отвърна тя.
— Недей — заяви Том твърдо.
— Значи ще трябва да отидеш в музея и да си я вземеш.
— Можеш ли да ме вкараш вътре?
— Да.
Кърк отново заговори по телефона.
— Добре, Борис. Ще влезем и ще я вземем. Тази нощ.
— Хубаво. — Кристенко въздъхна облекчено. — Ще я оставя в отдела за реставрация. Тук е в безопасност.
— Каква е комбинацията?
— Ще ти я кажа, когато ми дадеш парите.

Том се усмихна. Руснакът ставаше все по-добър в играта.
— Ще ти се обадя, когато влезем. — Затвори и се обърна към другите. — Трябват ми инструменти и чертеж на сградата.
— Имаш ги — отговори Виктор.
— Как си с руския? — обърна се Кърк към Търнбул.
— Достатъчно добре.
— Дано.
— Защо?
— Защото идваш с мен.

69.

Американското консулство, Санкт Петербург

10-и януари — 22:02

— Да ти го начукам — изръмжа Арчи.

Противният американец, който се бе представил като Пол Виджиано, се изсмя.

— Ще трябва да направиш малко повече, Конъли.

Арчи им беше казал името си, но нищо повече.

— Нямам какво да кажа нито на теб, нито на ченгетата. Знам си правата. Искам да говоря с някой от английското посолство.

Виджиано седна срещу него и поклати глава.

— Ние сме от ФБР.

— И какво от това? Трябва ли да съм смаян? — Арчи говореше самоуверено, но трябваше да признае, че е озадачен. За какво ставаше дума, по дяволите? Както си следеше Кристенко, изведнъж на гърба му скочиха четири горили в милиционерски униформи. И какво искаха тези янкита? Ама наистина вечно си пъхаха носовете навсякъде.

— Ще бъдеш, когато всичко свърши.

— На твое място бих се погрижил да не ми свалят бележниците — изръмжа Арчи. — Защото при първата удобна възможност ще ти размажа физиономията.

— Цялостната картина ни е ясна — каза Бейли, който се беше облегал на стената до вратата. — Искаме да знаем детайлите.

— Като например откога познаваш Лаше.

Сърцето на Арчи пропусна един удар. Не беше сигурен дали е чул правилно.

— Лаше?

— Не се прави на ударен. Видяхме те да отиваш при него. Знаем, че работиш за Лаше.

— Волфганг Лаше?

— Ето, познаваш го — победоносно възкликна Виджиано.

— Разбира се, че го познавам. Всички в бизнеса го познават. Какво общо има той?

— Защо уби онези хора? — притисна го Виджиано. — Жените и децата. Отрови ги с газ като лабораторни плъхове. Какво толкова важно знаеха, че трябваше да им затвориш устата?

— Какви ги говориш, по дяволите?

— А Лаше? Защо го уби? Разтревожи се, че те намерихме? За да прикриеш следите си?

— Лаше е мъртъв?!

— Обезглавен със самурайски меч — изрева Виджиано, наведе се над масата и доближи лицето си до Арчи. — Но доколкото разбрах, му е провървяло в сравнение с онова, което си направил на Ламерс в Австрия. Печелиш годишната награда за извратен психопат за тази година.

— Ламерс? Мария Ламерс? Мъртва? — Арчи се обърка съвсем. Как беше възможно всичките тези хора да са мъртви? И защо мислеха, че той е замесен? — Шегувате се, нали?

— Защо я открадна? — спокойно попита Бейли. — За какво ти е?

— Какво съм откраднал?

— Не се преструвай. Машината „Енигма“, разбира се.

— Вижте какво. — След последното фантастично разкритие Арчи реши, че нещата са отишли прекалено далеч. — Беше забавно, но престанете да се занасяте. Ако ще ме обвинявате в нещо, направете го. Адвокатът ми ще ме измъкне оттук по-бързо, отколкото можете да кажете „споразумение за екстрадиране“.

— Адвокат? — изсумтя Виджиано. — Мислиш, че някой адвокат ще ти помогне да обясниш тридесетте трупа, които остави в Айдахо? Или да те накара да кажеш къде е машината? Или да ни попречи да те екстрадираме в Щатите, където ще се изправиш пред обвиненията? Ще ни кажеш всичко, което искаме да знаем. Ясно ли е?

Ермитажът, Санкт Петербург
10-и януари — 22:27

Опашката се виеше пред тях. Въздухът беше задимен от пушек предимно от руски цигари без филтър и от влажните изпарения на неспокойно дишане. Чистачите си подхвърляха неприлични шеги. Някои поглеждаха часовниците си, други говореха по мобилните си телефони. Вратите се отвориха точно в десет и тридесет.

Том и Търнбул не разговаряха — съзнаваха необходимостта да се слоят с тълпата и да приличат на руснаци. Под палтата им се подаваха крачолите на сините работни дрехи, които им беше намерила Виктор. На ламинираните пропуски на гърдите им пишеше, че са служители на фирмата за почистване, обслужваща Ермитажа.

Пазачите се държаха дружелюбно, ръкуваха се с хората, които познаваха, и намигаха на привлекателните жени. Някой пусна шега и всички избухнаха в смях. Том също се включи и се запита дали изведнъж изчервилият се младеж с детектора за метал не е обектът на шегата.

Кърк показва пропуска си на първите пазачи, които го погледнаха бегло и му направиха знак да влезе. Търнбул направи същото. След това Том мина през детектора за метал. Уредът не реагира. Търнбул го последва. Детекторът изпищя пронизително.

— Трябва да е от желязото, с което се тъпча — пошегува се той на руски.

Пазачите му махнаха да се приближи.

— Като те гледам колко си дебел, не е само от желязото — обади се някой от опашката отзад. Чистачите и пазачите отново се разсмяха.

— Вдигни ръце — каза пазачът с детектора за метал. Дигиталният екран беше зелен, което означаваше, че уредът е включен. Мъжът беше млад. Русата му коса беше подстригана съвсем късо, а носът му беше сплескан и леко крив, сякаш беше чупен поне няколко пъти. Търнбул се подчини. Пазачът започна да прокарва детектора по тялото му, но палецът му незабележимо натисна бутона за

изключване и зеленият екран угасна. — Чист си — усмихна се младежът и се обърна към следващия човек, който беше задействал алармата и чакаше реда си. Палецът му натисна копчето и екранът отново светна.

— Не беше зле — прошепна Търнбул, докато вървяха след чистачите по тесен коридор, водещ към стълбите към подземиеето.

— Виктор каза, че може да ни вкара — напомни му Том. — Но оттук нататък всичко зависи само от нас.

Влязоха в голяма стая, пълна със столове в различен стил и разнебитени канапета. На възглавниците имаше черни петна и дупки от фасове, а по стените бяха заковани закачалки и снимки на голи жени, изрязани от списания и стари календари. Кърк и Търнбул съблякоха палтата си и ги закачиха. Неколцина чистачи носеха термоси и пиеха кафе, други събуваха тежките си ботуши и ги сменяха с удобни маратонки.

В помещението влезе мъж и започна да ги вика по имена — Том предположи, че е началникът на смяната. Хората се приближаваха до него по двама, получаваха лист, изчезваха в една странична стаичка и после отново се появяваха с колички, натоварени с метли, парцали, кофи, прахове и шишета с препарати за почистване и излъскване. Екипирани по този начин, работниците се качваха с асансьора на горните етажи и отиваха в посочените на листчетата стаи.

Търнбул сръга леко Том, за да му даде знак, че имената, написани на пропуските им, са извикани.

— Нови ли сте, момчета? — попита началникът на смяната. На пропуска на гърдите му пишеше, че се казва Григорий Миронов.

— Абсолютни новобранци — отговори Търнбул на перфектен руски, резултат от петте години подслушване на московския правителствен щаб за комуникации, както беше споделил с Кърк.

— Не са ми казали. — Миронов се намръщи.

— И на нас ни казаха само преди два часа.

Той погледна пропуските им, после лицата им.

— Няма ви в списъка.

— Вината не е наша.

Миронов въздъхна и посочи Том.

— Ти не говориш ли бе?

— Той е глухоням — увери го Търнбул.

Руснакът погледна подозрително Кърк, който отвърна на погледа му, без да мига. Миронов се ухили и каза:

— Личи си.

Том също се усмихна. Нямахше представа какво говорят.

— Тръгвайте. — Началникът на смяната даде един лист на Търнбул. — Взимате материалите и отивате на втория етаж. Ако се изгубите, питайте някой от пазачите.

Двамата взеха нещата от склада и забутаха количката към асансьора.

— Трябва да отидем на втория етаж в Западното крило — каза Търнбул, когато вратата се затвори и кабината потегли. Кърк извади малък чертеж на сградата, разгъна го върху капака на кофата за боклук и прокара пръст по листа.

— Значи сме на етаж, който ни трябва, но в друга част на сградата. Коридорът е от страната на Дворцовия площад, а ние трябва да сме в североизточния край от страната на Крайречния булевард, където са помещенията за реставрация.

Вратата се отвори. Посрещна ги въоръжен пазач и вдигна ръка.

— Какво има? — попита на руски Търнбул.

— Работният график. — Мъжът нетърпеливо щракна с пръсти. — В коя стая сте?

— Тази вечер няма график — заговорнически зашепна Търнбул и пазачът се намръщи. — Заместник-уредникът очаква важни гости утре, но по график кабинетът му трябва да се почисти чак вдругиден. Знаеш какви са шефовете, когато се нарушават правилата, дори заради него. Затова ни плати в брой да почистим тази нощ. Дадох една трета на Миронов. Ето една трета и за теб. Не искаме графикът да обърка нещата, нали?

Пазачът намигна и взе пачката нови банкноти.

— Ясно. — Дръпна се от вратата на асансьора. — Знаете ли къде е кабинетът?

— Натам, нали? — Търнбул посочи.

— Да. Последната врата вдясно, преди да завиете. Ако някой пита какво правите там, кажете му да се обади на Саша. Аз ще оправа нещата.

— Благодаря, приятел.

Тръгнаха към административните офиси и работилниците, които заемаха почти половината етаж. Въпреки че бяха затворени за посетители, коридорите бяха богато украсени като останалата част на музея — хубав паркет, стени, украсени с гипсови орнаменти, тежки полилеи, увиснали като клони, отрупани с узрели плодове.

Минаха покрай още един пазач. Той прегледа пропуска им и ги попита къде отиват. Споменаването на името на Саша го удовлетвори напълно и Том благодари на Бога, че Търнбул е наясно с руската система на подкупи.

Докато вървяха по коридора, Търнбул превеждаше имената на вратите и накрая спря пред врата с надпис „Отдел по история и реставрация“. Беше заключена.

Той кимна на Кърк, а после смъкна ципа на работните си дрехи и измъкна малката кесия, която беше задействала детекторите за метал, докато влизаха. Том не се изненада, като видя, че изваждането ѝ не намали видимо корема му.

Кърк си сложи ръкавици и измъкна два инструмента — универсален шперц и специален гаечен ключ, който се поставяше под шперца и превърташе щифтовете. Вместо обаче да използва отнемания много време метод да повдига поотделно всеки щифт, Том бързо придвижи шперца напред и назад над тях и ги отмести. В същото време натисна гаечния ключ с точно премерена сила.

Техниката беше известна като „изтъркване“ и беше много трудна за овладяване, затова я практикуваха само елитна група ключари и крадци. Предимството ѝ беше, че за разлика от другите методи, отключваше ключалките толкова лесно, сякаш беше използван ключ.

Ключалката изщрака и вратата се отвори.

71.

*Кабинетът на Борис Кристенко, Ермитажът
10-и януари — 22:52*

Борис Кристенко седеше в тъмния си кабинет. Отдавна беше изгризал ноктите си и сега неспокойно дъвчеше химикалката. От време на време я прехвърляше от другата страна на устата си. Слюнката му изпълваше прозрачната ѝ пластмасова обвивка с мътна течност.

Сърцето му блъскаше. Някъде изклокочи тръба и той подскочи, убеден, че звукът известява нахлуването на орда разгневени милиционери. Втренчи се страхливо във вратата, но никой не нахлу през нея.

Той въздъхна облекчено и се облегна на стола. Дървото изскърца от тежестта му. Кристенко затвори очи и се опита да проумее случилото се през последните няколко часа и сцената на площада.

Разбира се, милиционерите не бяха отишли там заради него. Някой друг нещастник гниеше сега в някоя влажна килия и опашките на пльховете го удряха в лицето, а пазачът го риташе.

Това обаче не правеше нещата по-малко ужасни. Кой можеше да каже, че утре или вдругиден няма да приберат него? И че някой от пазачите, които го бяха придружили до складовете, няма да каже нещо на някого? И че Виктор няма да го предаде, след като получи картината, за да не му плати? И че следващия път, когато на вратата му се почука, няма да са те?

Спомни си как вкараха в затвора за три години един негов съученик за кражба на кола. Влезе млад, а излезе сломен. Блясъкът в очите му беше помръкнал. В тях гореше единствено едва потискана закана. Другите затворници бяха видели меките му бели ръце и го бяха изнасилили групово още първата нощ. Студът, надзирателите и недохранването бяха изсмукали и последните остатъци от човечност в него. Беше останала само съсухрена смачкана фасада.

Но имаше ли избор? Да върне картината в хранилищата с ограничен достъп? Да не изплати дълга и на Виктор и да ѝ позволи да отиде при майка му? Стисна очи.

Телефонът иззвъня. Кристенко протегна ръка към слушалката и краката на стола изтракаха на пода.

— Ало.

— Вътре сме.

— Къде?

— В отдела за реставрация.

— Как...

— Няма значение. Ела тук.

Той бавно стана.

— Идвам.

72.

Главно ателие, Отдел за реставрация, Ермитажът
10-и януари — 22:53

На загадъчната лунна светлина, проникваща през оберлихта, предпазните бели покривки, метнати върху статуите и скулптурите, подложени на реставрация, сякаш се рееха като призраци над пода. Работните маси бяха отрупани с тенекиени кутии, буркани, шишета и четки. Всичко беше покрито с фин слой прах. Въздухът беше парлив от тежката миризма на почистващи препарати и боя. Вратата на трезора се чернееше на отсрещната стена.

— Ще можеш ли да я отвориш? — попита Търнбул.

— Ако се наложи. Трябва да е поне на шестдесет години. Не е точно последната дума на техниката.

Търнбул рязко се обърна към входа.

— Някой идва. Бързо.

Не искаха да рискуват, така че побягнаха към другата страна на стаята и се скриха под една от работните маси. След няколко секунди се чу дрънкане на ключове и някой отвори. Том надникна и каза облекчено:

— Кристенко е.

Двамата се изправиха и руснакът подскочи.

— Някой друг ли очакваше? — попита Търнбул.

— Не. Просто се стреснах.

— Добре — каза Кърк. — Да приключваме.

— Парите ми?

— Ето ги. — Том нетърпеливо му подхвърли чантата. — Отвори сейфа.

— Аз ще пазя отвън — предложи Търнбул. — Ще се правя, че чистя. Ако чуя, че някой идва, ще подсвирна.

— Добре — рече Том.

Търнбул взе парцал и кофа и излезе.

Кристенко се приближи до сейфа и като криеше шайбата от Кърк с тялото си, започна да набира комбинацията. Вратата се отвори със

силно тракане. Зад нея имаше квадратна стаичка със стоманени стени, два на два метра. На стената вляво бяха наредени дървени лавици с подобрани картини и други ценни предмети.

Кристенко влезе вътре и след секунда излезе с картината.

— Ето я. Въпреки че един Господ знае за какво ви е.

Преди Том да отговори, от коридора се чу тихо подсвиркване. Очите му се стрелнаха към вратата. Тя се отвори и Търнбул прекрачи през прага.

— Какво има? — разтревожено прошепна Кърк.

Търнбул не отговори. Очите му се вторачиха умолително в Том. Той протегна ръце към него... и после се строполи по очи на пода. От тила му стърчеше дръжка на нож.

Кристенко изстена ужасено.

Кърк стисна устни. Знаеше кой ще прекрачи прага.

— Добър вечер, Томас — каза Ренуик благо и се вмъкна в стаята. Зад него застанаха Хехт и други двама мъже.

— Ренуик — изръмжа Кърк.

— Благодаря ти за усилията да откриеш изчезналата картина на Белак. — Ренуик щракна с пръсти на Кристенко и той смутено и почти виновно погледна Том, отиде при Ренуик и му даде картината. Ренуик присви очи, докато я разглеждаше, после вдигна глава и се усмихна.

— Браво. Вече имаш, каквото искаше — ледено каза Кърк.

— Не съм. Но скоро всичко все пак ще свърши.

— Какво имаш предвид?

— Историите като нашата нямат щастлив край. — Ренуик въздъхна. — Просто естеството на нещата е такава.

Хехт пристъпи напред. Държеше пистолет. Насочи го към главата на Том. Кърк стисна челюсти и се подготви. Съзнанието му беше празно. Страхуваше се, но беше и примирен. Хехт помръдна дулото и стреля. Куршумът улучи Кристенко. Той залитна назад и се хвана за гърлото. Между пръстите му рукна кръв. В стаята отекна задавена кашлица. Вторият куршум се заби в гърдите му и руснакът въздъхна задавено и падна на пода.

— Мръсен убиец! — извика Том. — Защо го направи?

Другите двама хванаха Кристенко под мишниците и го завлякоха в сейфа. Кръвта му остави размазана диря. Пуснаха го и главата му

тупна тежко на пода. Двамата излязоха и направиха същото и с Търнбул, макар явно да им беше доста по-трудно.

— Ти също, Томас — сухо каза Ренуик. — Прави им компания. Така няма да се наложи властите да търсят прекалено много, за да намерят заподозрения.

Кърк влезе в сейфа и се обърна към Ренуик.

— Все още не е свършило, Хари.

— За теб свърши. — Ренуик се усмихна. — И повярвай ми, когато приключат с теб тук, ще ти се иска да съм те застрелял.

Вратата бавно се затвори. Последна ивица светлина озари лицето на Ренуик и угасна, придружена от изтракването на затворената врата.

73.

23:07

Абсолютна тишина и непрогледен мрак.

Не чуваше нищо, освен глухите удари на сърцето си и тихия шепот на дишането си. Потискащото тъмно пространство притискаше, смазваше и задушаваше; струваше му се, че огромна тежест притиска гърдите му.

В известно отношение Ренуик му бе направил услуга. Ако и тримата бяха живи, нямаше да изкарат нощта в това херметически затворено помещение. Кислородът щеше да им стигне най-много за три-четири часа. Като бе убил Търнбул и Кристенко, Ренуик се беше погрижил поне Кърк да издържи до сутринта. Разбира се, не от великодушие. Единствената му грижа беше да осигури на руската милиция удобен заподозрян.

Том натисна бутона на дигиталния си часовник и синкавото неоново сияние близна китката му като пламък на запален газ. Той коленичи до двата трупа, освети лицата им и отвратен от деянието на Ренуик, пусна бутона.

Опипа първо Кристенко и намери мобилния телефон и дигиталния фотоапарат, които му беше дал. Въпреки че не му вършеха работа в сейфа, ги прибра в джоба си. След това допълзя до Търнбул, претърси го и откри комплекта инструменти, затыкнат в колана на панталоните му. Взе го, отиде вратата, прокара пръсти по гладката студена повърхност и напипа правоъгълния капак на бравата.

Извади отвертката и развъртя горния ляв винт. Свали и другите три, смъкна капака и внимателно го остави на пода, а после плъзна пръсти към втория, зад който беше скрит заключващият механизъм.

Извади още четири винта, този път много по-трудно поради ограниченото пространство, и свали и този капак. Бръкна в дупката и напипа колелото с комбинациите. Отвесното положение на маркиращия жлеб показваше, че е настроено на нула.

Разбиването на комбинации на ключалки беше един от първите уроци, които беше научил и запомнил с продължителни и изтощителни

тренировки, въпреки че това изкуство замираще, като се имаше предвид увеличаващата се употреба на дигиталните системи за сигурност. Мнозина не толкова опитни касоразбивачи отказваха да правят друго, освен да пробиват сейфовете и после да използват ендоскоп, за да видят механизма. В някои случаи, когато имаше живачен прекъсвач или аларма, тази предпазна мярка беше необходима, макар че отнемаше време и беше шумна. Там обаче, където беше възможно, Том предпочиташе да се довери на инстинктите си, а не на науката. И това беше хубаво, защото в случая нямаше избор.

Затвори очи и започна да върти колелото. Дишането му се забави, докато се съсредоточаваше. Прещракванията бяха едва доловими, но за обострения му слух всяко прозвучаваше като оглушителен трясък.

Промяната в тона и леката разлика в усещането бяха почти незабележими, но за Кърк все едно някоя от статуите отвън се бе сгромолясала на пода. Беше открил първата цифра — седемнадесет.

Отново затвори очи и превъртя колелото на обратната страна. Този път промяната настъпи бързо. Осем. Той завъртя колелото в противоположната посока. Лостчето падна на петдесет и три. След това отново го завъртя обратно, надяваше се, че това ще е за последен път, защото този модел сейфове обикновено се програмираше само с четири цифри, въпреки че можеше да са и пет. Двадесет и седем.

Дръпна стоманения лост, контролиращ горния ред заключващи болтове, но не последва нищо. Намръщи се и опита пак. Вратата обаче не искаше да се отвори. Том сложи пръсти на колелото, премести го на едно деление, чу познатото изщракване на освободения механизъм и се усмихна. Поставянето на последно число на една-две цифри от предишното беше стар номер.

Дръпна лоста и горните болтове плавно се отдръпнаха. После направи същото с долните и с двата странични лоста и ги махна. Накрая натисна силно и вратата се отвори.

10-и януари — 23:22

Григорий Миронов се качи по стълбите и тръгна към художествената галерия в Западното крило. Освен да раздава списъци за нощното дежурство, другото му задължение беше да проверява дали всички чистачи са отишли там, където трябва да бъдат, и дали си вършат работата. Лично той гледаше много сериозно на тази отговорност.

Влезе първо в стаята на Роден и за своя изненада видя, че нищо не е почистено. След това отиде в стаята на Гоген, но и там не беше работено.

— Сигурно са в стаята на Моне — измърмори той, но когато влезе там, видя, че и тук е мръсно, и се ядоса. — Хей! — извика на тримата пазачи, които трябваше да патрулират в тази част на музея, но вместо това се бяха събрали да пушат и да бърят. — Къде са новите чистачи? Оня дебелият и немият?

Единият пазач дойде при него, сложи ръка на рамото му и му прошепна:

— Спокойно де. Обясниха ни всичко. Пуснах ги, без да задавам въпроси. — И му намигна.

— Какво?!

— Една трета за теб и една трета за мен. Ще почистят кабинета на заместник-уредника и всички ще сме доволни. — Потупа го дружески по гърба. — Хубаво е да се прави бизнес с теб.

После се засмя и се върна при колегите си.

Миронов стоеше в средата на стаята и настроението му се колебаеше между гняв и объркване. Оказваше се, че двамата шегаджии работят на свободна практика. Бяха пренебрегнали нарежданията му и бяха зарязали работата си. А и тоя заместник-уредник... Щеше да го докладва. И без това не го харесваше.

Като мърмореше ядосано, Миронов тръгна към кабинетите на персонала.

75.

10-и януари — 23:22

Том излезе от сейфа. Белите му дробове лакомо поемаха чистия въздух. Затвори вратата. Радостта му обаче беше кратка, защото чу, че някой идва. Стъпките спряха, последвани от изтракване, после се чуха пак. Очите му инстинктивно се стрелнаха към дръжката на вратата и той се запита дали Ренуик си е направил труда да я заключи.

Не искаше да рискува и затова се скри под чаршафа, с който беше покрита статуята, намираща се най-близо до вратата. Стъпките се приближиха. Голата статуя на Хермес беше протегнала ръце в полет и тънкия бял плат падаше до пода като палатка. Кърк затаи дъх — опасяваше се, че ако диша, чаршафът ще трепне. Носът му беше само на сантиметри от лозовия лист, поставен на най-стратегическото място на бога.

Дръжката изщрака и се превъртя. Вратата изскърца и се отвори. Том надникна през пролуката между платното и пода и видя обувки. Човекът влезе в стаята и спря само на няколко крачки от него. Сигурно оглеждаше помещението. Измърмори нещо на руски, обърна се и тръгна към изхода.

Стъпките му отново спряха. Този път човекът коленичи и Том видя протегнатата ръка. Показалецът се плъзна по пода... там имаше петно от кръвта на Търнбул.

Пазачът скочи и хукна към трезора, вече бе видял кървавите следи. Кърк се хвърли върху него, блъсна го със здравото си рамо и руснакът се стовари върху една от работните маси и изпъшка.

Том отчаяно се мъчеше да смъкне чаршафа, който се беше усукал около главата и ръцете му, преди пазачът да е извадил оръжието си. Но преди някой от двамата да успее да направи нещо, едно от големите шишета на работната маса се заклати и падна върху главата на руснака.

И се пръсна с трясък. Разхвърчаха се кафяви стъкла. Главата на пазача клюмна.

76.

10-и януари — 23:25

Григорий Миронов зави зад ъгъла — и в същия миг чу звук на строшено стъкло, последван от изщракването на ключалката на вратата на главното ателие за реставрация.

— Кой е там? — извика той и удари с юмрук по вратата. — Отвори!

Беше служил в Афганистан през осемдесетте години и въпреки че вече не беше в такава добра форма, все още знаеше какво да направи и не се страхуваше от никого и от нищо.

— Влизам — заяви той, но отговор не последва. Отново се чу звук на строшено стъкло.

Руснакът протегна ръка към тежката връзка ключове на колана си, трескаво ги претърси и пробва един, после друг.

Вратата се отвори.

Той нахлу в стаята, вдигнал фенерчето над главата си като палка. Вътре обаче нямаше никого. Пронизващ студен полъх върху врата му го накара да вдигне глава. Нарушителят беше избягал на покрива.

Усети под краката си нещо странно, погледна надолу и видя на пода влажно петно. Очите му проследиха дирята до източника ѝ и се спряха на тялото на пазача, който се беше свлякъл на работната маса. Той се приближи до него, провери пулса му и го сложи да легне на пода, след това взе предавателя му да съобщи за инцидента.

— Трябват ми хора в отдела за реставрация — изкрещя в микрофона. — Има ранен пазач. Влязъл е нарушител.

След двадесет и пет секунди дотичаха десетина мъже с извадени оръжия.

— Какво се е случило? — попита старшият.

— Тази вечер дойдоха двама нови чистачи. Изпратих ги да почистят няколко галерии в Западното крило, но не са там. Мисля, че са подкупили някой от пазачите, за да ги пусне тук. Тръгнах да ги търся. Чух звук на строшено стъкло. — Той посочи разбития тавански прозорец.

— Ще ги познаеш ли, ако ги видиш?

— Естествено.

— Добре. Идваш с нас. Искам хора на покрива и всички изходи да се затворят. След това да претърсят всички стаи, докато намерим негодниците. Алексей?

— Да. — Младият пазач, който стоеше до вратата, пристъпи напред.

— Остани тук с Иван. Ще изпратя медицински екип.

— Слушам.

Пазачите и Григорий излязоха, а Алексей коленичи до Иван, разкопча яката му и почисти стъклата от главата му.

23:28

Том клечеше зад работната маса и мислеше трескаво. Разбиването на капандурата беше убедило пазачите, че е избягал оттам. Номерът обаче щеше да ги заблуди само докато не се покатереха горе и не видеха, че на покрива няма никого. Трябваше да измисли начин да се измъкне от охраната и да напусне сградата, при това бързо.

Приведе се и погледна пазача, когото бяха оставили — Алексей, така го бяха нарекли. Сърцето му подскочи. Това бе пазачът, който беше изключил детектора за метал, докато претърсваше Търнбул. Каквато и да беше причината, той очевидно дължеше услуга на Виктор и Том вероятно можеше да се възползва от това. Пък и нямаше много възможности за избор.

Кърк се изправи и младият мъж инстинктивно посегна към пистолета си.

— Чакай — тихо извика Том.

— Бягай. — Пазачът явно го бе познал. Изглеждаше уплашен, очите му нервно се стрелкаха към вратата.

— Как? — Кърк извади малката карта на музея и я посочи. Руснакът я грабна и с треперещ пръст показва някакъв маршрут. Водеше надолу по близкото стълбище, след това до първия етаж, в Малкия Ермитаж, после в Големия Ермитаж и накрая... Том присви очи. Не беше сигурен дали вижда правилно.

— Каналът? — попита колебливо.

— Да. — Младият мъж кимна и размърда ръце, за да му покаже, че трябва да стигне до канала и после да плува до реката.

Моментът не беше подходящ Том да му обяснява, че с раненото си рамо няма да може да стигне дотам, камо ли да плува. Трябваше да измисли нещо друго. Все пак му кимна в знак на благодарност и грабна ключа, който пазачът му подаде.

— Обади се на Виктор. Кажй й какво се случи.

Руснакът кимна, а Том изскочи от стаята, защото чу стъпките на пазачите на покрива.

Ключът лесно отвори вратата в дъното на стълбището и след секунди Кърк се озова на първия етаж. В коридора нямаше никого. Пазачите явно се бяха включили в издирването на покрива. Той хукна по наредения на ребена кост паркет. Рамото му пламтеше, гадеше му се от болка. Ориентира се по картата и мина по малкия мост за павилиона в Северното крило. Оттам побягна по коридора и отключи вратата на Големия Ермитаж.

Озова се в италианската колекция на музея. Тридесетте зали бяха посветени на развитието на италианското изкуство през периода тринадесети — деветнадесети век. Том забави крачка. Току-що беше минал през по-слабо охраняваната част на музея. В тези галерии обаче имаше две от дванадесетте картини на света, нарисувани от Леонардо да Винчи. Тук охраната щеше да е засилена.

И наистина, веднага щом влезе в първата зала, видя силует на мъж в далечината. Помещенията бяха свързани и през отворените врати се виждаше другият край на сградата. Том прецени, че човекът е през не повече от две стаи.

Бързо реши, че не трябва да го напада. Не можеше да рискува пазачът да стреля. Нещо повече, не знаеше колко пазачи има на етаж. Всеки шум щеше да ги накара да се втурнат насам.

Стаята не предлагаше други скривалища, освен облицованите с тъмно дърво стени. Том се доближи до вратата, скри се в сенките и опря гръб на стената. След няколко минути пазачът влезе и мина покрай него, без изобщо да го забележи.

Щом мъжът се отдалечи, Том се вмъкна в съседната зала и после в следващата, но пак видя застрашителната сянка на приближаващ се пазач. Помещението беше ярко осветено от външен прожектор, монтиран на фасадата. Том легна по корем, допълзя до някакво тапицирано с червено кадифе кресло до срещната стена, надникна през пискюлите от златист бродат и видя как пазачът влиза в галерията, как спира, оглежда се и после продължава обиколката си.

След десетина минути Кърк успя да стигне до североизточния край на сградата и мост към театъра на Ермитажа. Между него и моста имаше един последен пазач. Този път Том нямаше друг избор, освен да чака. Пазачът обиколи стаята, изсумтя, обърна се и тръгна да се връща.

Това означаваше, че патрулира по определен маршрут. От което пък следваше, че другите се връщат и вървят към Том. Трябваше да действа незабавно.

Щом се увери, че е безопасно, той отиде до отсрещната стена и погледна през прозореца. Сърцето му се сви. Каналът беше замръзнал и дори да успееше да скочи от десет метра височина, пътят му за бягство беше преграден от дебела желязна решетка, монтирана под моста. Беше в капан.

Обърна се и огледа помещението. Кръвта бучеше в ушите му. Погледът му се спря на голям бял мраморен бюст на Екатерина Велика — императрицата сякаш го гледаше злобно и безмълвно го подканяше да напусне двореца ѝ.

Вместо да го уплаши, леденият ѝ поглед му подсказа идея. Том огледа прозорците надолу до канала. Както предполагаше, те имаха алармени системи, но не бяха заковани. Това означаваше, че може да ги отвори.

Отиде до мраморния бюст и като се смръщи от болка, го повдигна от подставката, приближи се залитайки до прозореца и го сложи на широкия дървен перваз. Не знаеше колко дебел е ледът, нито колко тежък е бюстът, но беше сигурен, че от тази височина ще пробие леда. А той щеше да скочи в дупката, да преплува под решетката и да стигне до Нева, която за щастие не беше замръзнала за пръв път от много години.

Как щеше да се измъкне от реката, беше друг въпрос. Температурата беше под нулата и той щеше да се вледени за минути. Но какъвто и да беше рискът, куршумът в гърба, изстрелян от изпаднал в паника пазач, беше по-неприемлив като вариант.

Стъпи на перваза, пое дълбоко дъх, вдигна резето и отвори прозореца. В стаята веднага се разнесе оглушителна аларма и Том чу викове и тичащи стъпки.

Ритна императрицата. Белият мраморен бюст полетя надолу, разби с трясък леда и потъна в широката дупка.

Виковете и стъпките се приближаваха. Кърк погледна през рамо. Срещу него с насочени оръжия връхлитаха петима пазачи.

Първият куршум изсвистя покрай ухото му и се заби в мазилката. Време беше да изчезва. Въпреки опасността Том не се съдържа и махна на пазачите, а после скочи в тъмните води на канала.

78.

Фонтанка, Санкт Петербург

11-и януари — 00:16

Ледената вода го прерязва като с нож и той рязко пое въздух, но не можа да напълни белите си дробове, защото потъна под леда. Инерцията го понесе към дъното на канала и той усети как меката тиня го сграбчва в обятията си. Заплува към желязната решетка — надяваше се, че се движи в правилната посока и че въздухът ще му стигне.

Опита се да отвори очи, за да види накъде плува, но ледената вода се впи в тях като нокти на хищна птица. Том стисна клепачи и ожесточено размаха ръце и крака.

Ударът по главата му показва, че се е издигнал до леда. Над него отекна пронизително свистене — куршуми, изстреляни от прозорците горе. За миг Том се зарадва, че ледът е дебел, но после си спомни, че го затваря като в капан.

Опита да се гмурне по-надълбоко, но краката не го слушаха. Имаше чувството, че студът се е увил около тях като дебело одеяло, което се опитва да изрита. Раненото му рамо се вцепени.

Кърк протегна здравата си ръка, докосна стената вляво, от страната на Ермитажа, и като се придържаше към нея, започна да се изтласква към реката. Мускулите му се схващаха, гърдите и гърлото му пламтяха, сърцето му блъскаше в гръдния кош, стомахът му се свиваше болезнено.

Всяко движение затягаше металния обръч около белите му дробове. Мускулите и органите му изнемогваха за кислород. Изведнъж го обзе странното чувство, че пада от голяма височина.

И в същия миг осъзна, че се дави. Зарита отчаяно... и докосна решетката пред себе си, студена и твърда като на затворническа килия. Спусна се надолу по нея. Остра болка прониза очите и ушите му. Стори му се, че се гмурка цяла вечност, но най-после намери пролука между дъното на канала и решетката, достатъчно широка, за да се провере, и мина отдолу. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Пред очите му затанцуваха звезди и светли петна.

Зарита пак, краката му едва се движеха. Речното корито беше меко и съблазнително. Светлините на Санкт Петербург успокояващо се отразяваха във водата като звезди от края на вселената. Всичко беше тихо и неподвижно.

Неочаквано от мрака се протегнаха две ръце и грубо го сграбчиха — и Том осъзна, че се издига към звездите. Зави му се свят, и в следващия миг го измъкнаха на повърхността и той се закашля. Възелът около сърцето му започна да се разхлабва.

— Издърпайте го на лодката.

Беше Виктор. Кърк осъзна, че го е хванала под мишниците и го влачи по гръб във водата.

Двама души веднага протегнаха ръце към него, измъкнаха го от водата и го увиха в одеяла.

— Тръгваме — каза Виктор.

Двигателят забръмча. Моторницата надигна носа си над водата и за секунди набра скорост. Корпусът от фибростъкло подскочаше по повърхността на Нева. Ермитажът се смалвяваше в далечината.

— Според мен сме квит — каза Виктор.

Том кимна, трепереше от студ. После попита:

— Къде е Арчи?

— В американското консулство. Задържан е. А къде е Търнбул?

Кърк поклати глава.

— Убиха го.

79.

Фонтанка, Санкт Петербург

11-и януари — 00:46

Доминик чу гласове и надникна иззад ъгъла. Виктор водеше сериозен разговор с трима от хората си. Те слушаха съсредоточено и кимаха. Единият погледна през отворената врата на спалнята ѝ и попита нещо. Тя проследи погледа му, усмихна се и каза:

— Да.

Под босите крака на Доминик изскърца дъска и тя бързо се отдръпна. Гласовете млъкнаха, чуха се отдалечаващи се стъпки.

— Вече можеш да се покажеш — отекна гласът на Виктор.

Доминик смутено излезе от сенките.

— Той добре ли е?

— Да — отвърна Виктор. — Измъкнахме го навреме. Просто трябва да се наспи.

— А Търнбул?

— Убили са го.

— Как...

— Том не каза. Но аз му казах за Арчи. Той ще отиде там утре сутринта и ще разбере защо са го задържали.

— Може ли да го видя?

Доминик тръгна към спалнята, но Виктор препречи пътя ѝ и затвори вратата.

— Не.

— Защо?

— Защото си почива.

— В твоята спалня?!

— Да.

— Искам да го видя. И той сигурно иска да ме види.

Доминик посегна към дръжката на вратата, но Виктор грубо блъсна ръката ѝ и почти викна:

— Защо си губиш времето с него?

— Какво искаш да кажеш?

— Видях как го гледаш и как те гледа той. Том изобщо не споделя чувствата ти.

— Ти не знаеш нищо — отвърна Доминик. Трескаво се мъчеше да разбере как Виктор е успяла да прочете мислите й.

— Не ми се сърди. Причината не е в теб. Том се държи с всички по същия начин. Той не умее да обича друг, освен себе си. Не го прави нарочно. Свързано е с онова, което е трябвало да прави, за да оцелее. Не желае да се обвързва и да носи отговорност, просто продължава напред. Повярвай ми, познавам много такива хора.

— Не е вярно! Ето например Арчи — настоя Доминик. Не искаше да спори, но не се сдържа.

— Арчи? — изсмя се Виктор. — Това е бизнес. Двамата се нуждаят един от друг.

— Сигурно мислиш, че Том се нуждае и от теб.

— Аз не се нуждаю от него. В това е разликата.

— Защо? Защото можеш да поръчваш убийства на хора, като щракнеш с пръсти? Защото живееш като уплашено животно в този огромен мавзолей? — Доминик изобщо не криеше злобата в гласа си.

— Не. Защото Том не трябва да се тревожи, че ще ме разочарова. Не разбираш ли? Всичките му близки са го изоставили. Всеки път, когато усети, че се отдава на чувствата си, той бяга в противоположната посока, защото се страхува, че отново може да разочарова себе си или тях. Толкова ли е трудно да го проумееш?

— Нищо не разбираш — настоя Доминик, макар да съзнаваше, че в думите на Виктор има зрънце истина.

— Знам само, че той е мъж и че като всички мъже иска онова, което не може да има. Колкото повече го желаеш, толкова по-бързо ще се изплъзне от пръстите ти.

Вратата на спалнята се затвори пред лицето на Доминик. Тя се вторачи в нея, мъчеше се да преглътне сълзите си. Знаеше, че Виктор има право, и я мразеше тъкмо заради това.

80.

11-и януари — 08:30

Американското консулство се помещаваше в малка сграда на улица „Фуршадская“. Пред входа се точеше опашка. Том се нареди и търпеливо зачака, мислеше за събитията през изминалата нощ. В съзнанието му се въртяха образите на Търнбул и Кристенко, на картината на Белак, на подигравателно ухилената физиономия на Ренуик и на собственото му разминаване със смъртта на дъното на Нева.

Замисли се и за неловкия момент сутринта, когато се събуди до Виктор, без да си спомня нищо, както и за укорителния поглед на Доминик, когато се срещнаха в коридора. Тя му се сърдеше за нещо, но Том така и не я попита за какво. Откровено казано, нямаше нито време, нито енергия да спори рано сутринта.

— Да?

Гласът на облечения в костюм чиновник с очила, седнал зад бюрото, прекъсна мислите му.

— Искам да се срещна с консула — каза Кърк.

Мъжът — насочваше повечето хора към отдела за визи — като че ли се оживи от промяната в запитванията и вдигна глава.

— Имате ли уговорен час?

— Не.

Усмивката изчезна.

— Тогава се опасявам, че не мога да ви помогна. Трябва предварително да си уредите среща с канцеларията му и да бъдете проверен от охраната. Следващият, моля. — Той отмести очи от Том и погледна следващия на опашката.

— Става дума за човек, когото държите тук — настоя Кърк. — Трябва спешно да говоря с него.

Чиновникът кимна на двамата морски пехотинци, които сякаш се бяха слели с тъмната мазилка на стената. Те се приближиха до Том и застанаха от двете му страни.

— Моля, напуснете, господине — каза единият монотонно като робот.

Кърк не му обърна внимание и се втренчи в седналия служител.

— Арестували сте мой приятел, британски гражданин. Държите го тук. Искам да знам в какво е обвинен и да го видя.

— Разкарайте го — заповяда чиновникът. Безразличието му предполагаше, че много пъти се е справял с подобни положения. Морските пехотинци хванаха Том за ръцете и го поведоха към изхода.

— Пуснете ме — извика Кърк и се задърпа. Сгърчи се от болката в рамото.

— Един момент — чу се глас сред глъчката на развълнуваните посетители на консулството, които с интерес наблюдаваха какво става. Пехотинците спряха и обърнаха Кърк към гласа. — Искате да видите Арчи Конъли?

— Да — отвърна Том. — Познавате ли го?

— Разбира се. — Мъжът се усмихна и небрежно махна на морските пехотинци да отстъпят. Те пуснаха Том и отново заеха местата си до стената. Лицата им изобщо не трепнаха.

— Аз съм специален агент Пол Виджиано и може би ще ви помогна.

— Арчи тук ли е?

— О, да. Господин Конъли много любезно ни съдейства в разследването. Естествено, доброволно.

Кърк не каза нищо. Идеята, че Арчи доброволно съдейства на някого, особено на американци, беше абсурдна.

— Може ли да го видя?

Виджиано сви рамене.

— Разбира се. Хей, тъпако — извика той на чиновника, който преди секунди се беше опитал да изхвърли Том. — Запиши го, че влиза.

Мъжът се изчерви и кимна сковано.

Кърк получи ламиниран пропуск и последва Виджиано. Минаха през бронирана врата, където стоеше друг морски пехотинец, а после през лабиринт от мрачни кабинети, слязоха по някакви стълби и тръгнаха по тесен коридор с по три врати от двете страни.

— Той е тук. — Виджиано стигна до последната килия вляво и прокара карта през магнитно четящо устройство. Вратата избръмча и

се отвори.

— Арчи? — Том влезе в стаичката.

— Здравсти, Том — усмихна се Арчи. — Забави се.

Лежеше на тясно легло и незаинтересовано прелистваше старо списание. Между устните му димеше цигара.

— Вие двамата очевидно имате да си говорите за много неща — студено каза Виджиано. — Ще се върна след няколко часа. Дано тогава вече сте готови да говорите.

И тресна вратата.

Том се вторачи в нея, после се обърна към Арчи.

— Чудесен план за бягство — недоволно измърмори Арчи. — Какво направи? Внесе лъжица да копаем тунел?

— Виджиано е наистина приятен тип, нали? — Том седна на леглото до него.

— Да бе! Трябваше да му търпя тъпотииите цяла нощ.

— Какво си направил според тях?

— Нищо особено. Само съм убил Лаше.

— Какво? Но нали се срещнахме с него само преди няколко дни!

— Да де. Смятат, че съм го убил точно тогава.

— И защо?

— По същата причина, поради която мислят, че съм убил и племенницата на Ламерс на следващия ден.

— И тя ли е мъртва? — ахна Том.

— Очевидно. Горката. — Арчи въздъхна. — Адски шибана история. Смятат, че се опитвам да скрия следите си.

— Какви следи? Това са пълни глупости. Не си направил нищо лошо.

— Знам. И ти го знаеш. За тях обаче аз не само съм замесен в кражба, която Лаше ме е накарал да извърша от някакъв музей в Щатите, но и съм отровил с газ група неонацисти и децата им, понеже съм ги бил наел да ми свършат работата. — Арчи говореше, вперил поглед в списанието. — Обвиняват ме в какво ли не. Може да ми припишат и убийството на Кенеди. Това вече ще е върхът.

— Това е абсурд! — възкликна Том ядосано и стана. — Как е възможно! — Млъкна и разсеяно зарита стената, от която като снежинки се отрониха няколко люспи бяла боя. — Макар че ти наистина беше в Щатите преди две седмици.

Арчи гневно хвърли списанието на коленете си.
— Не започвай пак!
— Какво прави там, Арчи?
— Прекаляваш.
— Сериозно? Те очевидно не мислят така. Защо не искаш да ми кажеш какво си правил там?
— Сериозно ли искаш да знаеш? Добре. Търсих часовник. Ръчен.
— Но ти не носиш часовник.
— Не за мен, а за теб. Трябваше да е изненада за рождения ти ден. Търсих го няколко месеца. Това е всичко.
Том се почувства неудобно.
— Съжалявам. Нямах представа...
— Вече имаш. И ти си проклет като тях. Винаги мислиш най-лошото. А аз се старая. Би трябвало да ми вярваш повече.
— Прав си. Извинявай. — Настъпи неловко мълчание, после Кърк се изкашля и се опита да смени темата. — И какво според тях си откраднал?
— Машина „Енигма“.
— Машина „Енигма“? — Том заинтригувано вдигна глава и гласът му изведнъж се оживи.
— Да. — Арчи го погледна и лицето му засия, когато прочете мислите му. — Нима смяташ, че...
— Защо не? Неонацистка организация. Шифровъчна машина от Втората световна война. Предполага се, че Лаше е замесен, и после го убиват. Едва ли всичко това е случайно съвпадение.
— Колекционерите вероятно проявяват интерес към „Енигма“, но инак за какво друго би могла да послужи?
— Да разкодира нещо — отвърна Кърк.
— Последната картина на Белак — промълви Арчи. — За това им трябва. На портрета сигурно е написано нещо. Трябва да се свържем с Кристенко и да вземем платното.
— За жалост вече е късно — горчиво отбеляза Том и му разказа накратко за случилото се през нощта — как е влязъл в Ермитажа и е взел картината, но после Ренуик му я е отнел и е убил Кристенко и Търнбул пред очите му.
— Значи картината и „Енигма“ са у него — въздъхна Арчи. — Ив момента вероятно Ренуик е близо до целта си, а ние нямаме нищо.

— Може би имаме — неочаквано заяви Кърк.

— Какво?

— Фотоапарат. Дадох го на Кристенко и го взех, когато бях в сейфа. Сигурно е повреден, но дискът със снимките трябва да се запази.

— Не разбирам...

— Той направи снимки на картината, за да докаже, че я е намерил. Ако ги имаме, портретът може да не ни е нужен.

— Обаче трябва да се измъкнем оттук.

— Лесно е да се каже. — Том тъжно кимна към тежката стоманена врата. — Имаш ли някакви идеи?

Преди обаче Арчи да успее да отговори, вратата се отвори и влезе Бейли.

81.

11-и януари — 09:27

Без да си прави труда да се представи, Бейли развълнувано се вторачи в Том.

— Разкажете ми за картината.

— Подслушвал си? — извика Кърк, ядосан по-скоро на себе си, че не е бил по-предпазлив.

Бейли кимна към една малка черна дупка в ъгъла на килията.

— Следях разговора ви, в случай че проявите небрежност. Не се тревожете. Изключих микрофона.

— Лъжеш. — Том го погледна недоверчиво.

— Защо не ми разкажете какво всъщност става?

— Няма да ти кажем нищо — изсумтя Арчи.

— Виж какво, здравата сте загазили. Моят шеф, Виджиано, ви е взел на мушка. Ако искате да се измъкнете оттук, трябва да ми кажете. И тогава може би ще ви помогна.

— И защо ще ни помагаш?

Бейли повдигна вежди.

— Да речем, че той прави нещата по свой начин, а аз по свой.

— Ти си пръв — бавно каза Том. — Какво мислите, че сме направили?

— От музея на АНС в Мериленд беше открадната машина „Енигма“ и един пазач беше убит. Получихме информация, че е замесена крайнодясна групировка от Айдахо — Синовете на американската свобода, — затова ги проверихме. Когато отидохме там, някой ги беше заключил в стая и беше заложил газ. Всички загинаха.

— Но как това ви доведе до мен? — попита Арчи.

— Имахме очевиден. Описа мъж, когото идентифицираха, че се е качил на самолет за Цюрих. Проверихме големите купувачи на вещи от войната и се появи името на Лаше, затова наблюдавахме хотела, където живее — където живееше всъщност. И след няколко дни се появи ти. Отговаряше на описанието.

— Не е възможно — заяви Арчи. — Аз бях в Ню Орлиънс. Дори не знам къде е Айдахо.

— Да видим какво имаш — поиска Том. — Покажи ни снимката.

Бейли бръкна в джоба си и извади сгънат лист. Кърк го разгърна, втренчи се замислено в лицето, после каза:

— Това може да е всеки.

— Не е всеки — възрази Арчи и грабна листа от ръцете му. — Това е болногледачът на Лаше.

— Болногледачът на Лаше? — недоверчиво попита Бейли. — Сигурен ли си?

— Не забравям физиономии. Мисля, че се казваше Хайнрих.

— Точно така — кимна Том. — Прилича малко на теб. Има горе-долу същото телосложение и подобна прическа.

— Какво е участието на Лаше? — попита Арчи.

— Предполагаме, че той е бил посредник за машината „Енигма“ — започна Бейли, гледаше неспокойно снимката. — И вие сте я откраднали и после сте я продали на него.

— Това е единственото ви правилно предположение — каза Кърк. — Макар че според мен Лаше е изпратил свой човек да открадне „Енигма“, а после някой друг е убил крайнодясната групировка и вероятно Лаше, за да им затвори устата.

— И кой е този някой друг? — попита Бейли.

— Мисля, че е Хари Ренуик, наричан още Касий, или някой от хората му. Проверете във вашата база данни. Последния път, когато погледнах, той беше в списъка на десетимата най-издирвани престъпници. Трябва да търсите него. Убеден съм, че Ренуик е организаторът на всичко.

— Но какво общо има това с картината? И с вас?

Том се замисли за миг, преценяваше колко е готов да сподели. Вроденият му инстинкт му подсказваше да не казва нищо, но у Бейли имаше нещо — откровеност, съчетана с нетърпение, които внушаваха доверие. Кърк реши да му каже каквото е необходимо, но нищо повече.

— Към нас се обърна едно лице: Уилям Търнбул, от антитерористичния екип на МИ6. Тревожеха се за някаква крайнодясна групировка в Германия, свързана с Ренуик, и поискаха да им помогнем да разберат какво е намислил.

— Защо вие? Познавате ли го?

— Може да се каже. — Том се изсмя глухо. — Оказа се, че и Ренуик, и те търсят нещо, скрито в края на войната. Смятаме, че картината е последният ключ за разкриването на местоположението му. Едва сега разбрах за машината „Енигма“, но предполагам, че поради някаква причина Ренуик се нуждае от нея, за да декодира шифровано послание в картината.

— И как това води до Лаше?

— Картината е била скрита от таен рицарски орден на СС. Лаше беше експерт по онзи период. Искахме да чуем мнението му. Беше глупава случайност, че Ренуик вече го беше замесил в кражбата на „Енигма“.

— А Мария Ламерс? Какво е нейното участие?

— Чичо ѝ е бил член на рицарския орден — обясни Арчи. — Тръгнахме по следата, за да видим дали ще доведе донякъде. Но не знаем защо Ренуик я е убил... — Той озадачено поклати глава. — Тя не знаеше нищо. Беше толкова млада...

— Имаш право. — Том се намръщи. — И онази нощ в клуба беше така. Има нещо, което пропускаме.

Бейли изду бузи, облегна се на стената и затвори очи. После се вторачи в пода и заговори монотонно:

— Добре. Стойте тук. Ще отида да проверя тези неща.

Кърк кимна към вратата и каза:

— Бездруго няма как да отидем никъде.

82.

11-и януари — 09:35

Бейли прочете резултатите от търсенето и се ококори невярващо.

ФБР ДЕСЕТТЕ НАЙ-ИЗДИРВАНИ ПРЕСТЪПНИЦИ

Хенри Дж. Ренуик, наричан още Касий. Мошеник, търсен от Агенцията за разследване на подкупи и корупция — убийства (18), заговор за убийство, търговия с крадени стоки, заговор за изпиране на мръсни пари, изнудване, пране на пари.

Подсвирна. Може би в разказа на Том Кърк имаше повече истина, отколкото си мислеше.

— Намери ли нещо? — попита Кънингам, който тъкмо влизаше в стаята.

— Не. — Бейли се прехвърли на друга програма, обърна се към него и се усмихна нервно. — А ти?

— И аз. Все още се опитвам да го проуча, но който и да е този Конъли, досега не сме попадали на него. Ще питам Интерпол.

— Ами добре.

Бейли отново се обърна към компютъра, надяваше се, че по този начин ще намекне на Кънингам да излезе, но Кънингам се суетеше до вратата и накрая наруши мълчанието.

— Искам да те питам нещо, Бейли.

— Казвай.

— Как вървят нещата?

— Нали току-що ти казах...

— Не. Имам предвид между теб и Виджиано.

Бейли сви рамене.

— Знаеш как е.

— Той се държи много грубо с теб, нали?

— Е, имам още много да уча. Виджиано вероятно се опитва да ми помогне.

— Нека ти кажа нещо за Пол Виджиано. — Кънингам го погледна в очите. — Той помага единствено на себе си. Повярвай ми, познавам този тип хора. — Кънингам замълча за миг. — Знаеш ли защо са го изпратили в Солт Лейк Сити? Имам приятел в прокуратурата. Той ми каза. Виджиано се провалил. Работил по някакъв случай заедно с друг агент — жена, за която споменах онзи ден, Дженифър Браун. Всъщност Виджиано оплескал нещата и затова са го преместили надалеч. Ти самият видя, че все още е раздражителен по въпроса.

— Може. Но той ръководи разследването, а аз трябва да изпълнявам заповедите му и да се надявам да приключи скоро.

— Видях оценките ти от Куонтико, Бейли. Отлични са. След няколко години несъмнено ще ти възлагат много задачи. Не позволявай на Виджиано да те завлече надолу. Той е напаст за млад човек като теб. Пълен е с отрицателна енергия. Внимавай да не изключиш. Продължавай да разсъждаваш и ще забележиш нещо, което той не е видял.

Бейли бавно кимна, пое дълбоко дъх и каза:

— Я ела да видиш това.

И върна на екрана информацията на ФБР за Ренуик.

83.

11-и януари — 09:50

Бейли се върна след двадесет и пет минути. Изражението му беше замислено. Придружаваше го Кънингам — застана до вратата, вдигна крак и опря подметката на черната си обувка в стената.

— Ренуик се появи в системата ни — започна Бейли. — Наистина се вписва в профила.

— Естествено — сухо подхвърли Том.

— Както и болногледачът на Лаше. Хайнрих Мюлер. Опасен тип. Преди няколко години е бил в испански затвор за убийството на търговец на редки книги. Снимката в досието отговаря на описанието.

Бейли млъкна.

— Защо ми се струва, че ще кажеш „но“? — студено попита Арчи.

— Защото няма никакъв Уилям Търнбул.

— Той беше шпионин — рече Кърк. — Не съм изненадан, че името му не се е появило.

— След атентатите на единадесети септември имаме споразумение за разменяне на информация с англичаните за персонала, участващ в борбата срещу тероризма. Търнбул не фигурира в списъка.

— Тогава може да е.

— Но е фигурирал — докато не са го убили в Москва преди година и половина.

— Какво?! — ахна Арчи.

— Бил е застрелян, докато е излизал от книжарница близо до Червения площад. Човекът, обърнал се към вас, не е бил нито Уилям Търнбул, нито от МИБ — поясни Бейли.

— Излъгал ни е? — Тонът на Арчи изразяваше смесица от изненада и гняв.

— Измамил ни е още в самото начало — каза Том и си припомни случилото се през последните няколко дни.

— А колите и хората с него, когато се запознахме?

— Вероятно са били наети за един ден. Той изигра прекрасно ролята си. Знаеше, че ако спомене името на Ренуик, ще го изслушам. И че ако ни подтикне в правилната посока и ни пусне от каишката, ние ще свършим всичката работа. — Кърк поклати глава, ядосан на себе си.

— Мислиш, че е работел за Ренуик?

— Това определено би обяснило как Ренуик успяваше да ни следи толкова отблизо. И как е разбрал къде ще сме снощи.

— И защо го е убил веднага щом Търнбул си е свършил работата — добави Арчи.

— Какво ще правим сега? — прекъсна ги Бейли.

— Какво искаш да кажеш? — тросна се Арчи. — Как можем да направим нещо, като сме затворени тук?

— Не мога да ви освободя — отвърна Бейли. — Виджиано жив ще ме одере.

— Виджиано е идиот — гневно заяви Арчи.

— Бих искал да ви помогна. Сериозно. — Бейли въздъхна. — Но тук нямаме правомощия, съжалявам.

Той бавно тръгна към вратата и кимна на агент Кънингам.

— Това е безумие — недоверчиво каза Том. — Не мога да повярвам, че ни държите тук. Не сме направили нищо лошо.

Кънингам бавно се приближи към тях, гледаше в пода.

— Бейли е прав. Той няма правомощия тук. Но аз имам. — Кънингам вдигна глава и ги погледна в очите. — Не харесвам Виджиано. Не ми допадат методите му и как се държи с хората. И след онова, което ми разказа Бейли... Това обаче не означава, че можем да ви пуснем да си вървите ей така.

— Какво искаш да кажеш? — колебливо попита Том.

— Дойдох тук с Бейли. — Кънингам говореше бавно. Очите му не оставяха съмнение, че е сериозен. — След като той е излязъл, вие сте ме нападнали и сте ме закопчали с белезници за леглото. — Той извади стоманени белезници от джоба си. И сте взели ключовете ми. — Кънингам разклати връзка ключове с другата си ръка. — И сте излезли по задните аварийни стълби в южната страна на сградата.

— И после какво? — попита Арчи, докато предпазливо взимаше белезниците и връзката ключове от агента.

— После имате дванадесет минути, преди Бейли да се върне и да ме намери. Всъщност вече са десет — каза Кънингам. — След това ще започнем да ви търсим. Руснаците също. Съветвам ви да напуснете страната.

— И какво искате в замяна? — попита Кърк и закачи едната гривна на белезниците за металната рамка на леглото.

— Телефонно обаждане, ако откриете онези типове. — Кънингам извади визитка от горния си джоб. Краищата ѝ бяха оръфани и подгънати, което показваше, че отдавна я държи там. — Ние ще поемем случая.

84.

Фонтанка, Санкт Петербург

11-и януари — 11:43

За петнадесетина минути Том и Арчи отговориха на всичките въпроси на Доминик и Виктор и разказаха какво са научили от Бейли. Накрая Кърк показа малкия сив диск, който беше извадил от фотоапарата на Кристенко, и се обърна към Виктор.

— Имаш ли с какво да го разгледам?

— Разбира се.

Тя го поведе по дълъг тъмен коридор към кабинета си. Макар и също натруфена, със златисти листа, нарисувани на тавана и около рамките на прозорците, тази стая не беше обзаведена безвкусно като останалите. Преобладаващите цветове бяха светлобежово и пясъчно бяло. Имаше много възглавници и меки мебели, придаващи ѝ женска атмосфера. Том усети, че това вероятно е единственото помещение, което Виктор е обзавела сама, и затова го хареса още повече.

Мониторът на компютъра светна. Оперативната система започна да зарежда. На екрана започна да се претъркаля часовник с формата на яйце. След няколко минути се появи букви на кирилица.

— По-добре дай на мен — усмихна се Виктор и седна на стола зад бюрото.

Сложи диска в процепа на процесора, отвори програмата и извади снимките на картината.

Бяха шест, по една на предната и задната част на платното и четири на краищата, такива, каквито се включваха във фотографското досие на всяко значимо произведение на изкуството, но обикновено бяха скрити от рамката, за да затруднят евентуалните фалшификатори.

Том се зарадва на усърдието на Кристенко, защото вниманието му мигновено беше привлечено именно към краищата. На четирите страни на платното бяха написани с мастило черни главни букви, които нямаше да се виждат, ако картината беше в рамка. Шифър.

— Това трябва да е търсел Ренуик. — Кърк посочи екрана. — На предната и задната страна на картината няма нищо.

— Ще ги препиша. — Доминик взе писалка и започна да пише.

— Няма да разберем нищо без машина за декодиране — подчерта Арчи.

— Машина за декодиране? — Виктор се намръщи. — Какво имаш предвид?

— „Енигма“ — обясни Том. — Казах ти, че според нас Ренуик е откраднал такава машина от един музей в Щатите. Това е немска шифровъчна машина от войната и е голяма колкото...

— Малък куфар — довърши изречението му Виктор. — Знам. Нали ти казах, че Виктор поръча да ремонтират една такава, за да я използва.

— Тук ли е? — обнадеждено попита Кърк.

Тя сви рамене.

— Доколкото ми е известно, машината е в библиотеката заедно с всичко останало. Ще отида да я взема.

Виктор излезе от кабинета и след няколко минути се върна с малък дървен куфар и тенекиена кутия и ги сложи на бюрото.

— Мисля, че е това. Преди няколко години Виктор я купи за колекцията си от някакъв търговец в Швейцария.

— Лаше — каза Арчи. — Трябва да я е купил от Лаше. Той беше единственият там, който би продал подобно нещо.

— Само не ме питайте как работи.

— Мисля, че мога да помогна. — Доминик пристъпи напред.

— Използвала си такава машина? — изненадано попита Том.

— Не, но знам как работи. Забрави ли, че страстта ми са шифрите и загадките? Машината всъщност е един голям ребус.

— В такъв случай, твоя е. — Том се подсмихна на поредния пример за енциклопедичните познания на Доминик. Способността ѝ да изненадва беше едно от нещата, които най-много харесваше у нея.

Доминик отвори очукания куфар и видяха нещо, което на пръв поглед приличаше на старовремска пишеща машина. Издигнатите черни клавиши бяха големи и кръгли. На тях ясно бяха отбелязани в бяло буквите на азбуката.

Когато обаче човек се вгледаше по-внимателно, се забелязваха разлики. Нямаше валяци за листове. Над клавишите имаше плоскост с двадесет и шест кръгли стъклени прозорчета и бледи букви, а над тях — три тесни процепа. На предната част на кутията се виждаше нещо

като старомодна телефонна централа — двадесет и шест дупчици с буквите от азбуката, свързани по двойки с тънки черни жички.

— И така. — Доминик седна пред машината и потърка ръце. — Какви са настройките?

— Какво? — Том я погледна недоумяващо.

— Настройките, за да мога да програмирам машината. Какви са?

— Откъде да знам, по дяволите?

— За какво говориш, Доминик? — нетърпеливо попита Арчи.

— Знаете ли как работи машината? — Въпросът ѝ беше посрещнат от три недоумяващи погледа. — Е, добре. Знаете ли какво е заместващо кодиране?

— Когато една буква се замества с друга — предположи Арчи.

— Да — потвърди Том. — „А“ става „F“, „В“ става „G“ и така нататък.

— Точно така. „Енигма“ представлява сложна машина за заместване.

— В какъв смисъл сложна? — попита Виктор.

— Ключът за разбиването на всеки шифър е да забележиш повтаряща се схема — отвърна Доминик.

Кърк видя, че тя отговаря така, сякаш Виктор изобщо не е с тях. Дали не се бяха спречкали за нещо?

— Красотата на „Енигма“ е, че сменя схемата след всяка буква — продължи Доминик.

— С тези ли? — попита Том, който беше извадил метален диск със зъбци и електрически вериги от малката тенекиена кутия.

— Роторите — потвърди тя. — Всеки път, когато се кодира някоя буква, те сменят позицията си и схемата. Системата е защитена допълнително не само като превръща първата буква в съвсем различна начална буква чрез жичките на комутаторното табло, преди да мине през роторите, но и като после повтаря целия процес в обратна последователност, и едва тогава светва шифрованата буква. — Доминик посочи стъклените прозорчета. — Чела съм, че има сто петдесет и девет квадрилона възможни комбинации.

— И за да разшифроваш някое съобщение, трябва да знаеш как е била настроена оригиналната машина, кодираща съобщението, така ли?

— Да, Имало е таблици с кодове, издавани всеки ден така, че всеки да знае каква настройка да използва. Ако нямаме настройките,

ще ни трябва експертна помощ.

— Това ще отнеме време — отбеляза Кърк.

— Ренуик трябва да ги знае, инак нямаше да си прави целия този труд — каза Арчи. — Сигурно има начин да ги разберем.

— Имаш право — съгласи се Том. — Може би пропускаме нещо. Да разгледаме пак снимките.

Всички се обърнаха към монитора и се вгледаха в краищата на картината.

— Колко жички има? — попита Арчи.

— Различен брой. Между десет и тринадесет в зависимост от настройката. През роторите са пуснати букви, които не са свързани с жичките, без първо да бъдат заместени. Това е бил поредният начин да объркат подслушвачите. Защо?

— В горния край на картината има двадесет и шест букви. — Арчи посочи екрана. — И, изглежда, са написани по двойки.

— Да. Тринадесет двойки букви. Това може да е настройката за комутационното табло. „U“ на „A“. „P“ на „F“. — Доминик бързо пренареди жичките така, че да съответстват на двойките букви в горния край на картината.

— Какво остава още? — попита Виктор оживено.

— Изборът на роторите и настройките им — отвърна Доминик и Кърк отново забеляза ледения тон, когато отговаряше на въпросите на Виктор. — Трябва да знаем кои три да изберем и как да ги настроим. — Тя извади останалите четири ротора от пергаментовата хартия и посочи малките пръстени на всеки от тях. — Те се въртят и после се заключват в началната си позиция. Без тези две неща нямаме нищо.

85.

11-и януари — 18:21

Редуваха се пред компютъра. Всеки се опитваше да провери дали ще може да проумее бъркотията от букви, украсяваща като гиздава черна дантела краищата на картината. Колкото и съсредоточено да гледаха снимките и каквито и хитри номера да измисляха да броят буквите или да ги разделят или умножават на числото от другата страна, не можаха да открият настройките на роторите, нито кой от тях трябва да използват.

В отчаянието си дори включиха предметите, които бяха намерили предишните няколко дни — снимките на картините на Белак, кутията от орехово дърво с кръста на Ламерс, другите кръстове, ключа за депозитната кутия, кожената кесия и картата, за да видят дали ще намерят вдъхновение, скрита улика или послание. Нищо обаче не даде резултат и след шест часа безплодно търсене бяха толкова уморени, че буквите започнаха да се сливат пред очите им.

Арчи се оплака от силно главоболие и излезе от стаята. Виктор отиде да поръча храна. Доминик подозираше, че и това е търсене на извинение да напусне. Разбира се не съжаляваше за отсъствието ѝ. Все още се ядосваше при мисълта за кавгата им. Как се осмеляваше Виктор да ѝ говори така? Рускинята не познаваше нито нея нито Том.

Въпреки всичко Доминик беше твърдо решена да разкрие загадката на „Енигма“. Не откъсваше очи от екрана и спираше само за да раздвижи пръстите си, които се схващаха от вкопчването в компютърната мишка. Може и да не беше успяла да се справи добре с мъртвите есесовски генерали, нито да проникне в музея, но ребусите бяха нейната специалност.

— Какво ти е, Доминик?

Въпросът на Том я изтръгна от мислите ѝ.

— Моля?

— Добре ли си? Изглеждаш напрегната. Случило ли се е нещо между теб и Виктор?

— Ти ми кажи — без да се обръща, отговори тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти прекара нощта с нея. — Доминик знаеше, че се държи като момиченце, но не се сдържа.

— За това ли става дума?

Тя видя в отражението на екрана, че Том се е преместил напред на стола и сякаш изпитва облекчение.

— Отговорът е лесен. Нищо не се случи.

Доминик се завъртя на стола и го погледна гневно.

— Виж какво, Том, не искам да говоря за това.

— Не разбирам. — Гласът му прозвуча искрено озадачено. — Нещо лошо ли съм направил?

— Категорично не. Животът си е твой. Защо да не правиш каквото искаш?

— Но какво общо има това с...

— Какво общо има личният ти живот с мен ли? Очевидно абсолютно нищо. Ти си прав. Да го забравим. Да разнищим загадката и да си вървим у дома. — Тя отново се обърна към компютъра. В гърлото ѝ заседна буца. Надяваше се, че той няма да види сълзите, напирасци в очите ѝ.

Усети, че Том се готви да каже нещо, но думите така и не излязоха от устата му. Истината беше, че не му се сърдеше, нито беше разочарована от него, но се чувстваше странно, че е изразила на глас мислите си. Поне донякъде.

Настъпи неловко мълчание. Накрая Доминик се намръщи и се обърна.

— Знаеш ли, че фотоапаратът не е празен?

— Какво? — Кърк замислено беше затворил очи.

— Фотоапаратът ти. Имал е други снимки, когато си го дал на Кристенко.

— А, да. — Том сви рамене. — Забравил съм да ги изтрия. Там няма нищо важно, нали?

— Не мисля така — отговори тя и разгледа фотосите на диска.

Първи бяха снимките на синагогата в Прага. Стените бяха издраскани с изпълнени с омраза графити, а на пода бяха разхвърляни детски рисунки. Следваше празната рамка на картината. След това снимките на витража в църквата в Кицбюел. Замък. Кръг от дървета.

Птици, летящи на фона на лазурно небе. И накрая портретът на Белак...

Доминик спря, сбърчи чело и се върна на снимките на витража, а после намери избелялата черно-бяла фотография на картината, която Арчи беше открил в тайната стая на Вайсман, изобразяваща същата сцена. Погледна витража, после снимката.

— Том? — В гласа ѝ се долови колебание.

— Да? — отговори той, без да отваря очи.

— Мисля, че попаднах на нещо.

— Какво? — Очите му мигновено се отвориха.

— Не са еднакви.

— Кое? — Кърк стана и се приближи до нея.

— Картината и витражът. Не са еднакви. Виж.

И посочи снимката на витража на екрана.

— Да, вярно — развълнувано промълви Том. — Витражът е различен. Той го е променил. Но защо?

Доминик кимна.

— Замъкът има три кули, а на витража е една. Тук се виждат пет дървета в далечината, а на витража са седем.

— И птиците на картината са две, а на витража — четири.

— Мислиш ли, че трябва да извадим едното от другото?

— Или може би разликата трябва да привлече вниманието ни към бройката на картината. Ако гледаш отляво надясно, виждаш три кули, пет дървета и две птици. Три, пет, две.

— Роторите — възкликна Доминик. Гневът ѝ се изпари и отстъпи място на вълнението. — Това ни показва кои от тях да използваме.

— И настройката на роторите също трябва да е тук.

Двамата отново анализираха внимателно снимките, търсеха друго несъответствие, което можеше да им помогне. За съжаление обаче не откриха нищо повече. Картината беше точно възпроизведена във всички останали детайли, дори до подписа на Белак в долния ляв ъгъл.

— Не разбирам — отчаяно каза Том. — Трябва да са оставили някакъв начин за разбиване на кода, инак защо ще полагат толкова много усилия да го скрият?

— Може би останалата част на шифъра е в някоя от другите откраднати картини на Белак — предположи Доминик.

— Може би. Чакай малко. Какво е това? — Кърк посочи малка част от стената под витража, която беше заснета в ъгъла на снимката. — Можеш ли да го увеличиш?

Тя натисна няколко клавиша и увеличи участъка.

— Мемориалната плочка. „В памет на моята любима Ева Мария Ламерс, починала на 13 ноември 1926 година“ — преведе Доминик.

— Двайсет и шеста? — Том се намръщи. — Не може да е вярно. Той е сложил витража след войната. Арчи каза, че тя била починала през петдесетте години. Освен ако, разбира се, грешката не е умишлена.

— Тогава това вероятно са настройките — тринадесет, деветнадесет, двадесет и шест. — Доминик все още не можеше да си позволи да се зарадва.

Избра третия, петия и втория ротор от тенекиената кутия и после настрои първия на тринадесет, втория на деветнадесет и третия на двадесет и шест. Вдигна капака на машината, сложи ги вътре и я затвори. През тесния процеп се виждаше само горната им част. В същия миг влязоха Арчи и Виктор, носеха храна и напитки.

— Стигна ли донякъде? — попита Арчи.

— Може би — развълнувано отговори Доминик.

— Сериозно? — Той остави подноса на масата, като в бързината едва не събори чашите.

— Ще опитаме нещо — обясни Том. — Доминик забеляза разлики между картината и прозореца, които вероятно подсказват избора на ротори.

— И датата на мемориалната плоча под прозореца не съответства на годината, в която е починала съпругата на Ламерс. — Тя посочи увеличеното изображение на екрана. — Използвахме годините, за да определим позицията на пръстените. Сега ни трябва само началната позиция на роторите.

— Какво? — учудено попита Том. — Мислех, че знаем всичко необходимо.

— Виждаш ли прозорчетата в горната част на машината? — Доминик посочи три малки отвора до роторите. — Роторите трябва да се въртят, докато не видиш първата буква в прозорчето.

— Какво ще кажеш за ЕМЛ? — предположи Виктор.

— ЕМЛ? Защо тъкмо тези букви? — попита Кърк.

— Нейните инициали. — Виктор посочи екрана. — Ева Мария Ламерс.

— Заслужава си да опитаме — съгласи се Арчи.

Доминик завъртя роторите така, че буквите да се виждат в прозорчетата.

— Започваме. — И нервно погледна Том, докато въвеждаше първата буква.

На светлинното табло блесна „Z“. След това се появиха „W“, „O“, „L“ и „F“.

— „ZWOLF“ — разочаровано прочете Арчи, след като декодираха всички букви. — Това не е дума. Нито дори началото ѝ. Сбъркали сме някъде.

— Не е на английски — напомни му Том. — Съобщението трябва да е закодирано на немски. „Zwolf“ означава дванадесет.

Скоро се появи втора дума. „Funf“ или пет. А после „Sieben“, седем.

— Дванадесет, пет, седем — измърмори Арчи, сякаш ако ги повтореше, щеше да разгадае значението им.

Доминик продължи. Кърк превеждаше числата, въпреки че нямаше пунктуация и понякога беше трудно да определи къде свършва едното и къде започва следващото. Накрая получиха две познати думи. Виктор прочете на глас писмения превод на Том.

— Дванадесет, пет, седем, три, шест, девет. — Тя замълча. — Хайл Хитлер. Какво мислите, че означава това?

— Местата на картата не са ли обозначени с цифри? — попита Доминик.

— Това със сигурност е логичният начин да се посочи точно определено местонахождение — съгласи се Кърк.

— Картата е у нас — напомни им Арчи, извади я от кожената кесия и я разгърна на пода.

Том проследи с пръст дупчиците, като първо намери правилната хоризонтална позиция, а после отвесната. Показалецът му се спря на малко село в Австрия. Всички знаеха името му, защото оттам за последен път беше минал Златният влак, преди да се наложи да се върне.

Брикслег.

В околностите на Брикслег, Австрия

12-и януари — 15:32

Том познаваше добре тази част на Австрия, въпреки че снегът и ледът, покрили пасищата и навели клоните на дърветата като тежки цветове, я правеха почти неузнаваема. Той беше идвал в Тирол през пролетта, за да се катери по планините с приятели или сам — тогава, с изключение на заснежените върхове навсякъде беше зелено и реките бучаха, препълнени с вода от топящия се сняг.

Брикслег беше обикновено селце край магистрала А12, сгущено в полите на гористата планина, на брега на река Ин. Представляваше смесица от традиционни тиролски къщи и по-модерни бетонни сгради, построени, за да задоволят непрекъснато нарастващото търсене на жилищна площ. Островърхата камбанария се извисяваше над покривите като ръка, протегната към небето.

Мястото, показано на кодираната координатна мрежа на картината, се намираше близо до характерен завой на железопътната линия, която криволичеше в долината, като следваше реката. Дотам се стигаше, като се завиваше по тесен път преди селото и после се минаваше по лек наклон и покрай няколко дървени хижи, които изглеждаха така, сякаш ги грози опасност гората около тях да ги погълне.

Пътят водеше до порта, покрита от обилно сипеция се сняг. Том спря колата и изключи двигателя. В огледалото за обратно виждане забеляза, че Виктор направи същото и угаси фаровете.

Споразумението с нея беше елементарно. Тя се беше съгласила да уреди частен самолет до Залцбург, където да ги чакат две коли, ако заедно с трима от хората си дойде с тях, за да пази инвестициите си, както се изрази. Том нямаше друг начин да напусне Русия и се съгласи. Освен това се радваше, че имат въоръжени придружители — никой не знаеше какво или кого може да срещнат.

Поседяха мълчаливо няколко секунди. В колата изведнъж като че ли стана студено. Както можеше да се очаква, Арчи пръв наруши

тишината.

— Ще трябва доста да ровим, за да намерим нещо под преспите. — И пренебрежително кимна към покритата със сняг планина, извисяваща се над тях, запали цигара и смъкна стъклото два-три сантиметра, за да издухва дима навън.

— Така или иначе шансовете онова, което е било тук, да е изчезнало, са големи — каза Доминик и сви рамене. — Ренуик имаше почти два дни преднина минус времето да разшифрова картината.

Въпреки че бяха излетели в първия възможен час, за който Виктор можа да подкупи служителите на летището, трябваше да отложат заминаването си за сутринта. Поне Доминик изглеждаше в малко по-добро настроение от предишния ден и това направи чакането по-поносимо. Том все още не можеше да разбере защо му се сърди. Знаеше, че не е най-чувствителният човек на света, но не проумяваше какво лошо е направил.

— Е, щом вече сме тук, предлагам да огледаме — каза той.

Вдигна ципа на якето си и откряна вратата. Снегът нахлу на талази. Въздухът беше свеж и студен, особено в сравнение с приспивната топлина в колата. Том слезе и се приближи до Виктор, която вече беше изскочила навън и чакаше с тримата си хора Григорий, Пьотър и Юрий.

— Виктор? — подвикна Том.

Тя се обърна и насочи към него „Берета“ с късо дуло. Кърк замръзна.

— Дръж!

Виктор му хвърли пистолета и Том го улови във въздуха.

— Може да ти потрябва — обясни тя.

— Не обичам оръжията.

— И аз не ги обичам, но предпочитам да ги имам и да не ми трябват, отколкото да ги нямам и да ми потрябват.

И сякаш за да наблегне на думите си, рускинята бръкна в багажника и извади АК-47. Автоматът беше черен и лъскав, лакираният дървен приклад и спусъкът блестяха. Виктор го държеше не принудено, което говореше за дълга и интимна връзка. Докосването до оръжието, изглежда, намали напрежението й.

Тя имаше право. От обясненията на Търнбул за Кристално острие Том знаеше, че ако все още са с Ренуик, Хехт и хората му ще са

въоръжени и няма да изпитват угризения да открият огън по всеки, който се изпречи на пътя им.

— Арженто! — отекна във въздуха нечий глас.

Виктор пусна автомат в багажника и го затвори. Кърк затъкна пистолета в колана на панталоните си, дръпна пуловера отгоре и се обърна да види кой е.

На прага на една от дървените хижи беше застанал възрастен мъж с навита на ръката каишка и викаше голямо куче вълча порода. Кучето не му обръщаше внимание, гонеше опашката си, опитваше се да захапне снежинките, прелитащи покрай лъскавия му черен нос, и развълнувано джафкаше.

— Арженто! — отново извика мъжът, а после затвори вратата и сграбчи кучето за нашийника. То обаче видя Том и другите, отскубна се и хукна по пътеката. Кърк коленичи и го хвана за широкия кожен нашийник. Животното енергично започна да ближе лицето му.

— Danke — каза старецът, приближи се и закопча каишката на кучето. — Арженто винаги се радва, когато излезем на разходка.

— Няма проблем — отговори Том на немски и се изправи. — Доста е буен.

— Да, така е. Поддържа ме млад. — Възрастният мъж с обич погали кучето, после озадачено погледна Том. — С другите ли сте?

— Кои други?

— Хората, които дойдоха по завчера. Казаха, че може да дойдат и други, затова предположих...

— А, да, с тях сме. Те къде отидоха? Телефонът ми не работи тук и не мога да се свържа с тях.

Извади картата и я показа на австриеца. След няколко секунди старецът се ориентира и посочи едно място на картата.

— Ето тук.

Том се намръщи. Това не беше мястото, което показваха разшифрованите координати на картината.

— Какво има там?

— Старата медна мина. Казах на колегата ви, че си губи времето, но той имаше нужните документи, затова го пуснах да отиде там.

— Какви документи?

— Отново да отвори мината. Докара и багери. Работи от два дни — в това време, представяте ли си?! Но само си губи времето. Там

няма нищо.

— Защо сте толкова сигурен?

— Като малък си играех там. Разбира се, това беше отдавна, преди войната, но още тогава мината беше изчерпана. Играехме на криеница. Майка ми все се страхуваше, че мината ще се срути и ще ни убие. — Той се усмихна тъжно.

— Входът затрупан ли е?

— Една нощ в края на войната имаше експлозия. Заблудена бомба или нещо друго. Всичко се срути.

— А какво има тук? — Кърк посочи мястото, което бяха определили по картината.

Старецът присви очи, вгледа се внимателно, после сви рамене.

— Доколкото знам, нищо. Освен... — Той отново погледна картата. — Освен... Да, това трябва да е.

— Какво?

— Другият вход.

— Мината има два входа?

— Да. Всъщност мините са били две, но после са ги съединили. Тази е по-малката и се намира по-надолу и встрани по склона от главната. Входът е бил до старата хижа, но е затрупан, откакто се помня.

— Благодаря. — Том стисна ръката му. — Впрочем, кога дойдоха другите?

— Нали ви казах. По завчера. Преди три дни.

— Преди три дни? Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм, защото беше сряда, а в сряда вода Арженто в селото.

Щом чу името си, кучето наостри уши.

— Благодаря ви — усмихна се Кърк. — Приятна разходка.

— Благодаря. Хайде, Арженто. — Човекът изцъка с език и двамата тръгнаха. Кучето хукна напред и опъна каишката.

Том се върна при Арчи, Доминик, Виктор и тримата руснаци и каза:

— Тук има стара медна мина. Очевидно главният вход е бил затворен в края на войната. Преди три дни са се появили група мъже с багери и са отишли там. Картината обаче сочи към друг, по-малък вход за мината.

— Преди три дни? — намръщи се Арчи. — Не е възможно. Ренуик не може да е знаел за това място тогава.

— Да — съгласи се Кърк. — Знаем, че Ренуик не е изпратил главорезите в нощния клуб в Санкт Петербург и не е убил Мария Ламерс. Всичко се изяснява.

— Мислиш ли? — попита Доминик.

— През цялото време други хора, освен Ренуик са се опитвали да ни попречат да намерим мината. Дошли са тук преди три дни. Знаели са за това място и картината не им е трябвала, за да го открият.

— Кой са те? — попита Виктор.

— Предполагам, че хората, които са го скрили тук.

87.

12-и януари — 16:14

Компасът на Том се оказа излишен. Пътят нагоре към мината се разпознаваше дори в здрача. Отляво теренът рязко се спускаше.

Пътеката не беше стръмна, но се вървеше трудно, защото на някои места имаше лед, а на други — мек дълбок сняг, вече заличил следите на багерите.

Вървяха, без да разговарят. Единственият звук беше скърцането на снега под краката им и свистенето на вятъра покрай ушите им. От време на време силни пориви понасяха сняг и той се виеше на спирали около тях.

След известно време пътеката стана равна и от честите справки с картата Том разбра, че са близо до целта. А после чуха гласове, слаби, донесени от вятъра, боботене на мощна машина и приглушени удари на стомана, забиваща се в камък.

Кърк махна на всички да влязат сред дърветата и когато се събраха, каза:

— Според стареца това е главният вход. — Дърветата се извисяваха около тях като черни мраморни колони. — Онези се опитват да влязат.

— Как ще се промъкнем незабелязано? — попита Виктор.

— С Арчи ще заобиколим до другия вход и ще видим какво ще намерим там. Вие с Доминик ще се криете и ще наблюдавате — те може да решат да пробват и другия вход.

— Нет — заяви рускинята и го погледна възмутено. — И аз ще дойда с вас.

— Аз също — каза Доминик и гневно погледна Виктор.

— Ние се забъркахме в тази каша, а не вие.

— И аз се забърках, когато стрелях в клуба ми и убиха шестима от хората ми. Забрави ли, че сме партньори? Ще правим всичко заедно.

— Не се опитвам да те измамя. Няма смисъл да отиваме всички. Някой трябва да ни пази гърба. Предпочитам да сте вие двете, защото ви имам доверие.

Виктор и Доминик си размениха ледени погледи.

— Добре — отстъпи Доминик.

— Хорошо. — Рускинята с нежелание сви рамене. — Но ще вземете Григорий и другите.

— Дадено — съгласи се Том.

Тримата хора на Виктор изглеждаха заплашително, но и успокояващо. Бяха нащрек и бдителни, ръцете им здраво държаха автоматите. Всъщност Кърк дори се зарадва на предложението на Виктор.

— И поддържайте връзка. — Том потупа предавателя в джоба си. — Обадете ни се при първия признак на опасност.

— Същото се отнася и за вас — строго каза Доминик. — Добре ви познавам вас двамата. Никакви героични подвизи. Отивате, оглеждате и после се срещаме, за да решим какво да правим.

— Добре. Вземи това. — Той й даде оръфаната визитна картичка. — Тук е номерът на агента на ФБР, който ни помогна в Санкт Петербург. Ако нещо се случи, обади му се. Той ще може да изпрати хора тук.

Тримата руснаци провериха оръжията си и тръгнаха заедно с Кърк и Арчи. Луната вече изгряваше и осветяваше искрящия сняг, така че не запалиха фенерчетата, за да не се издадат.

След около осемстотин метра стигнаха до малка поляна. Арчи подсвирна и посочи напред. Развалините на хижа с ниски тухлени основи, потъмнели от годините, стърчаха над снега като почернели от пожар пънове. До тях в планинския склон се виждаше тъмна дупка. Ако се съдеше по голямата купчина пръст и камъни, натрупани като локва черно мастило върху белия сняг, беше изкопана наскоро.

— Някой вече е тук — прошепна Арчи.

Том кимна, предпазливо се запромъква напред и коленичи, за да разгледа следите, водещи към дупката.

— Мисля, че не са повече от шест-седем души. — Изправи се, безшумно се приближи до дупката и надникна вътре. — Трябва да е Ренуик. Той е единственият, който може да е разбрал къде е мястото, показано на картината. Но ако е копал с лопата, едва ли е отдавна вътре.

— Да се обадим на другите — каза Арчи — и да им съобщим какво сме видели.

— Би трябвало, но...

— Какво „но“?

— Може набързо да надникнем вътре и да видим дали Ренуик е там. Ако им кажем, те ще държат да дойдат с нас. Не искам да пострадат, ако стане нещо.

— Тоест ако Ренуик е долу, да се справим с него сами.

— Точно така. — Кърк стисна зъби. — Ние сме петима, а те са седем. Шансът не е лош.

— Освен това не ни очакват.

— Имаш право. Да приключваме с тази история.

88.

12-и януари — 16:56

— Къде отиваш? — шепнешком попита Виктор.

— Нямам намерение да стоя с теб — отвърна Доминик, едва сдържаше раздражението си.

— Не прави глупости. Той каза да чакаме.

— Прекара една нощ с Том и вече правиш каквото ти казва? — надменно попита Доминик.

— За това ли е всичко? Сърдиш ми се, макар че трябва да ми благодариш за онова, което ти казах. Наистина ли искаш да прекараш живота си, като преследваш химери?

— Не се преструвай, че се опитваш да ми помогнеш. Ти мислиш само за себе си.

— Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, нищо не се случи.

— Ха! — пренебрежително се изсмя Доминик. — И Том каза същото.

— Говоря сериозно. Болкоуспокояващите... Той заспа. Веднага.

Доминик усети как възелът в стомаха ѝ се разхлабва. Може би беше прибързала с извода си.

Настъпи мълчание.

— Ти не ме харесваш, нали?

— Интересува ли те какво мисля за теб?

Отново последва мълчание, този път по-продължително.

— Може би имаш право. — Виктор сви рамене. — Правила съм неща, които... — Тя не довърши. — Понякога се забъркваш в нещо и докато осъзнаеш, че трябва да се измъкнеш, вече е станало късно.

— Том се измъкна.

— Да. И аз ще се измъкна.

Доминик я погледна недоверчиво.

— Не ми ли вярваш? Ще видиш. Уредих всичко.

— Какво си уредила?

Виктор не отговори пряко на въпроса.

— За мен има и по-важни неща от този начин на живот. Ще ти покажа.

— Къде отиваш?

— Нали не искаш само Том и Арчи да се забавляват?

Доминик се усмихна. Колкото и да мразеше Виктор, в нея имаше някаква искра на неудържима енергия и жилка на своеволна непредсказуемост, които ѝ допадаха, може би защото копнееше да притежава тези качества. Вече разбираше защо Том харесва Виктор.

— Какво си намислила?

— Да се опитаме да видим какво става горе. Ако се крием зад дърветата и се движим покрай пътеката, може би ще намерим място, откъдето да надникнем.

— Добре — съгласи се Доминик.

— Вземи. — Виктор извади пистолет от кобура под мишницата си и ѝ го подаде. — Знаеш ли как да се оправяш с това?

— Да. — Доминик ловко провери дали оръжието е заредено.

— Наистина си пълна с изненади — засмя се Виктор. — Хайде, да вървим.

Тръгнаха през дълбоките преспи по стръмния склон.

Бученето на машините се засили, чуваха се и виковете и смехът на хора.

— Назад — изсъска Доминик и бутна Виктор към дърветата: някой се приближаваше.

Над тях се появи човек, виждаше се само от коленете нагоре. Беше с бял скиорски екип на командос и небрежно бе преметнал автомат на рамото си. Призрачният му силует сякаш се рееше във въздуха.

Доминик надникна през клоните и видя, че мъжът пуши. Дръпна за последен път — огънчето освети за миг бузите му в червено, — после хвърли фаса. Той полетя във въздуха, удари се в преплетените клони и експлодира във фойерверк от оранжеви искри. Отдалече се чу вик, мъжът недоволно измърмори, обърна се и се отдалечи.

Доминик и Виктор пак тръгнаха през гората и скоро стигнаха до билото на склона.

— Аз ще погледна — каза Виктор, извади бинокъл и запълзя нагоре.

— Какво виждаш? — подвикна Доминик след малко.

Рускинята — гледаше през бинокъла — отвърна:

— Двадесетина души. Половината са въоръжени като онзи, когото видяхме. Другите явно са работници, ако се съди по дрехите им.

— Идвам — заяви Доминик и след минута залегна до нея.

Виктор ѝ даде бинокъла и Доминик погледна надолу.

Мъжете в бяло стояха на групи по двама-трима, разговаряха и пушеха. Другите бяха с каски и дебели сини якета със светлоотразителни ивици — работниците. Един багер и един булдозер атакуваха планинския склон и вече бяха разкрили широк тунел, до който бяха натрупани купчини пръст и камъни. Два генератора зареждаха няколко прожектора, осветяващи всичко в жълтеникав оттенък.

Изведнъж се чу вик и един човек пред входа замахна на въоръжените мъже.

— Почти са приключили — прошепна Виктор. — Обади се на Том и му кажи.

— Добре. — Доминик натисна бутона за обаждане и тихо заговори: — Том, чуваш ли ме? Обади се, Том.

Не се чуваше нищо, освен приглушено съскане.

— Обади се, Том — повтори тя. — Не отговаря.

— Сигурно са извън обхват.

— Едва ли. Обхватът на тези радиопредаватели е няколко мили и всички се намираме от една и съща страна на планината. Не. Познавам Том и Арчи. Вероятно са намерили другия вход и са влезли.

— Трябва да отидем при тях и да ги предупредим.

— Съгласна съм. Чакай. Виждаш ли онзи?

— Кой?

— Мъжът вляво, онзи с ушанката. До прожектора. Изглежда, е шефът.

Тя подаде бинокъла на Виктор.

— Не знам. Не го познавам.

— Какво прави? — попита Доминик и присви очи.

— Не съм сигурна. — Виктор поклати глава, но докато наблюдаваше, мъжът съблече дрехата си и извади нещо като бял чаршаф от чантата, която носеше. — Мисля, че ще се преоблича.

— Да, но в какво?

Човекът тръсна чаршафа и видяха, че това всъщност е широк бял костюм. Той го нахлузи върху дрехите си и после си сложи кислородна маска. Накрая дръпна качулката на главата си и стегна връзките.

— Всички обличат такива дрехи. Виж.

— Приличат на ПБХ облекла.

— ПБХ? — намръщи се Виктор.

— За противоатомна, биологична и химична защита. Стандартни военни облекла, за да избегнат заразяване.

— Заразяване! — Виктор свали бинокъла и се обърна към Доминик. — Какво? Нали търсим Кехлибарената стая.

89.

12-и януари — 17:03

Шахтата беше много по-висока, отколкото очакваше Том, и се издигаше под остър ъгъл. От симетричните следи по стените ставаше ясно, че е изкопана отдавна с кирки и лопати. На всеки четири-пет метра имаше дебели дървени подпори. Годините ги бяха огънали и бяха отнели цвета им и сега приличаха на тежки сиви вкаменелости, превърнали се в част от планината.

— Виж!

Том спря и насочи фенерчето към тавана. Камъкът беше обгорен от следи от взрив.

— Изглежда, тук е бил поставен експлозив, вероятно динамит, за да срутят тавана.

— Да — съгласи се Кърк. — Не са искали някой да влезе тук дори случайно.

Продължиха. Том и Арчи вървяха отпред. Следваха ги Пьотър и Григорий — Юрий бе останал да пази на входа.

Лъчите на фенерчетата им се кръстосваха в мрака, избледняваха и чезнеха в далечината. От време на време светлината озаряваше дъха им и за миг въздухът лумваше като мъгла, пронизвана от фарове на кола.

Дишането и шумоленето на дрехите им отекуваше и се усилваше от стените на тунела, сякаш вървяха в нефа на огромна тиха катедрала. Често настъпваха изпражнения на животни и кости на зайци или птици, вероятно донесени от лисица или някой друг хищник, намерил път в скалата.

А после неочаквано пред тях се появи тънка ивица светлина, усилваше се. Накрая видяха нещо като грамаден жълт прозорец, открояващ се в тъмния тунел.

— Това трябва да е — развълнувано прошепна Том и угаси фенерчето си.

Приближиха се предпазливо към светлината и видяха, че тунелът извежда в голяма естествена пещера.

— Няма хора — прошепна Кърк.

— Но какво е това? — ахна Арчи.

Пещерата беше осветена от четири прожектора. От тавана се спускаше огромно нацистко знаме, дълго поне десет и широко шест метра. Флагът се отличаваше с една съществена разлика. Традиционната свастика беше заменена с вече познатия символ на Черното слънце. Дванадесетте пречупени лъча се протягаха като криви пръсти на скелет, опитващи да се измъкнат от гроб.

— Господи! — промълви Арчи. — Те са тук, по дяволите!

Том поклати глава, не можеше да повярва на очите си. Гледката беше невероятна. Двата изчезнали вагона от нацисткия влак бяха изтеглени нагоре по австрийската планина и бяха скрити дълбоко в нея, грамадни и тромави, същински неми статисти в хиляди военни кинопрегледни, само че цветни, а не черно-бели.

— Май още не са ги отворили. — Кърк развълнувано посочи дебелите железни прътове, пъхнати в скобите на вратите.

— Ренуик е някъде тук — предупреди го Арчи. — Нека първо се справим с него.

Бавно заобиколиха вагоните и спряха пред друг, много по-голям тунел, през който вероятно бяха докарани вагоните.

— Сигурно води към главния вход — предположи Том. Приглушеното бучене на машини в тунела потвърди подозренията му.

— Виж. — Арчи посочи някакви дълги неща, струпани до стената, приближи се и ритна едното. Чу се тракане на метал.

— Релси — каза Кърк и коленичи да ги разгледа по-отблизо. — Виж. Има и нататък в тунела.

— Вероятно когато мината е работела, от главната линия е имало отклонение, минаващо успоредно на пътеката, по която се качихме — каза Арчи.

— Което означава, че са докарали вагоните тук, махнали са релсите, за да заличат следите, и после са срутили тавана.

— Трябва да проверим какво има в тунела — каза Арчи. — Да преценим с колко време разполагаме, преди онези да влязат. И да се уверим, че Ренуик не се крие някъде тук.

Влязоха в тунела, вървяха предпазливо. Оръжията им бяха насочени към мрака напред. Светлината в пещерата зад тях постепенно отслабваше и накрая се превърна в прозорче в далечината. Шумът на

земята се засилваше. Земята под краката им потръпваше. Стигнаха до срутването в дъното на тунела. По купчината се търкаляха камъчета.

— Ще пробият всеки момент — възкликна Том.

— Може би това е уплашило Ренуик — предположи Арчи.

— Вероятно. Но не е в стила му да дойде толкова близо и да се откаже. Може би е отишъл да доведе подкрепления.

— В момента обаче явно не е тук. Не знам за теб, но аз искам да погледна какво има във вагоните.

Кърк се усмихна.

— И двамата искаме, но не съм сигурен дали има смисъл, ако не можем да го извадим.

— Мислех, че смяташ да се обадиш на агента на ФБР, когато разберем какво става.

— Да, такава беше уговорката ни. Но какво общо има това с...

— Преди да повикаш тежката артилерия, не искаш ли да видиш какво има вътре?

— А онези там? — Том кимна към затрупания тунел. — Да не искаш да ни хванат?

— Защо не оставим Пьотър тук? — предложи Арчи. — Щом пробият, ще изтича да ни каже. А Григорий ще изпратим в другия край да прави компания на Юрий и да пази Ренуик да не ни се появи в гръб.

— Добре — съгласи се Кърк. — Но не трябва да губим време.

След бързи инструкции, предадени предимно с жестове, оставиха Пьотър на стотина метра от входа на мината и побягнаха към пещерата. Изпратиха Григорий на пост на другия вход и щом той тръгна, насочиха вниманието си към двата вагона.

Бяха серийно производство. От двете им страни бяха заковани боядисани в оранжево-червено дъски за допълнително подсилване и стабилност. Освен очевидните последици от времето вагоните изглеждаха забележително добре запазени, въпреки че единият беше започнал да губи дългата битка с гниенето и дървоядите, й двете шасита бяха ръждясали. Отстрани с бяла боя бяха написани букви и цифри.

Двамата се приближиха до плъзгащата се на метални колела врата на първия вагон и точно когато се готвеха да я отворят, Том забеляза нещо. Дупките, които беше предположил, че са от дървояди и

гниене, бяха прекалено симетрични, за да са резултат от природен процес.

Бяха дупки от куршуми.

90.

12-и януари — 17:20

Изведнъж го побиха ледени тръпки и Том разбра, че не са от студа. И Арчи видя залостената врата и дупките от куршуми и си зададе същия въпрос като него.

Том хвана железния прът, натисна го, но не можа да го помръдне. Бутна го от едната, после от другата страна и след няколко опита прътът се отмести с пронизително стържене, което накара Том да стисне зъби. Той го хвърли на земята, после двамата задърпаха голямата желязна дръжка и след ожесточена съпротива вратата най-после се откряна.

— Достатъчно — задъхано каза Том. — Ще можеш да се провреш.

— Искаш да кажеш, че ти ще се провреш — усмихна се Арчи и склочи пръсти.

Кърк стъпи на ръцете му и се вмъкна през пролуката. Клекна и посегна да извади фенерчето си, но разбра, че не е необходимо. През дупките от куршуми проникваше светлина. Стотиците тънки лъчи с различна дължина бяха наклонени под всевъзможни ъгли и се пресичаха като саби, забити в дървената кутия на фокусник.

— Какво става? — извика Арчи.

Том запали фенерчето и освети тавана и стените.

Нищо.

Стана, направи няколко крачки и се спъна в нещо твърдо, което се натроши под краката му. Той се дръпна назад и насочи фенерчето надолу. И видя бедрена кост. Човешка.

— Арчи, ела!

— Защо? Какво има? — Арчи подскочи към отворената врата и се хвана за платформата.

Кърк го издърпа вътре.

— Виж. — И освети пода.

Там лежаха тридесетина трупа, по-скоро скелети. Костите им се подаваха от оръфани ръкави и крачоли. От полуизгнилите фуражки

надничаха белезникави черепи.

— Кои ли са били? — промълви Арчи. — Военнопленници? Цивилни?

— Не. — Том се наведе, взе една фуражка и посочи кокардата — свастика, чиито линии завършваха със стрели. — Виж. Това е кръст-стрела. Носили са го нацистките войски от Унгария.

— Лаше каза, че Златният влак е тръгнал оттам.

— Да. И доколкото си спомням, каза, че бил охраняван от унгарски войски. Ето какво е останало от тях.

Претърсиха набързо вагона, но не видяха нищо, освен скелетите. На едната стена, близо до пода, беше надраскано име. *Йозеф Кол*. Кърк предположи, че човекът е оцелял от масовото убийство, но е умрял от глад сред смрадта на разлагащите се трупове.

— Какво мислиш, че се е случило? — попита Арчи.

Том сви рамене.

— Знаем, че влакът вероятно е пътувал за Швейцария. Мостът в Брикслег е бил бомбардиран, затова са се върнали и са се скрили в тунела, надявали са се, че ще ремонтират моста и ще могат да продължат пътуването си. Обаче американците са ги сгасчили. Някъде между Брикслег и тунела е било взето решение да откачат двата вагона и да ги избутат дотук с помощта на унгарски войници. След това са махнали релсите, за да скрият какво са направили, а после са обезоръжили пазачите, довели са ги тук и са ги екзекутирали, и накрая са срутили мината, за да са сигурни, че тайната им е запазена.

— Тогава онова, което са пазели, трябва да е в другия вагон.

— Има само един начин да разберем.

Преди обаче да помръднат, вратата на вагона започна да се затваря. Том и Арчи се хвърлиха към нея в отчаян опит да се измъкнат, но закъсняха. Вратата се хлопна с трясък и те чуха непогрешимото стържене на металния прът, който се плъзна в скобите.

91.

12-и януари — 17:20

— Какво да направим? — попита Доминик.

Виктор — гледаше навъсено как въоръжените мъже проверяват защитните облекла и оръжията си — отвърна сухо:

— Да отидем при Том и Арчи и да им кажем.

— Няма да стигнем навреме — отчаяно каза Доминик. — Картата не е у нас и нямаме представа къде е другият вход. Трябва да го намерим, да влезем и да ги предупредим. Това ще отнеме цяла вечност.

Виктор не отговори. Опитваше се да измисли как да се свържат с Том и да го предупредят, че всеки момент ще има компания и че очакванията на непознатите за онова, което се намира в мината, са съвсем различни от техните предположения.

Изведнъж Доминик я дръпна за ръката.

— Някой идва!

Един мъж вървеше право към тях.

Рускинята вдигна автомата си. Но ако стреляше, щяха да се издадат.

Затаиха дъх. Мъжът спря почти до тях, поразкрачи се и си разкопча дюкяна. Извисяваше се като великан на фона на безоблачното вечерно небе.

В сумрака проблесна струя бледозлатиста урина, извиси се над главите им и разтопи снега зад тях, като съскаше и вдигаше пара.

Виктор погледна Доминик и се ухили. Доминик също едва се сдържа да не се разсмее. И в следващия миг й хрумна нещо — начин да предупредят Том и Арчи. Единственият проблем беше, че трябваше да действат бързо.

Незабавно.

12-и януари — 17:26

Том притисна лице до стената на вагона и надникна през една дупка от куршум.

— Ренуик — прошепна, когато видя кой стои до вагона. Хари се усмихваше победоносно. До него бяха Йохан Хехт и петима други главорези, вероятно членове на Кристално острие.

— Шегуваш се — задавено каза Арчи и също погледна. — Къде са Юрий и Григорий? Нали трябваше да пазят тунела?

— Е, не са го опазили — изсумтя Том, гледаше окървавените безжизнени тела в краката на Ренуик.

— Веднага щом чух, че идвате през гората, разбрах, че няма да устоите и ще ме последвате в мината — започна Ренуик. — Оставихме ви да се разходите и после ви излязохме в гръб. Беше много любезно от ваша страна да влезете във вагона. Това улесни залавянето ви.

— Спести си приказките, Хари — изръмжа Том. — Злорадството не ти прави чест.

— Не можеш да ми откажеш кратък миг на ликуване.

Кърк не каза нищо, но Ренуик и не очакваше отговор.

— Трябва обаче да те поздравя, че откри мястото толкова бързо, Томас. — Ренуик повдигна вежди в завистливо възхищение. — Йохан обаче е малко разочарован от упорството ти.

Хехт заплашително галеше спусъка на автомата „Хеклер и Кох“. Челюстта му леко се кривеше ту наляво, ту надясно — той дъвчеше дъвка.

— Съжалявам, че съм го разочаровал — престорено загрижено каза Том и докато говореше, огледа вагона. Нямах ли начин да се измъкнат?

— Излизането от музея... Ако някой можеше да го направи, това си ти. Разшифроването на картина, която не е в теб, обаче беше страхотно внушително. Особено след като положих толкова много усилия да няма риск Търнбул да издаде нещо.

— Кога дойде тук? — попита Кърк — опитваше се да печели време.

— Късно снощи. И оттогава успяхме да пробием входа. Бяхме вътре само три минути, когато се появихте вие. Между другото, ако възнамерявате да се измъкнете оттам, губите си времето — добави Ренуик, сякаш разчел мислите на Том.

— Вагоните са добре защитени. Нацистите са ги запазили за най-ценния си товар.

— Като са убили взвод унгарски войници? — извика Кърк, отказа се от търсенето и ядосано сви рамене.

— Важното е какво има във втория вагон. Не се тревожи, Томас. Все още не сме го отворили. Готвехме се да го направим, но ви чухме, че идвате. Ще получите най-хубавите места за грандиозното отваряне и първия поглед към Кехлибарената стая от петдесет години насам.

Двама мъже с ножовка се приближиха до ръждясалия катинар на втория вагон и след минути отвориха вратата.

— Не виждам нищо — прошепна Арчи. — А ти?

— Не. — Том поклати глава. Полезрението му беше ограничено. Дупките от куршуми му позволяваха да вижда само предната и задната част на вагона, но не и през вратата. След малко се появиха други двама мъже, едва носеха голям тежък сандък. Пуснаха го на земята.

— Внимавайте, тъпацы! — изкрещя Ренуик.

След минути хората му изнесоха още пет-шест сандъка.

— Как ще ги измъкнеш оттук, по дяволите? — извика Кърк. — Знаеш кой разкопава главния вход, нали? Те не са далеч.

— Бих казал, само на няколко крачки — отвърна Ренуик. — Не си ли съгласен, Йохан? — Хехт кимна. — А що се отнася до това кои са, предполагам, както сигурно и ти, Томас, си стигнал до същия извод, те са последните остатъци от Ордена. Кой друг би могъл да намери това място без шифъра на картината? Работят от няколко дни, но трябва да пробият четиридесет и пет метра твърда скала, за да влязат. За щастие нашият вход беше по-лесен за разкопаване.

— Те пазят това място от петдесет години. Мислиш ли, че ще те пуснат да си отидеш ей така?

— Не мисля, че ще имат голям избор — усмихна се Ренуик. — Една от дарбите на Йохан е, че разбира от експлозиви. Той минира и двата тунела. Негов човек замени нещастника, когото бяхте оставили

на пост, и ще ми се обади веднага щом онези пробият входа. Ще им позволим да влязат в тунела и после ще задействаме взрива.

— Ще ги убиете всичките? — възкликна Том.

— В общи линии това е основната идея. — Ренуик кимна.

В същия миг в по-големия тунел отекна тътен и после звукът от сменяне на скоростите на голяма машина. Ренуик рязко обърна глава натам и усмивката му изчезна.

— Влезли са — извика Хехт.

— Няма начин. — Ренуик изглеждаше стъписан. — Не чухме нищо. — Извади предавателя от джоба си. — Тук Ренуик. Чуваш ли ме? — Гласът му ставаше все по-отчаян. — Току-що чухме бръмчене на двигател. Обади се, да те вземат дяволите.

Обърна се към Хехт.

— Сигурно е мъртъв. Взриви експлозивите.

— Не знаем колко навътре в мината са проникнали.

— Няма значение. Или ще ги убием, или ще им препречим пътя. И двете ни устройват. Не можем да си позволим да рискуваме. Не и сега, когато сме толкова близо.

Хехт кимна и вдигна малка черна кутия с четири червени бутона. Захапа края на сребрилата антена и я извади с рязко дръпване на главата си. След това се обърна към тунела. Шумът се засилваше, в мрака като очи блеснаха две бледожълти точки и започнаха да се уголемяват.

— Веднага, Йохан — отчаяно викна Ренуик.

Хехт натисна горния червен бутон, но не се случи нищо.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Ренуик. — Направи го веднага или ще е късно.

— Съжалявам, Касий — каза Хехт, извади пистолет и го насочи към гърдите му, — но за теб наистина е късно.

— Какво прави? — прошепна Арчи.

— Предава Ренуик — с блеснал поглед отвърна Том. — Свършено е с него.

93.

12-и януари — 17:46

Булдозерът изрева и спря на входа на пещерата. Ослепителните му фарове принудиха всички, с изключение на Том и Арчи да закрият с ръце очите си. Изведнъж угаснаха първо фаровете, а после и двигателят.

Пред булдозера се появиха десетина въоръжени до зъби мъже — за изненада на Том бяха в защитни облекла и приличаха на работи. Всички бяха облечени еднакво и очевидно действаха по предварително режисиран план. Разпръснаха се ветрилообразно из пещерата. Лицата им бяха скрити под маски.

Двама се приближиха до Ренуик и бързо го обискираха. Хехт кимна към вагона, където бяха затворени Том и Арчи, и други двама мъже отвориха вратата, направиха знак с оръжията си на Том и Арчи да скочат долу, а после претърсиха и тях и ги блъснаха към Ренуик. Той не беше проронил дума и кипеше от гняв. Изгарящият му поглед беше втренчен в Хехт.

Един мъж — носеше куфарче — излезе в средата на пещерата и остави куфарчето на земята. Щракна закопчалките, отвори го, извади нещо като голям микрофон, вдигна го над главата си, погледна екрана на компютъра в куфарчето и каза:

— Чисто е.

Мъжете свалиха качулките от главите си и захвърлиха газовите маски.

Един обаче не махна качулката и маската си. Не беше въоръжен. Тръгна бавно през пещерата и спря пред Хехт. А после неочаквано двамата разпериха ръце, прегърнаха се като стари приятели и се затупаха по гърбовете. Кърк успя да чуе приглушените думи на мъжа с качулката и отговора на Хехт.

— Браво, полковник.

— За мен е чест.

— Какво става, по дяволите? — избухна Арчи. — Кои пък са тези?

Човекът отметна качулката си и смъкна маската от лицето си.

— Фьолц! — ахна Том.

— Кой? — обади се Ренуик. Очите му стрелкаха ту към Хехт, ту към Фьолц.

— Шефът на банката в Цюрих, където Вайсман и Ламерс бяха скрили картата — обясни Кърк.

Фьолц не му обърна внимание и пристъпи към Ренуик.

— За мен е удоволствие най-последно да се запознаем лично, хер Ренуик, или може би предпочитате Касий? Полковник Хехт се изказа много ласкаво за усилията ви през последните няколко месеца.

— Това някаква шега ли е? — изръмжа Ренуик.

Том не се сдържа и се усмихна. Въпреки че положението беше отчайващо и беше заобиколен от въоръжени мъже в изоставена мина в недрата на планината, той се радваше, че най-сетне вижда Ренуик като жертва на предателство, каквото той редовно сервираше на другите.

В същото време обаче се притесняваше. Допреди малко с Ренуик бяха на срещуположни страни, но сега съдбата им беше еднаква. И двамата бяха в ръцете на хората на Фьолц и този път интересите им съвпадаха.

— Не е шега, Касий — заяви Фьолц.

— Кой си ти?

— Не познаваш ли гласа ми? — попита Фьолц.

Ренуик присви очи.

— Дмитрий?

— Както казах, приятно ми е най-последно да се запознаем лично.

— Какъв е този цирк? — троснато попита Ренуик. — Имаме уговорка. Споразумяхме се да не си правим номера.

— Споразумяхме се за много неща — каза Фьолц и пренебрежително махна с ръка. — Но това беше, когато ти мислеше, че имаш с какво да се пазариш. Сигурно ще се съгласиш, че обстоятелствата се промениха.

— Защо сте облечени в защитни облекла? — прекъсна ги Том. — Какво се надявате да намерите тук?

— Най-последно един интелигентен въпрос — каза Фьолц и изръкопляска. — И ти ще ми помогнеш да отговоря. Отвори го. — И посочи един от сандъците, който хората на Хехт бяха разтоварили от вагона.

— Какво? — колебливо попита Кърк.

— Чу ме. Отвори го — настоя Фьолц, грабна един лост от човека до себе си и го хвърли на Том. — Отвори го или ще те убия.

Кърк се приближи до сандъка. Както на всички останали, и на него бяха щамповани идентификационен код и свастика. Той пъкна лоста под капака и натисна. Гвоздеите изскърцаха и изскочиха. Кърк повдигна и другата страна и капакът падна на земята.

Вътре имаше слама. Том извади няколко шепи, бръкна по-надълбоко, докосна нещо меко и го измъкна.

— Кожено палто? — недоверчиво попита Арчи, отиде при Том, наведе се и извади второ кожено палто, а после трето, и ги хвърли през рамо. — Не може да е това — заяви той, когато стигна до дъното на сандъка, изправи се и погледна купчината черни, кафяви и златистожълти кожени палта на земята. — Тук има някаква грешка.

Ренуик също не можеше да повярва на очите си.

— Отвори друг сандък — ликуващо каза Фьолц. — Който и да е. Няма значение.

Арчи грабна лоста от Том и отвори друг сандък.

— Будилници — рече той, вдигна един така, че да го видят всички, после го пусна вътре.

След това отвори трети сандък.

— Пишещи машини.

После следващия.

— Копринено бельо. — С отвращение вдигна сутиен и кюлоти, после ги хвърли към Фьолц. Бельото прелетя на сантиметри от лицето му.

— Е, добре, Фьолц, стига шегички — бавно каза Кърк.

— Лаше сигурно ви е казал, че това са някои от нещата, натоварени на влака — отвърна Фьолц. — Не разбирам защо сте изненадани.

— Не се прави на глупак. Къде е?

— Кое? — престорено озадачено попита Фьолц.

— Много добре знаеш кое — сопна се Ренуик. — Кехлибарената стая. Защо мислиш, че сме тук?

Фьолц се изсмя.

— А, да, Кехлибарената стая. Учудващо е, че митът не умира.

— Какъв мит? — попита Ренуик.

— Не се чувствайте неудобно. Хиляди хора преди вас са вярвали в същата измамна фантазия. И съм убеден, че ще ги последват още хиляди.

— Искаш да кажеш, че Кехлибарената стая не съществува? — попита Том.

— Унищожена е през войната.

— Глупости — заяви Ренуик.

— Нима? — подигравателно попита Фьолц.

— Всички знаят, че е била преместена в двореца Кьонигсберг и после е изчезнала. Била е скрита.

— Не е изчезнала и никой не я е скрил. Ако искате да знаете, била е изгорена от руските войски, когато отишли да я вземат. През април 1945 година те превзели двореца Кьонигсберг и в бързината запалили Рицарската зала. Не знаели, че там е прибрана Кехлибарената стая, готова да бъде преместена на безопасно място. Когато го разбрали, било късно.

— Ако тази история е истина, досега щеше да се разчуе — пренебрежително отбеляза Ренуик.

— Смяташ ли, че руснаците доброволно биха признали, че техни войници са унищожили едно от най-ценните им съкровища? Не мисля. Много по-лесно е да обвинят нацистите, че са отнели от света тази незаменима скъпоценност, отколкото да изпаднат в неловко положение. Може и да не ми повярваш, но в Кремъл съм виждал документи, които потвърждават това. В Централния държавен архив за литература и изкуство. Убедително доказват, че руснаците са знаели за унищожаването на Кехлибарената стая, но въпреки това са я използвали като коз в преговорите за връщането на ценни произведения на изкуството от Германия.

Очите на Фьолц блеснаха и Том разбра, че той говори истината — или поне си вярва, че е така.

— Тогава защо си дошъл? — попита Кърк.

— Заради това — отвърна Фьолц и посочи втория вагон. — Покажи им, полковник.

Хехт грабна лоста от Арчи, приближи се до вагона, заби го между две дъски и натисна. Дървото се разцепи с трясък. Той изкърти едната дъска, после другата. Във вагона зейна голяма назъбена дупка.

Кърк видя сив метал, загубил блясъка си. Нещо беше вградено в стените.

— Олово ли е това? — попита той.

— Да — отвърна Фьолц. — Разбира се, само защитен слой, за да намали риска.

— Какъв риск? — попита Том, макар че вече се досещаше и се страхуваше от отговора.

— Уран 235 — отговори Фьолц. — Четири тона.

— Какво?! — невярващо възкликна Арчи.

94.

12-и януари — 18:06

— Искаш да направиш ядрена бомба? — възкликна Ренуик.

Том не можеше да прецени дали е ужасен, или тайно възхитен.

— Уран 235 има период на полуразпад седемстотин милиона години. Една малка частица, прикрепена към конвенционален експлозив и детонирана в градски район, ще разпръсне радиоактивен прах в широк радиус и ще причини невиджана обществена паника и икономически срив. Да не споменавам факта, че се сещам за десетина правителства и множество терористични групировки, които ще ми платят цяло състояние, за да получат достъп до този уран. По един или друг начин скоро ще имаме средството да спечелим нашата война.

— Но откъде се е появил изотопът? — попита Том. — Как се е озовал тук?

— Знаеш ли какво означава маркировката на вагона? — Фьолц посочи редицата олющени букви и цифри, написани с бяла боя на втория вагон.

— Предполагам, че е сериен номер.

— Да. И този номер означава, че е от Берлин, и по-точно от Института по физика „Кайзер Вилхелм“ в Далем, щаба на усилията на нацистите да направят ядрена бомба.

— Глупости — пренебрежително заяви Ренуик. — Нацистите не са имали ядрена програма.

— Всички са имали — възрази Фьолц. — Руснаците са наричали своята „Операция Бородино“, а американците своята — „Проектът Манхатън“. И Хитлер е участвал в надпреварата. През 1940 година германските войски в Норвегия са завладели единствения в света завод за производство на тежка вода и са увеличили добиването на обогатен уран за нуждите на германската ядрена програма. И въпреки разказите след войната, че немските учени умишлено саботирали опитите на Хитлер да направи атомна бомба, истината е, че са положили огромни усилия. Просто не са могли да я произведат навреме.

— Докъде са стигнали? — попита Том.

— Достатъчно далеч, за да натрупат значителни количества материал в хода на научните си изследвания. Сталин бил твърдо решен да им го отнеме преди американците, затова заповядал на маршалите Жуков и Конев да се надпреварват кой пръв ще стигне до Берлин. Искал Червената армия първа да влезе там. В института били изпратени специални части на НКВД — през април 1945 година. Открили три тона уранов оксид, двеста и петдесет килограма уран във вид на метал и двадесет литра тежка вода, достатъчно, за да стартират „Операция Бородино“ и да позволят на Сталин да започне да разработва първата руска атомна бомба.

— Искаш да кажеш, че не са намерили всичкия уран?

— Казвам, че са намерили колкото е имало там. Изобретателният Химлер вече бил изнесъл няколко тона, като ги сложил в малки оловни кутии, които вградил в стените на специално направен вагон. Членовете на Ордена лично присъствали на натоварването му, а после пресрещнали Златния влак в Будапеща през декември 1944 година и закачили своите два вагона. И въпреки че влакът бил много добре защитен, скоро разбрали, че няма да успеят да стигнат до Швейцария. Затова откачили вагоните и ги докарали тук, за да ги вземат по-късно.

— Ордена на мъртвешката глава съществува и до ден-днешен, нали? — попита Кърк. — Само че вече притежава оръжие за убийството на всеки, който не споделя налудничавите ви убеждения.

— Ордена е престанал да съществува в деня, когато последният куршум е пронизал главата на последния човек около масата в криптата под двореца Вевелсбург — отвърна Фьолц. — Това няма нищо общо с мен и с моите хора.

— Тогава откъде знаеш всичко това? Как намери машината без помощта на картината? Ти дойде пръв тук. Само член на Ордена би могъл да знае мястото.

Фьолц не отговори веднага, но после кимна замислено, измъкна голям черен портфейл, извади от него изпокъсана черно-бяла снимка и я даде на Том. Беше същата като онази, която бяха намерили в дома на Вайсман.

— Вайсман и Ламерс — каза Кърк и вдигна глава.

Ренуик протегна ръка, взе снимката и внимателно я разгледа.

— А третият човек? — попита Фьолц. — Познаваш ли го?

Том отново погледна фотографията и изпитателно се вторачи в третия. Във високото чело, изящно изваяния нос и малките кръгли очи имаше определена прилика. Кърк я беше забелязал и на портретите в банка „Фьолц и Компания“ в Цюрих.

— Баща ти? — попита той.

— Чичо ми. Другите двама се казват Бекер и Албрехт. Вайсман и Ламерс бяха имената, зад които се криеха след войната.

— Значи знаеш всичко това от него? — попита Арчи.

— Една част знам от него, а друга ми помогнахте да разкрия вие. Чичо ми и двамата му другари са били вербувани заради научните си познания и са били приети в Ордена като адютанти.

Том кимна. Спомни си, че Вайсман е химик, а Ламерс — професор по физика.

— Трима адютанти на дванадесет рицари. Така както черното слънце има три окръжности и дванадесет руни — отбеляза той и кимна към огромното знаме, висящо над главите им.

— Да. — Фьолц се усмихна на схватливостта му. — Така както има и три кръста, и три картини. Чичо ми е придружавал Ордена по време на злополучното му бягство през Европа, а Ламерс и Вайсман са подготвили криптата в замъка Вевелсбург. А след това, както им е било заповядано, тримата се върнали в Берлин и скрили един от друг онова, което знаели. Накрая, преди края на войната, им била дадена една последна инструкция.

— Каква? — попита Ренуик. Жилите на врата му се бяха издули.

— Да пазят една картина. Била е окачена в кабинета на Химлер. На нея било написано кодирано описание на местонахождението на Златния влак. Посланието е можело да бъде разшифровано единствено с машина „Енигма“, програмирана на правилните настройки.

— Само, че руснаците са им я взели — каза Том.

— Руснаците стигнали до Берлин много по-бързо, отколкото очаквали всички. В суматохата тримата се разделили и едва спасили живота си. Вайсман и Ламерс избягали. Те знаели къде руснаците ще занесат картината и настройките за машината „Енигма“, но не и местонахождението на Златния влак. Знаел го само чичо ми. Те решили, че той е загинал, и затова оставили улики къде се намира картината и как да бъде разшифрована, за да ги последват и други,

онези с чиста арийска кръв, истинските вярващи, които да използват богатството на Златния влак и да основат нов Райх.

Том кимна. Депозитната кутия, железопътната карта, дупките в картината, витражът и гравираниите кръстове бяха направени, с цел да водят към намирането на мината, където беше скрит влакът.

— Но щом си знаел всичко това, защо си чакал досега да дойдеш и да намериш влака? — попита Арчи.

— Защото не знаех къде е.

— Нали чичо ти е помогнал да го скрият? Не може да не ти е казал.

Фьолц се изсмя нервно.

— За разлика от двамата си другари, в края на войната чичо ми се отвратил от онова, което видял и направил. Той съзнавал какво мощно оръжие е скрито в планината и решил да направи така, че никой да не може да го използва. Затова създал съвет от дванадесет души. Мисията им била да пазят живота, а не да го унищожават. Те я изпълнявали, като криели тайната на това място, каквато и да била цената. Когато чичо ми почина, членовете на съвета ме помолиха аз да заема мястото му.

— Не ти ли казаха къде е влакът?

— Чичо ми беше мъдър и постанови, че местонахождението на Златния влак може да бъде поверено само на един човек, водача на съвета. Тайната можело да бъде разкрита само ако влакът е в непосредствена опасност от разкриване.

— И ти ме използва, за да ги убедиш, че безценната им тайна е застрашена, нали? — изсъска Ренуик.

— Знаехме, че си научил за съществуването на влака. Предложих да обявим награда за главата ти със съобщения в „Хералд Трибюн“, за да се опитаме да те изкараме от скривалището ти. Разбира се, съветът се съгласи.

— Затова ли запалихте пожара в хотелската стая в Мюнхен? — попита Ренуик.

— Пожарът не беше истински. Във фойето бяха моите хора. Целта беше да те накарам да помислиш, че си близо до истината, и да покажа на съвета, че методите им са неуспешни. И че се нуждаят от нов водач. Знаех, че или съветът ще ме помоли да поема ръководството и да ги спася от неизбежната опасност, или ти доброволно ще ми

кажеш местонахождението на Златния влак. И в двата случая нямаше да загубя. Съветът се предаде пръв.

— Но защо замеси и мен? — попита Том. — За да ги накарам да се изпотят?

— Не съм те замесил аз, а Касий. Търнбул работеше за него.

Кърк стрелна с поглед Хари, но изпълнените с омраза очи на Ренуик се бяха втренчили във Фьолц.

— Почерпих вдъхновение от стратегията на Сталин да противопостави един срещу друг Жуков и Конев и включих и двама ви в издирването — продължи Фьолц. — Ироничното в случая беше, че през цялото време ключът за всичко се е намирал в моя трезор. Разбрах на кого принадлежи депозитната кутия едва когато се появихте вие. Ако го бях осъзнал по-рано, можеше да избегна всичко това.

— Но си знаел, че Вайсман и Ламерс са оставили карта.

— Преди няколко години съветът откри Ламерс и го принуди да говори. За съжаление сърцето му не издържа, преди да ни каже къде е криптата и последната картина, която се оказа в Ермитажа. Знаехме само, че Бекер живее в Англия, но не научихме името, под което се крие.

— Защо разкопахте главния вход, когато можеше да влезете отзад за много по-малко време? — попита Арчи.

— Освен факта, че мога да вкарам камиони само през главния вход, ако искам да изнеса нещо? Отговорът е елементарен. Когато дойдохме, преди три дни, не знаех, че има по-малък вход. Чичо ми каза само за големия, през който е помогнал да вкарат вагоните. Единствено картината сочеше към по-малкия вход, през който сте минали вие, а и Ордент е преценил, че този достъп е по-лесен. Йохан се появи тук заедно с вас и ми каза какво сте открили, затова реших да ви оставя, за да сте заети и да не ни пречите.

— Съветът няма да ти позволи да се измъкнеш безнаказано — заяви Том. — Щом разберат какво си направил, ще направят всичко по силите си, за да те спрат.

— Кой съвет? Този ли? — Фьолц бръкна в джоба си, извади шепа златни пръстени и презрително ги хвърли на земята. Пръстените бяха еднакви, с диамант, инкрустиран в едно от дванадесет квадратчета. — Всъщност жалко. Бих искал да видя лицата им, когато разберат, че ще въведа нов световен ред, който ще обезсмисли усилията и борбата им

през последните шестдесет години. Времето на Кристално острие настъпи!

95.

12-и януари — 19:02

Хехт ги подкара с насочен пистолет към по-малкия тунел, грубо сложи пластмасови белезници на ръцете им и ги блъсна на каменния под. Ренуик оказа съпротива и получи приклад в корема, а после и по гърба. Земята беше студена и корава. Раненото рамо на Том пулсираше от болка.

— Няма да забравя предателството ти, Хехт — извика Ренуик. — Ще те накарам да си платиш.

— Съмнявам се, Касий. — Хехт се засмя подигравателно. — Следващия път, когато го натисна, бутонът *ще* работи. — Той вдигна дистанционното управление на детонатора и предизвикателно го размаха пред лицето му. — И ти и твоите приятели ще сте в пещерата, когато това стане.

Удари го по главата и отвори дълбока рана над ухото му с единия си пръстен, после остави двама души да ги пазят и си тръгна.

— Как е, Ренуик? — ухили се Арчи. — Разбра ли най-после какво е да си надхитрен? Предаден. Пленен.

— Вместо да злорадстваш, Конъли, защо по-добре не измислиш как да се измъкнем оттук — троснато отвърна Ренуик.

— Да се измъкнем? — изсмя се Арчи. — Повярвай ми, ако намеря изход, ти няма да излезеш през него.

Умълчаха се. От пещерата отекваха звуците на хората на Фьолц — те чукаха, пробиваха и режеха. Том предположи, че разглобяват вагона и се готвят да откарат смъртоносния му товар. Но къде? Това беше ужасяващо. Щом Фьолц осъществяваше плана си, никой нямаше да може да го спре. Арчи, изглежда, прочете мислите му.

— Фьолц наистина ли може да направи атомна бомба?

— Съмнявам се — отвърна Том. — Ще трябва да купи и много допълнителна техника и да наеме експерти. Но може и да спечели достатъчно пари, като предложи на търг урана, за да финансира малката си армия. Освен това съществува и перспективата за така

наречената мръсна бомба, която ни описа. Представяш ли си какъв хаос ще настъпи, ако я хвърли в Берлин, Лондон или Ню Йорк?

— Е, край на Кехлибарената стая — отбеляза Арчи.

— Не мога да повярвам, че толкова години толкова хора са търсили нещо, което не съществува.

— Баща ти вярваше, че съществува — обади се Ренуик. — Мислиш ли, че е грешал?

— Не споменавай името му — срязва го Том.

— Не забравяй, че той се обърна към мен, когато чу историята, свързваща Кехлибарената стая с нацисткия Златен влак — усмихна се Ренуик. — Не вярвах в това, но преди няколко години попаднах на оригинал на Белак на търг във Виена. Тогава разбрах, че ако някой е оцелял от масовите убийства на Хитлер, вероятно са го направили и други и в тях е шансът да открия това място.

— Но не си могъл да намериш другите картини на Белак, нали?

— О, намерих ги навреме. И по един или друг начин се сдобих и с тях. Единственият проблем беше, че картината, която ми трябваше, продължаваше да ми се изплъзва. Тогава потърсих помощта ти. Реших, че може да използвам две по-млади очи, и се оказах прав.

— Да, но това не ти свърши кой знае каква работа, нали? — Язвително подчерта Арчи. — Ако не си забелязал, след малко ще бъдеш погребан в планината.

— Искам да знам едно нещо. — Кърк погледна Ренуик в очите. — В Екатерининския дворец ти каза, че баща ми е знаел кой си и е работил за теб. Вярно ли е?

Ренуик отвърна на погледа му, но точно когато се приготви да каже нещо, Хехт се зададе от тунела. Двамата пазачи го видяха, хвърлиха цигарите и застанаха мирно. Единият ритна Арчи в ребрата, сякаш да покаже на Хехт каква добра работа вършат. Хехт изсумтя одобрително.

— Някой да отиде и да ми донесе питие. И ако видиш Дмитрий, кажи му, че експлозивите са поставени.

Пазачът кимна и послушно изтърча към пещерата, като се размина с друг човек с каска и светлоотразително яке, който идваше към тях.

— Какво правиш тук? — изръмжа Хехт. — Трябва да си в пещерата при останалите и да им помагаш да разтоварят влака.

Човекът сви рамене, забеляза, че връзката на обувката му се е развързала, и коленичи да я завърже. Докато се навеждаше, погледна Том и му намигна.

Беше Виктор.

12-и януари — 19:02

Том погледна Арчи и той едва забележимо кимна. И той беше разбрал кой е човекът.

— Казах нещо — изръмжа Хехт. — Връщай се на работа.

— Идиот — неочаквано извика Кърк, претърколи се върху Арчи и го ритна в корема. — Ти си виновен! Заради теб ще ни убият.

— Ако някой е виновен, това си ти — изкрещя Арчи. — Казах ти да се откажеш.

Хехт се обърна към тях. Лицето му беше безизразно.

— Скоро ще имате време да се карате, колкото искате. На оня свят.

Приблужи се до Том и го хвана за рамото, за да го дръпне. Кърк обаче извъртя глава и ухапа ръката му между палеца и показалеца. Хехт изрева от болка.

В същия миг Виктор застана зад другия пазач, чието внимание беше насочено към схватката, и с всичка сила го удари по главата. Той изохка и падна на земята.

Хехт чу и се обърна. Кървящата му ръка беше притисната до гърдите, но с другата измъкна пистолета си. Арчи вдигна крак и го изрита. Оръжието изхвърча от пръстите на Хехт и изтрака на каменния под. Хехт изкрещя, скочи върху Виктор и я удари по главата.

Тя го ритна с коляно в слабините и той изрева от болка и се строполи на земята, но веднага запълзя към пистолета си.

Том се надигна, подпря се на стената, за да се изтласка, отгласна се и се стовари върху гърба на Хехт. Хехт обаче само тръсна рамене и Том се свлече на земята. Забавянето обаче беше достатъчно за Виктор. Тя скочи и грабна оръжието, преди огромните ръце на Хехт да го вземат.

Пристъпи към Хехт, чиито очи горяха от ярост, и насочи пистолета към лицето му. И после, с едно-единствено мълниеносно движение, го удари по слепоочието с дръжката на пистолета. Той зарови лице в прахоляка на каменния под.

— Господи, колко се радвам, че те виждам — задъхано каза Том.

— Казахме ти да не влизаш в мината — усмихна се Виктор, извади нож и сряза белезниците му.

— Откъде взе тези дрехи? — попита Арчи, когато тя приклекна, за да освободи и него.

— Един от хората на Фьолц реши да се изпикае прекалено близо до нас. — Виктор се ухили. — За щастие се оказа, че са ми по мярка.

— Как разбра, че сме тук? — попита Том.

— Доминик предположи, че ще сте тук. Каза, че няма да можете да се справите сами. Добре, че ви познава отлично.

— Къде е тя? — Кърк се огледа притеснено, сякаш очакваше, че Доминик ще изскочи от мрака. — Добре е, нали?

— Отиде да се обади на ФБР, нали й даде оная картичка. Видяла телефонен кабел, водещ към дома на стареца, когото срещнахме. Хайде, да се махаме оттук.

— Чакайте — каза Том. — Не можем да ги оставим да вземат урана. След като Фьолц го изнесе, повече няма да чуем за него, докато не стане късно.

— Прав си — съгласи се Арчи. — Но ние сме само трима, а те са над двадесет. Имаш ли план?

Кърк заобмисля възможностите за избор. Накрая простряното тяло на Хехт му подсказа идея.

— Детонаторът — възкликна Том. — Може да използваме експлозивите, с които той щеше да срути мината, за да ги затворим вътре, докато не дойде полицията. Претърси го. Трябва да е в него.

Арчи преобърна Хехт, пребърка го и намери детонатора в единия му джоб и сгънат лист в другия. Разгърна го на земята и го освети с фенерчето си.

— Чертеж къде са поставени експлозивите. Номерирани са от едно до четири. Изглежда, във всеки тунел има по два, на входа и до пещерата.

— Искаш да кажеш, че ако взривим вътрешните, ще затворим пещерата от двата края?

— Не съм експерт по експлозивите — отвърна Арчи, — но и аз мисля така.

— Добре. Да се махаме оттук и да ги взривим. Не можем да позволим на Фьолц да изнесе урана.

Ренуик, който досега мълчаливо беше наблюдавал събитията, извика:

— Томас, мое скъпо момче, нали няма да ме оставиш тук?

— Няма ли? — сухо каза Кърк. — Само стой и гледай.

— Но те ще ме застрелят!

— Хубаво. Ще ми спестят труда — рече Арчи.

Ренуик не му обърна внимание и се вторачи в очите на Том.

— Ако не ми помогнеш, все едно ти ще натиснеш спусъка. Не го прави, Томас. Замисли се за времето, когато бяхме заедно. И как се разбирахме.

— Не го слушай, Том — предупреди го Арчи. — Той те омайва. Остави го да гние.

— Отговори на въпроса ми. — Кърк се приближи до Хари.

— Баща ми знаеше ли кой си? Работеше ли с теб?

— Пусни ме и ще ти кажа.

Том поклати глава.

— Не. Не искам да сключвам повече сделки с теб. Това е краят.

— Бръкна в джоба му и извади златния „Патек Филип“. — Ще го взема

— добави и прибра часовника в якето си.

— Така и така вече няма да ти трябва.

12-и януари — 19:02

Побягнаха по тунела и след няколко минути излязоха от мината. Залегнаха сред дърветата и Том попита:

— Готови ли сте? — Държеше детонатора в дясната си ръка.

Виктор и Арчи кимнаха. Кърк включи устройството и издърпа антената. До всеки бутон блеснаха малки червени светлини.

— Две и три — напомни му Арчи. — Вътрешните. Те ще затворят пещерата. Само две и три.

— Добре.

Том натисна втория бутон. Дълбоко под тях се разнесе грохот и земята се разтресе. От елхите се посипа сняг. От шахтата повя силен вятър и разроши черните коси на Виктор.

— Дай трети — каза Арчи.

Кърк натисна третия бутон. Този път звукът беше много по-силен и се чу по-наблизо. Гърленият рев се засили и от мината излезе облак пушек и прахоляк. Накрая димът се разсея и те се приближиха до входа.

— В теб ли е предавателят, Виктор? — попита Том. — Трябва да се обадим на Доминик и да проверим дали е успяла да слезе до хижата и да повика помощ.

Рускинята извади предавателя си и му го подхвърли. Том го включи и въведе кода, за да го настрои на предварително уговорената честота. И в този момент прогърмя изстрел.

Том инстинктивно се хвърли на земята и изпълзя зад една скала. След секунди Арчи допълзя при него. В снега край тях се забиха още два куршума.

— Къде е Виктор? — обезпокоено попита Кърк.

— Не знам — задъхано отвърна Арчи.

Том подаде глава иззад скалата и сърцето му се сви. Виктор лежеше на двадесетина метра от тях и го гледаше.

— Улучили са я — изръмжа Кърк и ядосано удари с юмрук по земята.

— Жива ли е?

Том я погледна пак. Тя бавно вдигна ръка и отвори уста, но не се чу звук.

— На ръба е. — Покрай главата му прелетя куршум и той се наведе точно навреме, за да избегне следващия. Над тях изригна фойерверк от сняг. — Кой стреля, по дяволите? Как се е измъкнал?

Арчи надникна от другата страна на скалата.

— Хехт. Стреля от дупката.

— Хехт? Мамка му! — Том се прокле, че не го бе завързал. — Какво ще правим сега?

— Уместен въпрос — отбеляза Арчи. Около тях се посипа поредната канонада от куршуми. — Каквото и да предприемем, трябва да действваме бързо, преди Хехт да е разбрал, че нямаме оръжие. Тук сме удобна мишена.

— А четвъртият експлозив?

— Какво?

— Нали каза, че четвъртият експлозив е поставен до входа? Ако го взривим, ще погребем Хехт.

— Къде е детонаторът?

— У Виктор. Тя ми го взе, когато ми даде предавателя.

— Добре. Аз ще отвлека вниманието му, а ти издърпай Виктор на безопасно място и вземи детонатора.

— Няма да стане. Твърде опасно е.

— Не е по-опасно, отколкото да чакаме Хехт да дойде и да ни гръмне. А в това време кръвта на Виктор да изтече.

— Добре — с нежелание се съгласи Том. — Но ти не се показвай.

— Не се тревожи — ухили се Арчи.

И се надигна, скочи и хукна към най-близкото дърво. От входа на мината мигновено се разнесе автоматичен откос. Куршумите засвистяха във въздуха, забиваха се в дърветата, съскаха в снега. В същото време Кърк се претърколи до другата страна на скалата и запълзя към Виктор. Петте секунди, за които стигна до нея, му се сториха цяла вечност.

Стрелбата внезапно спря. Том уплашено надзърна към входа на мината. Хехт го гледаше. Обезобразеното му лице беше разтеглено в зловна усмивка. Автоматът му беше насочен и готов за стрелба. Кърк

замръзна, за миг вцепенен от блестящите му очи, но после забеляза, че от тунела зад Хехт изниква тъмен силует. Държеше нож. Ренуик.

С дивашки вик Ренуик се хвърли върху Хехт и заби ножа в гърба му. Германецът изрева от болка, изпусна автоматата, хвана се за раната, после вдигна окървавените си ръце към лицето си. Изкрещя гневно, обърна се към Ренуик и бавно тръгна към него. Ренуик го удари с юмрук по рамото, после го изрита в бедрото, но Хехт сякаш не усещаше нищо. Двамата паднаха на земята, претърколиха се към мината и се скриха от поглед.

Том надигна главата на Виктор. Тя му се усмихна немощно. Снегът под нея беше лепкав и тъмен. Куршумът я беше улучил в гърба.

— Дръж се — възкликна Кърк. — Доминик всеки момент ще доведе помощ. Скоро ще те закараме у дома.

— Няма да се върна у дома.

— Разбира се, че ще се върнеш — възрази Том. — Ще се справиш.

— Няма да се върна. Уредих нещата. Приключих с онзи живот.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам пари. Ще се измъкна.

— Браво на теб — каза Том. В очите му напиреха сълзи — петното кръв се уголемяваше.

— Нали каза, че никога не е късно. — Тя се усмихна. Кърк мълчеше. В гърлото му заседна буца. Животът я напускаше. — Вземи. — Виктор му даде детонатора.

Том го взе мълчаливо. С последните си сили рускинята неочаквано се надигна, придърпа Том към себе си и го целуна.

— Благодаря. — Виктор въздъхна, плъзна ръка към детонатора, затвори очи и натисна четвъртия бутон.

Този път експлозията беше страховита и мигновена. Входът на мината избухна, във въздуха се разхвърчаха камъни и отломки. Кърк се хвърли на земята, като изви тяло, за да предпази Виктор. Горещината на взрива опари лицето му. Земята под тях се разтресе. Дърветата се разлюляха.

След малко ехото заглъхна. Във въздуха остана само гъст облак прах и пушек, надвиснал като тежка мъгла. Том се закашля и от очите му потекоха сълзи. Чу вик и видя, че на поляната се появи Доминик, следваха я десетина въоръжени австрийски полицаи.

Погледна бледото лице на Виктор. На устните ѝ беше застинала усмивка.

Кръвта в снега около нея беше черна и отразяваше лунната светлина като огледало.

Лазаревските гробища, манастир „Александър Невски“, Санкт Петербург

13-и януари — 15:02

Прясно изкопаната купчина пръст беше заострена и приличаше на тънък черен пръст, стърчащ от белия сняг. От комините на фабриките в далечината се издигаше мръсен сив пушек и безцелно се виеше нагоре, но достигнеше ли светлината на слънцето, изведнъж се превръщаше във великолепен розов облак, извисяващ се към ясното небе.

— В края на краищата тя се оказа сваятна, нали? — измърмори Арчи и дръпна от цигарата си.

— Да. — Том кимна. — Представи се страхотно.

Настъпи мълчание.

— Харесваше те.

Кърк се усмихна тъжно.

— И аз я харесвах.

— Хехт не ѝ даде шанс.

— Да. — Том пристъпи от крак на крак и реши да смени темата. — Има ли новини за Дмитрий?

— Бейли ми се обади снощи. Все още няма следи от него. Негодникът е извадил късмет — сигурно е бил навън, когато взривихме мината.

— Има ли оцелели?

— Шестнадесет. И четирима убити. Сигурно са били в тунела при първите взривове.

— А Ренуик и Хехт?

— Все още ги търсят.

— А уранът? Какво ще стане с урана?

— Според Бейли германското и американското правителство „обсъждат“ какво да правят с него.

— Това означава, че разпалено се карат на кого принадлежи — подсмихна се Том. — Някои неща никога не се променят. А Бейли?

Всичко наред ли е с него?

— Ще го местят в Ню Йорк. Повишават го.

— Браво на него. А Виджиано?

— Върнали са го в Солт Лейк Сити. Предполагам, че ще приключи кариерата си като регулировчик.

— Ако му провърви — засмя се Том.

— Бейли спомена, че му се обадила Дженифър Браун. Питала за теб. Очевидно е надушила за участието ти в тази история. Мисля, че ѝ е казал друг агент на ФБР.

— Е, и? — хладно попита Кърк, вторачил очи в земята.

— Може би трябва да ѝ се обадиш. Виж какво, знам, че те тормозих, защото тя е федерален агент, но двамата бяхте много добри. Онези неща за баща ти, Ренуик и Виктор...

— Катя. Казваше се Катя — поправи го Том.

— Всички тези неща явно те объркаха. Трябва да заминеш някъде на почивка. Може да отидем заедно. Какво ще загубиш?

— Виждаш ли всичко това, Арчи? — Кърк посочи надгробните плочи около тях. — Това ще загубя. Прекарах твърде много от живота си в гробища. Погребах твърде много хора, които обичах. Не можеш да тъгуваш за нещо, което не си имал.

Коленичи, гребна шепа пръст и я пресея през пръстите си. Студът беше смразил влагата и пръстта се посипа по земята като зрънца лед. Кърк се изправи и ядосано хвърли останалата част.

— Да отидем да пийнем по едно.

— Не по едно. По няколко — усмихна се Арчи и хвърли цигарата си. Тя горя няколко секунди, после припламна и угасна.

ЕПИЛОГ

Някои се смяха, други плакаха. Повечето мълчаха. Спомних си един стих от индуската свещена книга Бхагават Гита, „Аз станях смъртта, разрушителят на светове“.

Робърт Дж.
Опенхаймер, след като
става свидетел на първата
ядрена експлозия на 16
юли 1945 година

Болница „Брудер“, Падерборн, Германия

13-и януари — 15:21

— Кой е той?

Медицинската сестра беше застанала до дебелото стъкло за наблюдение на стаята. Лекарят до нея сви рамене и зашепна в ухото ѝ. Ноздрите му се разшириха, когато се наведе към гладката ѝ шия и вдъхна парфюма ѝ.

— Не искат да кажат. Полицаите го докараха с другия снощи.

— Какво им е? — Тя го погледна с любопитство.

— Този е прострелян в гърдите и не е отворил очи, откакто го докараха. Другият имаше многобройни рани от наръгване с нож.

— Имаше?

— Почина рано сутринта.

Очите ѝ се разшириха.

— Сбили ли са се?

— Така се предполага. Но искаш ли да знаеш нещо наистина странно? Този тук има протеза на ръката. Един от санитарите я издърпал, докато го пренасяли от носилката на леглото. Едва не получил инфаркт.

Медицинската сестра се засмя, после виновно прикри смеха си с ръка на устата.

— Сериозно?

— Да. — Лекарят кимна енергично, радостен, че след три месеца неуспешни опити най-после е привлякъл вниманието ѝ. — А видя ли колко много американци пристигнаха?

— Да.

— Чух, че били от... — Той огледа коридора и продължи: — От ФБР. Не пускат при него никого, без да го проверят?

— Мислиш ли, че е някаква важна клечка? Известна личност?

— Знаеш ли кой мисля, че е? — Лекарят ѝ намигна заговорнически.

— Кой? Тя нетърпеливо се вторачи в него.

— Елвис Пресли. Най-после са го открили тук, в Падерборн. Работел е в железария и е имало престрелка, докато се опитвали да го задържат.

— Голям си шегаджия — изкикоти се тя и игриво го плесна по рамото.

Отново се обърнаха към стъклото, единственото легло, апарата за командно дишане и монитора за следене на сърдечната дейност.

— Искаш ли кафе? — попита лекарят.

— С удоволствие. — Сестрата се усмихна.

Тръгнаха по коридора.

Стаята беше осветена само от редиците техника за наблюдение и поддържане на живота. Екраните сияеха в зелено. Непрекъснато проблясваха предупредителни лампи. Чуваха се и два отличителни звука — съскането на апарата за поддържане на дишането и бавното ритмично пиукане на монитора за сърдечната дейност.

Изведнъж клепачите на Ренуик потрепнаха и очите му се отвориха.

Издание:

Автор: Джеймс Туайнинг

Заглавие: Черното слънце

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: Роман

Националност: английска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-585-772-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2264>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.